

Lối Mòn Rêu Phủ

Contents

Lối Mòn Rêu Phủ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	25
6. Chương 6	28
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	49
10. Chương 10	52
11. Chương 11	54
12. Chương 12	58
13. Chương 13	63
14. Chương 14	68
15. Chương 15	76
16. Chương 16	84
17. Chương 17	88
18. Chương 18	97
19. Chương 19	102
20. Chương 20: Chương Kết	107

Lối Mòn Rêu Phủ

Giới thiệu

Mộng Nghi, Đình Nghi, Dung Nghi, ba người con, ba tính cách khác nhau, nhưng họ chính là sức sống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-mon-reu-phu>

1. Chương 1

Trên chiếc bàn dài điểm tâm buổi sáng, bà Vũ Nghi ngồi vào bàn sau cùng . Tiếng Đình Nghi vang lên với nụ cười kèm sau đó.

- Mẹ à! Mẹ là người tuyệt vời đó nha . Con chưa thấy ai nấu ăn khéo như mẹ cả.

Dung Nghi chăm chọc:

- Mẹ Ơi! Mẹ kiểm tại túi tiền của mẹ còn đầy không đó nha . Hình như Đình Nghi , con trai yêu quý của mẹ muốn xin xỏ điều gì ấy, mẹ thân yêu ạ.

Đình Nghi giận dỗi:

- Chị Dung Nghi ! Bộ muốn xin tiền em mới khen sao ? Chị đừng xuyên tạc thiện ý của em chứ! Tính ấy không tốt phải không mẹ ?

Bà Vũ Nghi cười vui vẻ:

- Chắc Dung Nghi chị của con nghĩ rằng con giống chị ấy ở điểm đó.

Dung Nghi giãy nảy lên:

- A! Mẹ bắn tên qua con hả ? Con không chịu đâu nha.

Đình Nghi thích chí cười:

- Mẹ Ơi! Mẹ nói oan cho chị con rồi đó! Chị ấy có lúc nào nịnh mẹ đâu ? Mẹ à! Biểu diễn thời trang mới trình diễn, có nhiều kiểu áo mới lạ rất đẹp đó mẹ . Mẹ vui lòng ký cho chị con một tấm ngân phiếu để chị mua vải nha . Lúc này, vải Việt Thắng rẻ mà sắc sảo lắm, mẹ à.

Dung Nghi xụ mặt cau có:

- Ai mượn mi nhiều sự vậy, Đình Nghi ? Sao mi không chia mũi dùi qua Mộng Nghi, bà chị yêu dấu của mi kìa.

Đình Nghi nheo mắt nhìn Dung Nghi cười . Chàng đưa mắt sang Mộng Nghi , chị lặng lẽ ngồi ăn trên ghế đối diện . Chàng thương Mộng Nghi , chàng nhận...

Trái lại, Mộng Nghi thích ngồi một mình bên hồ nước vào những chiều để nhìn cá lượn, mây bay khi bóng hoàng hôn buông mình trên lối cỏ . Chị yêu thơ thích nhạc, chị quý màu sắc trang nhã trên lớp quần áo không kiểu cọ của mình.

Khi trách ai về vấn đề gì, chị dùng những lời nhẹ nhàng phân tích từ câu từ ý trong thái độ dung hòa . Đình Nghi thương yêu Mộng Nghi không phải là điều sai lầm . Mộng Nghi đúng là mẫu người phụ nữ lý tưởng cho những trái tim cần được yêu và thiết tha muốn có mẫu người vợ mẫu mực trong gia đình.

Trong khi đó, Dung Nghi thích hợp với vai người tình trên đường phố, một người yêu trên piste lúc về đêm dưới ánh đèn mờ của vũ trường rực rỡ, hoặc phu nhân của nhà doanh nghiệp trong những cuộc tiếp tân nhộn nhịp hơn là người vợ đơn thuần.

Với Dung Nghi, chàng có đủ lời châm chọc, đả kích, nhưng chưa bao giờ có lời phê phán Mộng Nghi bất cứ khía cạnh nào.

Dung Nghi nhìn Đình Nghi rồi quay sang mẹ phân bua:

- Mẹ xem Đình Nghi lúc nào cũng bắn phá con đủ mặt . Chưa một lần con nghe hẳn châm chọc Mộng Nghi một câu nào . Mẹ thấy như thế có bất công không ?

Bà Vũ Nghi cười nhìn con âu yếm . Bà định giải hòa trong không khí vui vẻ cởi mở, nhưng Đình Nghi cướp lời:

- Một đóa hoa hoàn toàn từ hình thức đến chất lượng, làm sao em chọc phá chị ấy được chứ ? Chị yêu cầu hơi quá đáng ấy, bà chị ạ.

- Còn ta không đúng tiêu chuẩn à ?

- Đúng, rất đúng . Có thể thừa nữa là khác . Nhưng sắc thái quá đậm, hương quá nồng, trong khi chúng ta chưa tạo ỉnh tiền tài danh vọng như thế có hợp lý không ? Những kiểu cách xa hoa ấy không hợp với em làm sao em niềm phong cửa khẩu em được, bà chị thông cảm nhé.

Dung Nghi liếc xéo:

- Cha! Làm như mi là anh Hai ta không bằng . Mẹ Ơi! Bộ mẹ sinh Đình Nghi trước con hả ?

Mộng Nghi nhìn mẹ, cười . Nàng dịu dàng hòa giải:

- Thôi, Đình Nghi! Em ăn mặc nhanh lên, đến giờ rồi đấy, đừng chọc chị em buồn . Dung Nghi! Em đừng thêm giận . Đình Nghi chọc em cho vui thôi . Hôm nay mình có bốn tiết liên tiếp . Ăn không no, trưa sẽ đói đó Dung Nghi . Em đừng thêm cãi với Đình Nghi cho tốn thì giờ.

Đình Nghi trợn mắt:

- Chị Mộng Nghi! Chị cho rằng em không đáng cho Dung Nghi tiếp chuyện ư ?

Mộng Nghi dịu dàng đáp:

- Sao lại không đáng ? Chị muốn bảo bây giờ không phải lúc chúng ta đấu khẩu, vì giờ học sắp đến rồi, mãi lo ra sẽ không kịp giờ thôi.

- Đình Nghi! Con trai đừng thắc mắc để ý tỉ mỉ không tốt nha . Ăn nhanh lên đi, phần ăn của em còn đầy đấy.

Bà Vũ Nghi xen vào:

- Chưa bao giờ trên bàn ăn, mẹ nghe các con vui vẻ hòa thuận khi đối thoại, lúc nào cũng châm chọc lẫn nhau . Mẹ khó khăn biết bao khi phải đóng vai bà chánh án bất đắc dĩ, các con ạ.

Đình Nghi cười vui vẻ để lấy lòng mẹ mình:

- Mẹ à! Mẹ dễ thương, mẹ tuyệt vời khi sinh ra hai đóa hoa cắm chướng tươi đẹp cho nhà mình . Mẹ biết không ? Nhờ bóng dáng giai nhân mà con được bao ăn liên tục trong những buổi chưa ở lại trường đó mẹ.

Bà Vũ Nghi cười, hãnh diện về hai đứa con gái, nhưng cũng mắng yêu đứa con trai duy nhất của mình:

- Thôi, ăn đi cậu, ở đó mà nịnh đầm hết mẹ rồi đến chị con.

Đình Nghi nhìn mẹ nũng nịu:

- Mẹ đừng lo cho con . Trưa nào cũng có một vài anh nào nâng niu, chiều chuộng con ăn món này, dùng món kia để lấy lòng với mục đích nhờ con làm nhíp cầu tri âm đó mẹ.

Dung Nghi liếc cười:

- Em ráng ăn chút thôi . Không chừng mấy hán tử ấy qua đời đột ngột em sẽ đói đấy.

Mộng Nghi châm vào:

- Em định nghỉ học sinh ngữ đêm, dành thì giờ chuyển sang nghề “mai dong”, hả Đình Nghi ?

Đình Nghi cười thành tiếng:

- Tại chị đấy . Chị không chịu giao thiệp với cả, nên em phải chuyển sang lãnh vực đó, để kéo vài anh chàng đẹp trai đứng đắn về ra mắt chị, xem chị có tặng cho anh chàng nào trái tim mình không ? Chị bằng lòng chứ ?

Mộng Nghi nghiêng đầu cười:

- Chưa trình diện làm sao biết người ta thế nào: đẹp xấu, tính tình có phù hợp không mà từ chối.

Dung Nghi nhướn mắt xen vào:

- Sao mi không hỏi ta thích hay không, Đình Nghi ?

Đình Nghi trề môi:

- Bạn trai của chị cả lố, còn muốn kéo bạn em quỳ dưới chân chị để xin một tình yêu nữa sao ? Còn khuya, bà chị ạ . Em chỉ dành ưu tiên đó cho Mộng Nghi thôi vì chị ấy ít có dịp giao tiếp với bạn bè.

Dung Nghi nghiêng đầu về phía chị, Mộng Nghi nhún vai:

- Tại chị ấy chưa gặp người trong mộng, hay mẫu người chị ấy chọn quá lý tưởng, mà trong xã hội trần tục này chưa có thể có một người như thế . Chứ trong trường có cả khối theo chị ấy, mà chị còn thờ ơ, lạnh nhạt . Coi chừng bạn của mi rơi từ vòng sơ tuyến đó, Đình Nghi ạ.

Mộng Nghi cười dịu dàng phân giải:

- Không phải chị làm cao, hay đối tượng của chị phải đầy đủ yếu tố như Dung Nghi nghĩ . Chị muốn mình ra trường, có cơ sở đàng hoàng hẳn tìm ý trung nhân . Người chị yêu có thể là người tầm thường trên mọi phương diện . Đã yêu là không so đo hơn thiệt . Tình yêu là tình yêu, không thể xen địa vị tiền bạc vào trong ấy được . Các em hiểu chị không ?

Đình Nghi buông đĩa muỗng xuống vỗ tay thật lớn:

- Mẹ Ối! Hôm nay mẹ nghe bà chị con phát biểu chưa ? Ít nhất cũng phải như thế chứ . Người con gái phải có ý niệm về tình yêu, cuộc sống hẳn hoi mới đúng là lý tưởng chứ ?

Mộng Nghi mỉm cười đứng dậy rời bàn ăn để chuẩn bị đến trường:

- Đình Nghi! Đó là ý thích của chị, còn trái tim mình mở khép là quyền tự do của nó, ta không đủ khả năng để kiểm chế được . Vậy em đừng khen chị nhé . Tàu bay giấy của em chẳng tạo được đồng nào, vì túi chị sạch nhẵn chả còn đồng nào cả.

Dung Nghi nhìn theo Mộng Nghi bĩu môi:

- Em cũng chống mắt xem người mở cổng tìm chị đẹp trai lịch lãm như thế nào Mộng Nghi.

Đình Nghi cười mỉa mai, mắt hướng về Dung Nghi:

- Người yêu của Mộng Nghi làm sao sánh kịp chàng Triệu Mỹ của chị được . “Triệu cái đẹp đẽ” ai theo kịp mà so bì.

Dung Nghi liếc xéo:

- Ai nói với mi Triệu Mỹ đích thực là người yêu của ta ?

Đình Nghi trầm giọng:

- Nếu chị không thích vai trò ấy, sao chị cặp tay chàng ta đi từ ngoài phố đến vũ trường lúc về đêm ?

Dung Nghi bĩu môi:

- Bộ đi kè bên nhau là người ta yêu da diết sao ? Mấy tài tử họ kè kè trên phố là thế à ?

Đình Nghi cười gật đầu:

- Đàn ông có thể đi bên một người đàn bà mà họ không hề biết một chút gì về người đó, chứ đừng nói đến vấn đề yêu đương, miễn cô ấy đẹp, sang trọng . Họ thích vì hành diện bên một người đẹp, một đóa hoa rực rỡ để mọi người nhìn họ bằng cặp mắt ngưỡng mộ . Ngược lại, nếu con gái không yêu khó mà vui vẻ, âu yếm bên cạnh người đàn ông trên phố . Chị không thấy điều đó đúng sao ?

Dung Nghi trề môi ngúng nguẩy:

- Đối với ai thì đúng, đối với ta thì không . Ta thích hẳn vì hẳn có đủ phương tiện để chiều ý mong muốn của ta... nên ta đi với hẳn thôi. Đình Nghi nheo mắt nhìn Dung Nghi định nói với mẹ.

Bà Vũ Nghi cười dung hòa:

- Đình Nghi cho lo Dung Nghi là mẹ mừng, vị chị em con để ý đời sống của nhau, đóng góp ý kiến để xây dựng tương lai sáng đẹp hơn . Mẹ còn lại một mình, mẹ không đủ lịch lãm để hướng dẫn cho các con . Dung

Nghi! Con nên nghĩ lại từng ý để rút tĩa kinh nghiệm trong sự giao tế của mình . Mẹ hy vọng con không giận khi chúng ta nêu thẳng những ưu khuyết điểm về nhau.

Dung Nghi cười gằn:

- Mẹ hãy xây cái am cho con tu, đời con sẽ bình yên theo ý Đình Nghi mẹ ạ.

Đình Nghi cười:

- Nếu được vậy thì tốt biết bao, bà chị ạ.

Bà Vũ Nghi nhìn Đình Nghi trách móc:

- Đình Nghi! Khi góp ý phải tế nhị, con ạ . Lời lẽ khích bác quá, chị con sẽ tự ái không tốt, Đình Nghi à.

Nhìn sang Dung Nghi với nụ cười cởi mở, bà tiếp:

- Dung Nghi! Con đừng giận Đình Nghi, nó không khéo léo khi diễn tả ý mình . Nhưng tất cả những ý kiến ấy đều có lợi cho con, con gái cưng ạ.

Dung Nghi cau có:

- Con không cần ai chỉ trích, không cần ai lưu tâm đến đời sống tự do của con . Bây giờ con quá tuổi trưởng thành, có đủ nhận thức về hành động trong cuộc sống riêng mình . Mai này, con có khổ chẳng thêm nương tựa vào ai.

Bà Vũ Nghi sửng sốt không kém gì Đình Nghi, bà phản đối:

- Dung Nghi! Nếu con thoát thai từ cô nhi viện, mẹ không bao giờ lo lắng về phong cách cũng như cuộc sống ngày mai của con . Nhưng mẹ sinh ra con và con lớn lên dưới sự bảo bọc của mẹ và trên danh dự của ông Vũ Nghi, mọi người đề liên kết chịu ảnh hưởng về nhau, dù vui hay buồn . Ngày mai con có chết đi, người ta vẫn gọi con là con của Vũ Nghi . Vì thế, mẹ ân cần mong các con giữ tai tiếng để danh dự của cha con ở nơi suối vàng được nguyên vẹn . Nhất là đừng ỷ lại vào tài sản của ông ấy để lại và tự hào về ý tưởng của mình mà lụy thân . Nếu con không nghe lời mẹ là tùy con.

Đình Nghi nhìn gương mặt buồn hiu của Dung Nghi, chàng chọc cho nàng vui:

- Dung Nghi đừng giận em nhé . Em thương chị nhất, ai ăn hiếp chị là phải qua xác chết của cậu ấm này đó nha.

Dung Nghi đứng dậy quay lưng đi về phía cầu thang, miệng nạt lại:

- Thôi, dẹp cái lưỡi không xương của mi đi! Dễ ghét thật!

Đình Nghi cười giả lả:

- Ai da! Chị muốn em nói giọng cậu Út trong truyện “Nguyệt Kiều xuất gia” sao, bà chị yêu quý ? Đừng giận nhé, mình hòa nha!

Mộng Nghi bước ra với chiếc áo dài trắng trang nhã, sang trọng làm sao . Chị nhìn Dung Nghi, cười âu yếm:

- Em gái đi thay đồ đi nhanh lên, tới giờ rồi đó Dung Nghi.

Nàng nhìn Dung Nghi giận dỗi khuất sau cầu thang, rồi cười với Đình Nghi:

- Đình Nghi! Dung Nghi dễ thương, em đừng chọc thái quá như thế . Nếu xây dựng không tế nhị, lại gây không khí căng thẳng mẹ buồn thêm, thật là một điều không nên làm, Đình Nghi ạ.

Đình Nghi nhăn mũi:

- Em muốn xây dựng chị ấy tập tính như chị . Em ghét ăn mặt hoa hòe, điệu bộ Ông ọ . Cuộc đời ngày mai vạn điều rắc rối nếu chị ấy thích đua đòi, rong chơi bữa bãi cùng lũ bạn trai không đứng đắn ấy cho chị xem.

Mộng Nghi dịu dàng:

- Từ từ mình khuyên Dung Nghi, em đừng ép chế quá . Bởi mỗi người một tính, trời sinh ra một đặc tính riêng, làm sao chúng ta giống nhau hoàn toàn được ?

Đình Nghi gật đầu cười:

- Chị với chị ấy giống nhau như hai giọt nước, nhưng tính tình hoàn toàn khác biệt . Chỉ ai sống gần gũi mới phân biệt được ai là Mộng Nghi thôi.

Bà Vũ Nghi cười xen vào:

- Nè, Đình Nghi! Nhà mình có Dung Nghi đại diện cho sự tươi mát, tiếng cười của nó tạo không khí vui vẻ, nhộn nhịp . Ngược lại, Mộng Nghi biểu hiện cho sự trầm lắng . Nếu đời có Dung Nghi thì phải có Mộng Nghi . Có niềm vui thì phải có tiếng khóc âm thầm . Con phải dung hòa để vui buồn xen lẫn . Đáng lý mẹ phải dành tên “Đình Chiến” cho con, mới đem lại hòa khí cho nhà mình, con trai ạ.

Đình Nghi cười vang vang... Dung Nghi trong chiếc áo dài trắng kiêu cách với bông hồng trên cánh vai, kiểu thời trang đang thịnh hành nhất . Nàng hướng về Đình Nghi với ánh mắt reo vui:

- A! Cái gì vui thế mẹ ?

Bà Vũ Nghi cười vui vẻ:

- Đình Nghi vừa khen con dễ thương, vui vẻ trong chiếc áo sang trọng này... nhưng bà chị hơi quạu một tí thôi.

Dung Nghi đưa tay cốc đầu em thân mến.

- Cho người ta cú “sút” đau điếng rồi lại ngậm chocolate hả ? Đình Nghi! Chị muốn niêm phong cái mồm hay lý sự của em quá.

Đình Nghi trợn mắt:

- A! Cơ quan chính yếu của người ta chị đòi dán băng keo để cản trở lưu thông lúc nào cũng được sao ? Coi chừng bị công an hành sự hỏi thăm sức khỏe vì tội xâm phạm tính mạng công dân đấy, bà chị ạ.

- Thà bị kết án chứ ta không muốn nghe những lời câu móc của mi bên tai ta.

- Chị không cho em có dịp làm mai cho chị ư ?

Mộng Nghi xen vào:

- Người ta có “triệu cái đẹp” kề bên, ai cần “nhịp cầu tri âm” của mi ở đó mà ham . Không chừng người ấy sắp đến đây.

Dung Nghi trợn mắt:

- Hơ! Bây giờ đến chị nữa à ?

Mộng Nghi rút cổ và đến hôn má mẹ... nàng cười thật vui:

- Mẹ à! Con đi học nhé.

Đình Nghi nắm tay mẹ:

- Mẹ tuyệt vời! Ngày mai chủ nhật, con dẫn về vài người bạn cùng ngành, mẹ cho con bữa cơm thật ngon, mẹ nhé.

Tiếng cười của Dung Nghi bên tai chàng:

- Chà! Ngày mai bắt đầu hành nghề “mai dong”, phải không ông em ?

Kèn xe “tin tin” của ai vang ngoài ngõ, Đình Nghi nhìn ra bắt gặp gương mặt quen thuộc của Triệu Mỹ . Chàng cười nói nhỏ bên má Dung Nghi:

- Bà chị Ôi! Em đem bạn bè về trình diện Mộng Nghi, chứ không phải ra mắt chị đâu mà mừng nhé . Hắn đến chờ bà ở ngoài ngõ kia... Chà! Đẹp trai với hàm râu tua tủa... dễ sợ thật! Dung Nghi! Hắn xem cũng quạu giống chị đấy.

Dung Nghi cau có:

- Kệ ta! Dù sao cũng hơn mấy thằng bạn hôi mùi ête của mi . Mi đừng tưởng bạn mi là những nhân vật quan trọng nhé.

- Trước khi chị lên cho hần chỗ, chị nhớ rằng: đừng bảo em hỗ trợ trong sự lựa chọn nhé, bà chị kiêu kỳ của tôi.

Dung Nghi nhìn điệu bộ dí dỏm của Đình Nghi, nàng phì cười cốc đầu chàng:

- Chà! Làm như bạn mi có giá lắm vậy . Ai thèm chọn trong lũ đó, ở đây mà về vời, ca cẩm.

Bà Vũ Nghi cười nhìn Triệu Mỹ vừa bước vào cúi đầu chào . Bà bảo:

- Các con lên xe đi cho nhanh, kéo trẻ học đấy.

Dung Nghi nhìn Triệu Mỹ hỏi:

- Ai mượn rước mà đến vậy ?

Đình Nghi cười vui vẻ:

- Anh Triệu Mỹ đang thực hiện nhiệm vụ của kẻ đang trên đường chinh phục, phải không ông anh yêu quý ?

Triệu Mỹ nhìn Đình Nghi cười:

- Chúng ta cùng phải biết nhau quá phải không Đình Nghi . Dung Nghi! Anh đến đưa em đi học, bộ em không vui sao ?

Đình Nghi cướp lời:

- Dĩ nhiên là vui rồi . Chẳng lẽ chị ấy bộc lộ tình cảm trước đứa em nghịch ngợm này sao ? Anh chả có tâm lý chút nào . Triệu Mỹ! Chị ấy mới khen anh đấy . Nào là đẹp trai, lịch thiệp, hào hoa... Anh rất xứng đáng được vào vòng chung kết đấy, hãy khao cho đi ông anh.

Triệu Mỹ cười, trong khi Dung Nghi nhìn Đình Nghi với cặp mắt sắc bén:

- Đình Nghi! Ai mượn mi ton hót thế . Triệu Mỹ, anh đừng tin thằng lý sự này, xạo không ai bằng.

Triệu Mỹ cười:

- Anh tin vì anh biết em dành cho anh nhiều ưu ái nhất, phải không Dung Nghi ?

Đình Nghi vỗ tay gật đầu lia lịa:

- Hoan hô anh bạn! Anh là người con trai đáng được nhập khẩu vào nhà này.

Bà Vũ Nghi cười trước những khuôn mặt dễ thương của các con mình . Bà vui vẻ bảo:

- Đình Nghi! Đừng thấy Dung Nghi cười mà chọc mãi nhé . Các con đi nhanh kéo trẻ.

Mộng Nghi cười:

- Giỡn chút cho vui chứ Dung Nghi không giận đâu mẹ ạ . Em con dễ thương lắm . Không tin, mẹ hỏi anh Triệu Mỹ xem.

Dung Nghi cười liếc Triệu Mỹ:

- Nè, trưa nay anh dẫn Mộng Nghi và Đình Nghi đi uống café nhé . Cho cổ họ thông, hầu con đường anh tiến gần thêm chút nữa.

Bà Vũ Nghi nhìn cả bọn kéo nhau đi, bà điểm nụ cười vui vẻ thỏa mãn trên môi . Ngôi nhà nhà với niềm an ủi bên ba đứa con thật êm đềm cho bà tháng ngày còn lại.

2. Chương 2

Dung Nghi giống Vũ Nghi như tạc . Tính cứng rắn và có sức chịu đựng để tiến đến mục đích nàng cần đến . Nhưng lịch lãm trong giao tế, ý tưởng sâu sắc khi nhận xét về một người nào đó, chị không bằng Mộng Nghi.

Tính hiếu thắng ỷ có về nhan sắc cũng như ỷ lại về tài sản sẵn có của cha mẹ, khiến chị có thái độ cao ngạo . Đình Nghi sợ ngày mai trên con đường tình cảm thênh thang muôn nẻo với những khuyết điểm chất chồng ấy, chị có thể thất bại ê chề, có thể cả đời không bù lấp được.

Với Dung Nghi, Đình Nghi lo sợ bao nhiêu về những cuộc chơi buông thả, thì với Mộng Nghi, chàng an tâm bấy nhiêu.

Tính nhân hậu dịu dàng nhưng nhạy bén trong mọi tình huống xảy ra. Tâm hồn sâu lắng và cuộc sống khép kín trong nội tâm khiến gương mặt xinh đẹp với những nét hài hòa in hằn trên làn da trắng hồng dễ thương ấy, khiến cho sự tươi mát kém đi. Nỗi buồn như vây quanh ánh mắt đắm chiêu tư lự . Đời sống tình cảm của chị sau này có buồn như ánh mắt đó không?

Đình Nghi suy nghĩ về hai bà chị của mình, trong lúc lái xe đưa bạn bè về ra mắt gia đình mình, với hy vọng Mộng Nghi sẽ vui vẻ chào đón các bạn trai của mình với ánh mắt reo vui, với lòng yêu thương mở rộng.

Nét mặt thẫn thờ của chàng cùng với sự im lặng kéo dài khiến bạn bè chàng ngạc nhiên, thắc mắc.

Khiết Nam nóng nảy hỏi:

- Ê, Đình Nghi! Hôm nay ông đưa tụi này về nhà hay ra nghĩa trang mặc niệm chiến sĩ vô danh, sao mà ông trang nghiêm quá vậy ?

Đình Nghi đáp:

- Đưa tụi này về nhà tao làm rể chứ đi đâu. Tao đã thông qua chuyện này kia rồi mà . Bộ hôm qua đến nay mày chưa uống thuốc an thần, hả Khiết Nam?

Vũ Nam cười ngạo:

- Ê, Đình Nghi! Khiết Nam nó bị đau đầu vừa ở trại tâm thần mới ra, thông cảm cho nó, Đình Nghi ạ.

- A, Vũ Nam! Chưa chi mày đã đứng về phe Đình Nghi rồi... Ngày xưa chắc từng giữ chức thừa tướng, hả Vũ Nam?

Khiết Nam trả đũa.

Vũ Nam cười thành tiếng:

- Đình Nghi! Thừa tướng có thằng nịnh thằng trung. Còn tội nghiệp cho Khiết Nam lãnh chức “hoạn quan” không biết làm sao thay đổi à nha!

Khiết Nam kéo Vũ Nam nằm xuống ghế, cốc đầu lia lịa, Trọng Văn can ra:

- Thôi thôi, chưa thấy mặt người đẹp đã chia phe cánh rồi, tụi bay cứ tối ngày “gà nhà bôi mặt đá nhau”. Tao dạy hoài mà không được, tao phải sử dụng quyền làm cha của tao đấy nhé, các con.

Khiết Nam nhìn Vũ Nam lớn giọng:

- Vũ Nam! Mày nghe “cha” Trọng Văn nói không? Ê, Trọng Văn! Mày lên chức cha cố hỏi nào vậy ? Sao tao không hay?

Trọng Văn cười thành tiếng:

- Cha mới nhận chức thiêng liêng đó vừa rồi đây. Các con chưa được thông báo sao?

Khiết Nam và Vũ Nam nắm đầu “cha cố” đè xuống đường đánh vài đường biểu diễn . Đình Nghi thấy vậy giảm tốc độ, cười cười:

- Thôi, tội bây tha cho “cha cố” một phen lầm lỡ . Tội nghiệp cha mới khổ sở trong trường thánh Terésa mới ra nhậm chức, đã bị mấy con chiên quỷ quái làm việc quá trời còn đâu long thể.

Vũ Nam cười kéo Trọng Văn để dựa lên thành ghế:

- Cha ơi! Cha có sao không? Nếu có, chắc chủ nhật này, con phải đi nhà thờ xin tội bất hiếu hôm nay Khiết Nam! Mày đi không?

Khiết Nam cười thành tiếng kéo dài:

- Cha không tha thứ ? Chắc con phải chơi cha một trận nữa quá.

Trọng Văn vò đầu nhăn nhó:

- Thôi, các con ơi! Sa tăng đã nhập vào hồn các con rồi . Cha sẵn sàng tha thứ và sám hối cho các con mỗi đêm . Ôi! Tốt thay! Lành thay!

Đình Nghi cười lớn:

- Thôi, ba cha ơi! Tới nhà rồi, nghiêm túc giùm con nhờ . Con đưa các cha về đây ra mắt mẹ tôi, chứ đâu phải đem ác quỷ, sa tăng về phá nhà chày Xin các cha khép bớt cái mồm lại cho con nhờ.

Khiết Nam vỗ tay cười:

- À há! Tao xin đăng ký nghiêm chỉnh trước . Mộng Nghi hiền hậu, dịu dàng để cho Vũ Nam. Còn Dung Nghi chanh chua, ngang bướng để tao trị . Cam đoan trong vòng một tháng, nàng sẽ...

Trọng Văn cướp lời:

- Trong vòng một tháng bên mày, nàng cũng chết ngay, vì không chịu nổi cơn điên cấp tính của mày luôn, phải không?

Vũ Nam cười lớn, Đình Nghi thắng xe lại bên đường cần nhằn :

- Tội bây cười cho đã đời đi! Chừng nào chán, tao mới cho xe vào nhà . Hẹn đã trễ giờ, mẹ tao trông. Tội bây giỡn coi được không chứ ?

- Tao là Vũ Nam, xin nghiêm chỉnh trước . Đình Nghi thông cảm đi, bởi từ nào giờ có đứa nào đi trình diện kiểu này, nên hồi hộp lo âu... muốn giỡn cho vui vậy thôi.

Trọng Văn cười:

- Chà! Hôm nay Đình Nghi oai phong quá hà . Vậy chứ hôm đó, đứa nào đến nhà tao quây em gái tao tới bởi hả ?

Đình Nghi cười:

- Thì hôm nay tao tạo điều kiện cho tội bây nè . Tao không chịu chơi sao mà trách chứ ? Mày coi chừng trái tim mày rớt tại nhà tao thì khổ đấy, con ạ.

Trọng Văn trề môi:

- Đình Nghi! Mày nghĩ sao mà phát biểu câu ấy chứ ? Tao không biết tại làm sao mày với hai thằng “Nam”, trong khi nhà có sẵn hai con “Nghi”. Vậy con “Văn” của tao ở đâu để cặp đôi cho đủ.

Đình Nghi cười:

- Biết đâu hai bà “Nghi” ấy không chịu thằng Nam này, mà lại chia mũi tên hồng ấy sang mày thì sao, thằng bạn hào hoa?

Vũ Nam cười phụ họa:

- Ê, Đình Nghi! tự nhiên mày kéo hai tao, trong khi tao và Khiết Nam chẳng hề giống nhau: không họ hàng, không cùng một ngày chào đời, mày lại đem gài cho hai bà chị yêu dấu của mày... thật là cường bức hôn nhân. Điều này không có trong bộ luật hôn nhân gia đình nghe.

Khiết Nam giả bộ than vãn:

- Vậy là tan nát đời hoa của tao còn chi nữa . Đình Nghi nó làm như cha mẹ của mình vậy đó, Vũ Nam. Nó đặt đầu mình phải ngồi yên đó, dù đó là lò lửa cũng vậy thôi.

Đình Nghi đưa tay lên xá xá ba chàng:

- Con lạy ba cha Ba cha làm ơn vãn âm thanh vừa đủ nghe để khỏi làm phiền hàng xóm . Bây giờ đi hay không để tao tính ?

Cả ba cùng cười . Trọng văn bảo:

- Dạ thưa đi, ông em vợ . Bây giờ mình nghiêm túc để vào nhà.

Đình Nghi mở cửa xe khom người bảo:

- Dạ, mời các cụ vào . Nhớ lễ phép cho con nhờ.

Vũ Nam cười:

- Mày chọc cười hoài, sao tao nín được chứ, thằng em vợ bất đắc dĩ.

Đình Nghi vào trước . Mẹ chàng đứng ngay cửa chờ đợi.

- Đình Nghi về trễ quá vậy ? Hai chị con giận về phòng rồi, con vào năn nỉ là vừa.

Đình Nghi rút cổ le lưỡi . Chàng đưa các bạn giới thiệu từng người.

- Mẹ à! Đây là ba anh bạn của con . Còn Vũ Nam và Khiết Nam học năm thứ sáu đó mẹ . Vài tuần nữa anh ấy ra trường rồi.

- Hôm nay xe trục trặc con về đây trễ, mong mẹ thứ lỗi.

- Tụi con kính chào bác.

Bà Vũ Nghi để dải bảo với Đình Nghi:

- Con vào mời hai chị ra đây... Các cháu vào bàn ngồi chơi, chờ chúng nó ra dùng cơm một thể vui hơn.

Trọng Văn lễ phép thưa:

- Chúng cháu cảm ơn bác . Mong bác thứ lỗi về sự trễ hẹn của chúng cháu.

Bà Vũ Nghi cười:

- À! Không có chi đâu. Các cháu vào ngồi nghỉ cho khỏe, chờ hai chị em nó một chút . Đợi tụi cháu lâu quá nên chúng về phòng nghỉ rồi.

- Dạ, tụi cháu xin lỗi hai cô ấy sau. - Trọng Văn cúi đầu thưa.

Vũ Nam kề tai Khiết Nam nói nhỏ:

- Trọng Văn bắt đầu lấy điểm rồi đó, Khiết Nam . Hắn muốn lấy lòng bà cụ.

Đợi bóng bà Vũ Nghi khuất cánh cửa, Trọng Văn nhìn Vũ Nam trách móc:

- Mày có tiếng là điềm đạm, sao nay mày lép nhép quá vậy, Vũ Nam? Đừng giỡn không được sao? Tao không có ý gì về hai cô gái này, dù tiếng tăm hai nàng rất nổi . Tao đi cho vui thôi, còn tụi bây muốn gì thì muốn . Có trăm cách chinh phục, thằng nào giỏi dụng binh thì thắng . Tao tham gia ăn thôi.

Khiết Nam cười lắc đầu:

- Ê! Hai bà chọn ai thì nấy hưởng, không ai có quyền giận hờn, chia rẽ vì gái nhạ Minh vẫn là bạn với nhau từ trước tới giờ . Có ai đồng ý với tao không?

Trọng Văn cười:

- Lo cái bụng của mày kia . Tao nói tao không thèm, tao giữ lời . Còn Vũ Nam?

Vũ Nam cười:

- Trời ơi! Chưa biết mặt tròn hay méo mà giành phần rồi hả . Tôi chưa hề yêu ai ở trường mình . Còn đối với hai bà này, tôi chưa biết tim mình có rung động được không... Nhưng nếu có mà mấy bà không liếc mắt đưa tình thì đành chịu vậy, chứ không trách cứ gì ai.

Cả ba gật đầu đồng ý điều kiện trên . Đình Nghi bước ra với Dung Nghi, nàng gọn gàng trong bộ đồ trắng ngắn đẹp, có vẻ oai hùng như một chiến sĩ . Đáng wóng nàng thật dễ thương.

Nàng gật đầu chào ba chàng rồi quay sang qua Đình Nghi:

- Nè, Đình Nghi! Mi không mời ba anh sang phòng ăn đi. Hơn mười hai giờ rồi, xem chừng bao tử cần bụng rồi đấy, ông em ạ.

Đình Nghi vui vẻ:

- Chị mời chị Mộng Nghi ra đi... Còn ba ông này để em lo.

- Bà ấy phải ra thôi, vì đói mi đói bụng thấy mồ hà . Chưa phạt mi là phước đó.

Trọng Văn nhã nhặn đáp:

- Tại tụi này đó, Dung Nghi Chứ Đình Nghi đón đúng giờ . Ba chúng tôi xin lỗi Dung Nghi nha.

Dung Nghi nhìn Trọng Văn cười tự Nhiên:

- Lỗi phải gì ? Nhưng hứa giờ giấc phải dằng hoàng . Về trễ quá, mẹ tôi lo lắng tội nghiệp . Vì Đình Nghi lái xe bạo lảm, mẹ tôi sợ tai nạn.

Dung Nghi kéo ghế mời bạn bè, nàng xuống bếp đem đồ ăn lên. Mộng Nghi thốt tha trong bộ đồ tím kiểu đơn giản nhưng dễ thương. Mái tóc xòa dài quá eo lưng nhưng mượt mà . Mới nhìn vào, ai cũng thích thích bởi đáng mông như sương, đôi mắt to mới nét mặt hiền lành . Nàng đến bên bàn ăn, sắp xếp đồ ăn thứ tự . Nàng nhìn ba anh chàng đang nhìn mình trân trối, giọng nói nhẹ nhàng khẽ bảo:

- Các anh học cùng lớp với em tôi à ?

Vũ Nam qua phút giây bàng hoàng, sửng sốt, chàng mỉm cười đáp:

- Chúng tôi đều là bạn chung trường của Đình Nghi, Mộng Nghi ạ.

Trọng Văn tiếp:

- Đây là Vũ Nam và Khiết Nam. Còn tôi là Trọng Văn. Hai anh học năm thứ sáu, chỉ có tôi là học năm thứ hai với Đình Nghi thôi. Hai anh còn một vài tuần nữa ra trường rồi . Chỉ còn tụi này... còn dài quá.

Mộng Nghi an ủi:

- Trước sau gì mình cũng đạt được mục đích sau cùng... chỉ cần cố gắng và kiên nhẫn một chút thôi. Hai anh đều tên Nam, bộ song sanh như chúng tôi sao?

Vũ Nam nhìn Khiết Nam với cái đầu nghiêng nghiêng cố hữu, chàng đáp:

- Mộng Nghi à! Chúng tôi không cùng cha mẹ, cũng không sinh chung một ngày như Mộng Nghi Nhưng chúng tôi đến đây cùng một mục đích. Mộng Nghi hết thắc mắc chưa?

Mộng Nghi nhìn Vũ Nam hỏi:

-Anh là Khiết Nam à

Khiết Nam đáp thay Vũ Nam:

-Tôi là Khiết Nam. Còn hần là Vũ Nam. Có gì không Mộng Nghi?

ạ không, tôi muốn biết từng anh để gọi nhau khônn lằm lằm vậy thôi.

Trọng Văn đứng dậy đỡ thức ăn Dung Nghi đem đến. Nàng nhìn anh, cười vui vẻ.

Bà Vũ Nghi bảo:

-Chúng ta dùng bữa cơm thân mật, tuy không được thịnh soạn lắm. Mong các cháu nhận cái tình của bác thôi nhé.

Trọng Văn cúi đầu thưa:

ạ, tụi cháu cảm ơn bác. Ở nội trú làm gì được phần cơm như bác chợ Được thể này là quý lắm rồi.

Dung Nghi lẹ miệng:

-Nếu được như thể này là tha hồ cho các anh giành lộn phải không?

Mộng Nghi cười mỉm:

đùng Nghi! Làm sao em biết ở nội trú các anh giành ăn như vậy?

Dung Nghi cười đáp lại. Vũ Nam xen vào:

-Chắc Dung Nghi lấy kinh nghiệm bản thân phải không? Dung Nghi dùng chữ “giành” hơi quá đáng. Chỉ có...

Dung Nghi cướp lời:

-Chỉ có giựt thôi hả ?

Đình Nghi cười:

-Vũ Nam! Khiết Nam! Tụi mày không cài lại chiếc miệng xinh xắn ấy đâu?

Dung Nghi hỏi:

-Bộ hai anh song sinh à?

-Tụi này muốn như Dung NGHI, nhưng chưa kịp làm giấy tờ nên đi lộn chỗ, mỗi đứa một cha một mẹ riêng.

Trọng Văn xen vào:

đùng Nghi! Tụi nó chưa làm thủ tục kịp nên muốn nhờ Dung Nghi, Mộng Nghi làm giấy tờ nhập khẩu giùm. Em thấy sao?

Dung Nghi mạnh dạn bảo:

-A ha... Trọng Văn! Muốn là quyền của mọi người, còn được hay không là do bàn tay của thượng đế chỉ đạo, phải không?

-Nhưng Dung Nghi là bàn tay của thượng đế, Dung Nghi chỉ ai là người ấy vui lắm đó.

Bà Vũ Nghi cười:

-Nè, các cháu ăn đi, ơ/ đó mà suy diễn. Mộng Nghi! Con ăn đi chứ.

Mộng Nghi cúi đầu nhẹ nhàng đáp:

ạ, mẹ để con.

-Vũ Nam! Anh ngồi cạnh đó sao không biết ga-lăng cho Mộng Nghi Tệ thật.

Trọng Văn nhìn nét bên lên của nàng, chàng cười:

đđình Nghi thông cảm. Hôm nay có lẽ Vũ Nam hơi khớp, vì từ lúc vào đến giờ hấn như mất thần bởi Mộng Nghi đã cướp đi linh hồn hấn còn đâu?

Mộng Nghi nhìn Trọng Văn như trách móc:

-Anh Trọng Văn! Anh làm như em là quý dữ dễ cướp linh hồn anh Vũ Nam. Chứ không phải em không đáng cho anh ấy tiếp xúc sao?

Dung Nghi cười:

-Mộng Nghi! Ai cũng có vẻ đẹp cả. Nam đẹp theo nam, nữ đẹp theo nữ. Nam dữ dằn, nữ cũng chanh chua. Mỗi người một đặc tính, phải không Khiết Nam.

Khiết Nam cười thích thú:

đúng Nghi nhận xét rất đúng. Nam tụi này cũng có nét đẹp riêng vậy.

-Anh cũng đẹp nhưng cái miệng rộng thênh thang như biển hồ Nam Vang vậy.

Dung Nghi cười theo từng lời diễn tả của mình. Khiết Nam vỗ tay theo các bạn, anh nhìn Dung Nghi lắc đầu. Bà Vũ Nghi cười:

đúng Nghi! Con không tể nhị chút nào. Con không sợ anh Khiết Nam buồn sao?

Khiết Nam cười:

đạ không. Cháu rất vui bác ạ. Chúng cháu quen lời đùa ấy rồi. Dung Nghi! Em biết cái biển ấy chứa gì không?

Dung Nghi nhướn mắt cười:

-Chứa thực phẩm hỗn hợp phế thải chứ gì?

Khiết Nam lắc đầu cười:

-Không. Cái bể xinh đẹp ấy chỉ chứa hình ảnh yêu kiều dễ thương và trái tim của mỗi mình em thôi, Dung Nghi ạ.

Đình Nghi và các bạn vỗ tay cổ vũ, Dung Nghi cười theo, không khí trở nên vui vẻ thân mật hơn.

Mộng Nghi với nụ cười trên môi thật dễ thương, ánh mắt hướng về từng người. Vũ Nam kể tai Mộng Nghi, nói nhỏ:

-Mộng Nghi! Em vui khi các anh đến chứ?

đạ vui.

-Nếu anh có ý như Khiết Nam đối với Dung Nghi, em nghĩ sao?

Mộng Nghi ngập ngừng:

-Em cũng không biết nữa.

Vũ Nam cười:

-Hai táng nữa em ra trường, em chọn công ty nào để anh xin về bệnh viện gần đó cho tiện việc đưa đón. Mộng Nghi! Em nói đi.

Mộng Nghi cười:

-Anh đang học sách với Khiết Nam hả ?

-Anh có ý đó. Nhưng oc'n tùy em chứ?

Dung Nghi nhìn Mộng Nghi cười:

-Chị đang chăm Vũ Nam điểm thứ mấy vậy Mộng Nghi?

Trọng Văn nhìn gương mặt đỏ thẹn thừng của Mộng Nghi, chàng đánh trống lảng:

-Ai cũng có người chăm điểm hết. Chỉ có mình Trọng Văn này, chẳng có ma nào thèm để ý, thật tủ thân làm sao!

Đình Nghi cười:

-Mẹ Ơi! Hình như mẹ đang mang thai gần ngày rồi pha/I không? Trọng Văn! Bạn cảm phiền đợi nhà Mẹ tôi sắp khai hoa cho bạn một nàng công chúa tuyệt vời. Hết sẩy.

Trọng Văn cười:

đình Nghi! Đợi em gái bạn hai mươi năm nữa chắc cổ tôi dài như cổ cò còn gì. Đình Nghi! Bạn thật ác.

Bà Vũ Nghi cười theo đám trẻ. Kể nói qua người đáp lại không khí thật vui. Ngày chủ nhật đem lại cho gia đình nụ cười tươi mát. Dung Nghi châm chọc. Trọng Văn lèo lái khéo léo... Khiết Nam quần quít bên Dung Nghi Chàng dạn dĩ, bởi Dung Nghi quen không khí nhộn nhịp, lời đối đáp nhàn nhuỷ qua nhiều lần họp bạn.

Chỉ có Mộng Nghi, nàng e thẹn đỏ mặt khi bên tai Vũ Nam thì thầm câu gì đó... Đình Nghi tự mãn vì Vũ Nam lịch lãm, tế nhị, tính tình khá tốt. Mong rằng anh sẽ đem lại cho Mộng Nghi những ngày vui mới.

3. Chương 3

Bên ngoài trời mưa tí tách... giọt mưa rơi đều đều nghe buồn làm sao! Mộng Nghi nhìn lại cảnh vắng vẻ của ngôi nhà vốn dĩ trang nghiêm lặng lẽ... Mọi người đều tìm vui riêng ình vào đêm cuối tuần. Chỉ có nàng, nàng chẳng biết đi đâu? Tìm vui chốn nào? Bởi ít' chịu thoát mình ra ngoài hciếc vỏ sò kín đáo nên nàng hay tìm khuấy khỏa bên chiếc dương cầm, kỷ niệm duy nhất của cha đề/ lại cho nàng.

Ngồi vào chiếc ghế thường nhật, bàn tay dài thon thả với mười ngón tay nhuần nhuỷ lướt trên phím đàn quen thuộc, tại ra âm thanh réo rắt, Mộng Nghi gởi hết nỗi lòng qua bản nhạc cuối cùng của nhạ sĩ Đặng Thế Phong mang tên "Giọt mưa thu".

"Giọt mưa thu" ra đời năm 1942. Ông thảo lúc nằm trên giường bệnh trong những ngày cuối cùng của cuộc dod**i tròn hai mươi bốn tuổi. Nhạc phẩm chưa ra mắt khán giả thì người sáng tác đã về bên kia thế giới không tên, để lại cung tơ réo rắt, lúc vút cao khi chùng xuống như lượng sóng trập trùng phủ xuống cuộc đời cô độc nghèo khổ. Ông vừa là nhạc sĩ vừa ca sĩ và lẫn họa sĩ tài hoa. Nàng ngưỡng mộ và kính yêu ngưỒi đa tài lận đận nghèo khổ, phải chết cô đơn trên chiếc giường đầy vi trùng lao trong chiều cuối thu tại thủ đô Hà Nội ngày nào.

Thả hồn theo tiếng tơ rung, Mộng Nghi đầu hay sau lưng mình Đình Nghi cùng Vũ Nam tựa mình trên chiếc ghế dài của phòng khách, im lặng thưởng thức tiếng đàn theo giọng trầm lặng của nàng tong "Giọt mưa thu" hòa nhập theo từng cơn gió lạnh. tiếng hát ngân lên tong vút và buồn theo phím nhạc vừa dứt...

Tiếng vỗ tay vang vang... Mộng Nghi quay lại, ngỡ ngàng khi nhận ánh mắt nồng nàn trên gương ma9.t của Vũ Nam hướng về nàng.

Đình Nghi nhìn cử chỉ luống cuống của bà chị mình thật tội nghiệp. Chàng phì cười bước lại bên nàng, nắm tay khẽ bảo:

-Bà chị à! Có gì mà cuống quýt lên như thế. Cứ xem như khôgn có gì xảy ra cả. Anh Vũ Nam chứ có phải nhân vật quan trọng nào đâu. Bình tĩnh lại xem nào!

Mộng Nghi gượng cười:

-A... Đình Nghi! chị ngỡ không ai đến nhà mình giờ này, nên chị ăn mặc khôgn lịch sự lắm... xin lỗi nhạ Đình Nghi! Chị xin phép về phòng.

Đình Nghi ôm vai chị cười:

-Ồ khôgn, Mộng Nghi! Chị rất dễ thương trong chiếc váy voan màu trắng này. Đừng ngại, người quen không hà. Vũ Nam, anh ấy rất quý mến chị.

Đình Nghi dìu chị đến ngồi trên chiếc ghế đối diện với Vũ Nạ Nhưng ánh mắt đờ đẫn của Vũ Nam ngẩn ngơ hướng về nàng khiến Đình Khi ngạc nhiên. Thái độ bất thần đến với Vũ Nam, một sự kiện bất ngờ từ trước đến nay chưa bao giờ Đình Nghi bắt gặp một lần.

Đình Nghi có biết đâu, từ lúc bước vào căn phòng quen thuộc, với cách trang trí thẩm mỹ của gia đình chàng, Vũ Nam đã có ý nghĩ đẹp về phong thái củ các thành viên có mặt trong ngôi nhà khang trang này rồi.

Hình ảnh người con gái mảnh mai thướt than trong chiếc áo ngủ trắng mong manh ấy, bên chiếc dương cầm với mười ngón tay dịu dàng thanh thoát lướt đều trên phím tơ, ru lòng người vào cõi mộng mơ, huyền hoặc.

Dáng vóc ấy, mái tóc xõa dài, thướt tha nghiêng nghiêng theo từng lời ca êm đềm thánh thoát... lúc vút cao, khi trầm buồn đem vào lòng Vũ nam niềm cảm xúc ngất ngây, cơ hồ như mộng ảo. Những đoản khúc của Bồ Tùng Linh trong “Liêu trai chí dị” bất chợt về với chàng trọn vẹn những hình ảnh đó.

Mộng Nghi như Hàn Ni trong “Mùa thu lá bay” của nữ sĩ Quỳnh Giao. Nàng mỏng manh như sương buổi sớm. Màn sương sẽ tan nhanh khi ánh thái dương bắt đầu thức dậy, đem ánh nắng ấm áp phủ lên mọi vật.

Vũ Nam nghe lòng mình có một cái gì đó len lỏi chiếm ngự hoàn toàn tâm tư mình. Chàng quên rằng chàng ngồi đối diện với hình ảnh đẹp tự bao giờ...

Thái độ ngẩn ngơ của Vũ Nam khiến Đình Nghi chế nhạo với nụ cười trên môi, chàng chồm qua bên Vũ Nam lắc mạnh. Vũ Nam giật mình trở về thực tại với gương mặt sượng sùng, dod`i môi mấp máy.

-Ồ! Xin lỗi Đình Nghi... Tôi ngơ ngẩn quá... xin Mộng Nghi bỏ qua cho.

Đình Nghi cướp lời:

-Vũ Nam! Anh lớn hơn Mộng Nghi chừng năm tuổi đấy nhé, năm mùa hè đi qua, ông bạn a.

Mộng Nghi ngồi mỉm cười:

-Sao không bảo rằng: năm mùa xuân dần qua mái tóc, hử Đình Nghi?

-Ái da! Bà chị của ot`i hôm nay văn chương bóng bẩy thế? Nụ cười nở trên môi chị nên đêm nay trời mưa đấy, Mộng Nghi ạ.

Quay sang Vũ Nam, Đình Nghi cười:

-Vũ Nam! Anh chỉ nói được bấy nhiêu thôi sao?

Vũ Nam cười quay sang Mộng nghi dịu dàng bảo:

-Mộng Nghi! Anh lúng túng, bởi hình ảnh của em ngồi đàn làm cho anh xúc động.

Cúi đầu nhìn đôi tay đan vào nhau, nàng khẽ bảo:

đáng em ngồi đàn... giống người bạn nào đó đã qua đời của anh, nên cảm xúc ấy anh không nê nén được phải không? Đó là tình cảm tốt đẹp, đáng được hoan nghênh phải không Đình Nghi?

Nhìn Mộng Nghi, Đình Nghi nheo mắt chế nhạo:

-Chị hỏi Vũ Nam xem anh ấy xúc động vì hồi tưởng, hay vì hình ảnh hiện thực của chị làm tim ảnh rung động nên thái độ thần thờ chiếm hữu anh ấy. Chứ em ở sát cánh bên anh suốt năm, em có thấy lần nào như thế đâu.

Mộng Nghi liếc Đình Nghi rồi cười:

-Thôi, đừng quảnh cáo nữa Đình Nghi! Vũ Nam cho em ăn bao nhiêu phở rồi mà em ca cẩm quá vậy? Em tiếp Vũ Nam nhé, chị xin phép về phòng nha.

Chàng nắm tay Mộng Nghi kéo lại:

-A... bà chị à! Chương trình quảng cáo còn nhiều mục chưa biểu diễn, chị Ở lại một chút xem. Đừng khép mình trong chiếc sò buồn thắm ấy nữa, bà chị a.

Mộng Nghi mỉm cười:

-Kỳ vậy, Đình Nghi Bạn của em, em tiếp chứ.

-Nhưng anh ấy đến đây không phải vì em. anh muốn kết thân với chị kia mà.

Vũ Nam đến bên Mộng Nghi Ánh mà 9”t nòng nân sâu lắg của chàng khiến nàng bối rối rụt rè:

-Mộng Nghi! Chúng ta không thể có được một tình bạn sao?

Mộng Nghi khẽ chớp mắt”t. Nàng nhìn lại Đình Nghi đã mất dạng tự bao giờ. Nàng bối rối ấp úng:
đạ... em cũng không biết nữa.

Vũ Nam mạnh dạn đề nghị:

-Mộng Nghi! Em ngồi lại đây nghe anh đàn được chứ? Anh cũng biết chút ít về âm nhạc. Nhưng nếu anh đàn có đoạn nào sai, em góp ý nhá. Mộng Nghi! Em vui không?

Ánh mà”t hướng về anh pha lẫn niềm vui trong sự ngạc nhiên.

-Vũ nam! Anh cùng yêu thích âm nhạc nữa sao?

-Ngày xưa anh yêu âm nhạc, như bây giờ anh bắt đầu say mê em vậy. Mộng Nghi! Em không giận anh đấy chứ?

Mỉm cười nàng khẽ bảo:

-Em có cảm tưởng anh đang học chương trình Luật chứ không phải Y Khoa. Vũ Nam! anh tán gái khá lắm.

Vũ Nam với ánh mắt tình tự gọi mời, khiến Mộng Nghi khó rời khung cảnh nơi đây được. Giọng chàng ầm lạ:

-Anh đang tán cô học trò năm thứ tư khoa Văn ấy. anh mong ơ/ cô bạn ấy một nụ cười tươi thắm hơn là một câu từ chối tình anh. Mộng Nghi! Em nghĩ sao?

Mộng Nghi bước dần đến bên đàn. Nàng không đáp câu hỏi ấy, chỉ nghiêng đầu cười hỏi:

-Anh đàn bản gì đây Vũ Nam?

Vũ Nam cười khẽ hỏi:

- Em có thích anh đàn bản “Chỉ hai đứa mình thôi nhé” của Anh Bằng và Lê Dinh, hay em thích “Love Story” của Francis Lai, hở Mộng Nghi ?

- Em đâu biết, tùy anh thích bản nào thì anh đệm bản ấy, thế mới hay.

Mỉm cười Vũ Nam nhìn nàng nheo mắt:

- Anh muốn chúng ta cùng bắt đầu hát bài Love Story, được không Mộng Nghi ?

Ngập ngừng 1 lúc sau, nàng nhỏ giọng:

- Em sợ mình không đủ khả năng để hòa âm cùng anh... bởi em chưa hề hát cùng ai và giọng em chẳng trong như người ta.

Vũ Nam nhìn nàng đắm đuối:

- Chỉ sợ anh không đủ tiêu chuẩn để cùng em xướng họa thôi, nhưng... Mộng Nghi! Ta thử nhé ?

Mộng Nghi tựa vào thành đàn cúi đầu hỏi nhỏ:

- Anh muốn hát lời nào ?

Vũ Nam hài lòng với nét e thẹn trong thái độ khiêm nhường ấy . Chàng dịu dàng đáp:

- Mình hát lời Việt nhé . Mình là người Việt Nam, mình hãy sử dụng ngôn ngữ của mình trong bất cứ trường hợp nào có thể thực hiện được . Mộng Nghi! Em có ý nghĩ đó không ?

- Dạ, em cũng muốn thế.

Vũ Nam cười với ánh mắt reo vui như tìm được người con gái có tâm hồn hòa hợp với mình.

- Mộng Nghi! Em chuẩn bị nghe.

”Những chiều vàng héo hắt,

Lòng chợt bờ ngõ nhớ đến kỷ niệm đời mình xa xưa.

Ngày còn ngây thơ chưa biết âu sầu, đường trần bơ vơ...

Lòng mình tung tăng như những cánh diều bạt ngàn trút gió...

Thoi thới mộng mơ... ”

Tiếng đàn điệu luyện của Vũ Nam réo rắt . Hồn Mộng Nghi băng khuâng lời ca cao vút trầm lắng . Nàng chìm theo lời ru thân thiết của cung thương vừa mở ngõ đón chào . Chưa bao giờ Vũ Nam say mê như phút này.

Tiếng hát loảng vào không gian bay vút xa từ lâu... thế mà tiếng tơ vẫn vang đều trong không gian trầm lắng của căn phòng kín đáo ấy.

Mộng Nghi tựa mình vào thành đàn trong lặng lẽ . Mắt thờ thẩn để tận đâu đâu . Đình Nghi đưa chiếc máy ảnh lên bấm lia lịa mà 2 người nào hay ai hay biết điều gì.

Đình Nghi lặng lẽ lui về phòng, nhường khung cảnh hợp tình này cho Vũ Nam có cơ hội nắm lấy tay bà chị mình vào con đường mà chàng chọn sẵn từ lâu . Đình Nghi hi vọng với gương mặt phúc hậu thanh tú, lẫn tính ngay thẳng và ngôn ngữ hòa nhã Vũ Nam sẽ đem đến cho Mộng Nghi tình cảm tốt đẹp trên đường xây dựng hôn nhân.

Mộng Nghi nghiêng mình nhìn Vũ Nam cười . Chàng giật mình tỉnh mộng, nhìn lên bắt gặp đôi mắt trong suốt và nụ cười như chế nhạo hướng về mình . Chàng gượng cười:

- Em ngạo sự vụng về của anh đó ư ?

Mộng Nghi lắc đầu:

- Từ cử chỉ, ngôn ngữ của anh, chẳng có gì để sử dụng 2 từ ngữ ấy cả, Vũ Nam ạ.

- Mộng Nghi! Nếu 1 người lịch lãm trong tình cảm, không bao giờ người ta để người đối diện biết được nội tâm mình qua cử chỉ lộ liễu như thế, phải không em ?

Mộng Nghi dịu dàng đáp:

- Nếu Đình Nghi giới thiệu cho em 1 người bạn lịch lãm, khéo léo quá như thế thì tội nghiệp cho em biết chừng nào.

Vũ Nam ngạc nhiên:

- Sao thế ? Mộng Nghi! Em không thích quen người đàn ông tế nhị sành sỏi sao ?

Mộng Nghi cười nhẹ:

- Nếu mẫu người khôn ngoan biết che giấu những biến chuyển sôi động trong lòng mình bằng nét bình thản, bằng nụ cười nở trên môi, thì người đàn bà quen với ông ấy thật vô phúc anh ạ . Bởi khéo léo thì mưu mô xảo trá cũng hoàn chỉnh, mình khó ngờ được . Tất cả trên đời không có gì quý bằng tấm lòng chân thật, phải không anh ?

Vũ Nam cười lòng nhẹ nhàng:

- Mộng Nghi! Anh cũng như em, nhưng đôi khi đi với 1 người quá vụng về, em cũng khó chịu chứ ? - Có thể... nhưng bây giờ thì chưa!

Vũ Nam đứng lên và dìu nàng đến bên ghế dài . Mộng Nghi gợi chuyện:

- Anh là bạn của Đình Nghi sao em ít thấy anh đến chơi vậy ?

- Anh khác lớp nhưng chung trường, giờ giắc ít khi trùng nhau . Vả lại, anh đâu biết nhà Đình Nghi có 2 đóa hoa cấm chướng . Nếu biết, anh đã trình diện lâu rồi.

- Nếu không phải là đóa cẩm chướng, mà là cánh hoa lan mộc mạc anh có đến không ? Và khi ra về, anh có tiếc thời gian lãng phí đó không ? Vũ Nam.

Vũ Nam cười dịu dàng:

- Hoa nào cũng có sắc thái riêng biệt của nó . Có hoa rực rỡ nhưng không hương, có hoa mộc mạc đơn sơ nhưng đủ sức kéo chân người ở lại . Mộng Nghi! Em vừa dễ thương vừa chân thành, bấy nhiêu đó vừa đủ cho lòng người rung động và ánh mắt dịu dàng kia thừa sức trói buộc chân anh . Mộng Nghi! Em có tin như thế không ?

Mộng Nghi vuốt từng lọn tóc trong lòng bàn tay nhỏ bé của mình . Nàng bối rối bởi lời tỏ tình kia đột ngột quá . Nàng sợ tình yêu đến chớp nhoáng như cơn lốc, rồi ngày nào đó tình sẽ bay theo gió đi về phương trời xa thẳm...

Những cảm giác mới lạ vừa xâm nhập vào hồn nàng, đó có phải là tình yêu không ? Hay chỉ là cơn giao động nhất thời thoáng qua bởi tiếng đàn điệu luyện ấy, khiến hồn lãng mạn ngỡ mình xuôi theo gió tình bay đến vùng trời thương nhớ ?

Biết đâu qua phút giây bồi hồi chìm lắng mới hay tình cảm kia chỉ 1 thoáng băng khuâng thì sao ? Hậu quả sự ngộ nhận hôm nay sẽ đem đến hồn nàng nỗi đau khổ như thế nào . Tương lai đời nàng về đâu ?

Vũ Nam khẽ nắm tay nàng siết nhẹ, giọng chàng trầm ấm bên tai:

- Mộng Nghi! Em do dự vì chúng ta đến bất ngờ quá, phải không ? Vậy ta cứ quen nhau, nếu sự vắng mặt trong những ngày kế tiếp khiến lòng ta mong đợi và nụ cười nở trên môi khi chúng mình tay trong tay, như thế ta sẽ là của nhau . Em đồng ý không ?

Mộng Nghi khép đôi mi, đầu cúi thấp . Nàng nửa muốn gạt đầu nửa muốn từ chối cho tình cảm kia không có dịp đem vấn vương thương tưởng cho nàng.

Nhưng chiếc cằm xinh xắn của nàng được bàn tay dịu dàng của chàng nhẹ nhàng nâng lên... cho ánh mắt nồng nàn kia đắm đuối chìm sâu vào vùng yêu thương tiềm ẩn trong màu mắt nâu của nàng.

Nàng quay đi lẩn tránh ánh mắt như soi thấu lòng nàng.

- Mộng Nghi... em sợ anh à... hay em nghĩ rằng anh đến với em bởi sự hồi thúc của cơn xúc cảm bốc đồng . Rồi ngày mai, sau khi nỗi yêu thương nhất thời chìm lắng, anh sẽ xa em . Phải vậy không ?

Ánh mắt xen lẫn giận hờn hướng về nàng:

- Vũ Nam! Anh đừng giận em nha . Em chưa bao giờ gặp trường hợp này, nên em không tự chủ được, mặc dù em rất quý mến anh . Hãy hiểu cho em, Vũ Nam.

Vũ Nam cười bao dung:

- Em không ghét anh chứ ?

Mộng Nghi im lặng gạt đầu:

- Vậy là em không muốn anh buồn . Em thương anh... như 1 người yêu, phải không ?

Mộng Nghi mỉm cười:

- Vũ Nam! Anh khôn quá . Anh mớm lời cho em hết rồi còn gì . Em không thích như thế.

Vũ Nam cười:

- Vậy chứ anh là gì của em, Mộng Nghi ?

Mộng Nghi ngập ngừng:

- 1 người bạn tốt, được hôn ?

- Tại sao lại là bạn, mà không là 1 người yêu, hử Mộng Nghi ? Anh không xứng đáng đứng trên vị điểm ấy sao ?

- Không phải thế . Anh có thể nghĩ ngược lại.

Vũ Nam lắc đầu:

- Em xứng đáng ngồi trên ngôi duy nhất mà anh trân trọng yêu thương . Em vui vẻ nhận ngôi thứ ấy chứ, Mộng Nghi ?

- Em chưa đủ tiêu chuẩn nhận sự thương yêu ấy . Vũ Nam! Anh đặt vấn đề tình cảm hơi sớm . Em sợ sự hấp tấp sẽ đem đến hậu quả không mấy tốt, sau này mình có hối cũng muộn màng rồi.

Vũ Nam nhăn mặt:

- Mộng Nghi! Em có cảm tưởng vu vơ, vì anh có nhận xét rất chính xác về sự diễn biến của trái tim anh . Mộng Nghi! Anh thật sự quý yêu em.

Mộng Nghi cúi đầu đáp khẽ:

- Em cũng có linh cảm như thế nhưng...

Ánh mắt đắm đuối của Vũ Nam chìm sâu vào vòng mắt hướng về anh... ngập ngừng như e ngại . Vũ Nam siết đôi vai nàng trong đôi cánh tay rắn chắc của mình . Mộng Nghi run rẩy như hồi hộp lo sợ khi ngả mình trong vòng tay yêu thương của người khác phái.

Vũ Nam nghe niềm yêu thương ngút ngàn vây phủ . Chàng không ngăn được cơn cảm xúc bởi đôi mắt nhìn anh quá ngây thơ và đôi môi mấp máy như ngỡ ngàng... Chàng cúi xuống và nâng cằm nàng lên . Nụ hôn ban đầu đánh dấu phút giây gặp gỡ, khởi điểm cho sự cấu kết 1 tình cảm thiêng liêng gắn bó của 2 trái tim đồng cảm.

Mộng Nghi không kịp nghiêng đầu tránh né đôi môi ngọt ngào của chàng . Nàng không đủ sức đối kháng với tình cảm nồng nàn của chàng ân cần trao tặng... Giọng ấm áp của Vũ Nam êm đềm vang bên tai nàng, khi nụ hôn kia vừa đưa nàng qua phút giây bàng hoàng xao động:

- Mộng Nghi! Em sao vậy ? Em giận anh ư ?

Mộng Nghi tháo đôi vòng tay ràng buộc ấy như thoát khỏi vòng kiềm tỏa thương yêu của chàng . Vũ Nam ân cần âu yếm:

- Mộng Nghi em giận anh thật sao ?

Nàng nghiêng đầu né tránh đôi mắt đắm đuối của chàng . Vũ Nam bối rối nghiêng theo nàng để nhận nét dỗi hờn in hằn trên khuôn mặt dễ thương ấy.

Giọng chàng trầm ấm:

- Mộng Nghi! Khi người ta hôn nhau bởi vì không ngăn được nỗi yêu thương tràn ngập lòng mình . Nụ hôn trao nhau có gì xấu đâu em ? Hay là em không tin lòng anh quý mến em thực sự ? Mộng Nghi! Nếu em không thích, anh xin lỗi vậy . Từ nay anh gửi tình anh qua ánh mắt thôi . Em đừng giận anh nha!

Nàng cúi đầu im lặng, mỗi người đeo đuổi ý tưởng riêng tư... Thời gian lặng lẽ đi qua như tôn trọng tình chàng, chia sẻ nỗi âu lo của nàng sau giây phút xúc động thoáng qua.

Vũ Nam nhìn nàng trong say đắm . Chàng mỉm cười, không ngờ trái tim chàng rung động theo sự sắp xếp của Đỉnh Nghi 1 cách máy móc như thế . Bao nhiêu năm khép kín, giờ gặp người vừa ý lại không thềm chấp nhận tình chàng.

Mộng Nghi ngược lên bắt chợt gương mặt và nụ cười kia cúi xuống . Nàng ngập ngừng hỏi:

- Anh cười gì vậy ? Chế nhạo em à ?

Vũ Nam đưa tay nựng cằm nàng dịu dàng:

- Sao lại chế nhạo, em có gì để anh cười chứ hả ?

Mộng Nghi gương ngồi dậy, Vũ Nam ôm lấy . Giọng nàng giận dỗi:

- Em thấy anh cười nè . Cười em vội vàng quá, phải không ?

Vũ Nam lắc đầu:

- Mộng Nghi đừng đoán mò rồi giận anh . Anh chỉ cười anh thôi.
- Anh cười mình về điểm gì ?
- Từ nào giờ chung học, kề cận biết bao bạn gái... thế sao lòng anh không hề rung động . Giờ gặp em, anh nghe lòng mình làm sao vậy... anh không ngăn cản được lòng mình khi thốt lên tiếng nói yêu em. Mộng Nghi không từ chối tình anh chứ ?
- Chưa có sự chấp nhận của em, anh đã hôn em rồi . Em không thích vậy.
- Mộng Nghi! Anh đã xin lỗi em rồi . Hay là em hôn lại anh để mình hòa nhau (sao khôn wá dị cà). Em bằng lòng không ? - Chàng ân cần hỏi.
- Vũ Nam! Anh lý sự lắm . Em không thích có người yêu như anh đâu . (chết chưa hihihhi)

Vũ Nam đưa tay nâng lên má chàng . Nụ cười cầu hòa nở trên môi, chàng bảo:

- Anh không biết làm sao để trả em lại nụ hôn ấy bây giờ ? Hay là em hành tội đôi môi tham lam của anh đi . Tại nó đẩy em ạ ?
- Em muốn anh tự hứa với mình khi chưa có sự đồng ý của em, không được... ầu nữa.
- Dĩ nhiên anh phải nhớ khi mình hứa với 1 người đẹp như em, Mộng Nghi.
- A! Anh nịnh đầm hay quá, mà nói chưa có người yêu, em không tin . (bebe cũng hồng tin)

Đình Nghi chạy ra cướp lời Vũ Nam:

- Em xin làm chứng câu nói ấy của Vũ Nam . Vũ Nam chưa yêu ai hoặc hứa hẹn với ai ngoài chị.

Mộng Nghi ngồi dậy liếc xéo Đình Nghi:

- Miệng lưỡi của nghề “mai dong” em lợm ở đâu đó, Đình Nghi ?
- Bà chị à! Vũ Nam đáng được tin cậy . Từ đây, chị có được niềm vui là em mừng . Em hành nghề lần đầu cũng là lần cuối đây . Hy vọng lần thực nghiệm này kết quả thành công, phải không Vũ Nam ?

Siết chặt tay Đình Nghi, Vũ Nam cười:

- Bằng mọi giá tôi sẽ chào mừng thành công của Đình Nghi bằng vòng hoa cưới, được hông Mộng Nghi ?

Mộng Nghi bật cười:

- Anh thích cài hoa chú rể thì anh cài, còn 1 cái anh trao cho Đình Nghi kìa . Anh và hấn kết hợp không tốt sao ?

Đình Nghi la oái lên:

- Ai da! Tự nhiên bắt em làm cô dâu thế, chị kỳ ghê . Coi chừng có cô bé nào thế vào cài hoa ấy có người khóc đấy, bà chị ạ.

Vũ Nam bật cười trước đôi môi trẻ nhúng của nàng . Chàng cười hỏi:

- Mộng Nghi! Biết đâu 1 ngày nào đó em sẽ buồn khi anh đem vòng hoa cưới trao cho cô bé xa lạ nào đó . Mộng Nghi! Em nhất định không cho anh nhập cuộc hả ? Anh yêu người khác, em không buồn sao ?
- Còn lâu, ông bạn ạ . Ông không phải là nhân vật quan trọng nắm trọn niềm vui và nỗi buồn của tôi đâu nhé!

Đình Nghi cười:

- Vũ Nam! Mọi việc sẽ diễn biến tốt đẹp theo thời gian tuần tự đi qua . Tôi tin anh đủ nghị lực và khả năng để đóng vai chú rể bên cô dâu xinh đẹp như bà chị của tôi . Bây giờ mình ca bài “Tạm biệt” là vừa, ông bạn ạ.

Vũ Nam nhìn Mộng Nghi âu yếm:

- Mộng Nghi! Anh muốn... phạm tội với em 1 lần nữa.

Mộng Nghi cuống quýt lên, lẩn tránh chiếc hôn “hăm dọa” của Vũ Nam . Đình Nghi cười to trước cử chỉ dễ thương của bà chị mình . Chàng lên tiếng:

- Vũ Nam đừng làm chuyện nhơ uest ấy trước mặt đức từ bi nha . Bây giờ chúng ta đi thôi . Ông bạn rất tuyệt vời trong vai diễn ở màn mở đầu , hãy lui về hậu trường chờ lớp diễn kế.

Vũ Nam nắm tay Đình Nghi , vui vẻ :

- Cảm ơn ông đạo diễn trẻ tài hoa . Ông thật tế nhị khi chọn cho tôi một nữ diễn viên khả ái tuyệt vời . Tôi xin nhận vai này suốt cuộc đời ông bạn ạ.

Tiếng cười vang xa dần . Đôi mắt trầm lắng của Mộng Nghi bừng sáng sau bao nhiêu năm khép kín.

4. Chương 4

Ngày qua ngày , tình cảm của Mộng Nghi dành cho Vũ Nam lên cao... không giờ phút nào nàng thôi nhớ chàng . Ngược lại , Vũ Nam cũng thế , mỗi ngày chàng mỗi đến cùng nàng khi đàn bên nhau , khi rong chơi khắp tụ điểm thành phố dành cho những cặp tình nhân yêu nhau da diết . Lúc về nhà chàng , nằm bên nhau kể chuyện gió trăng . Họ cho nhau từng nụ hôn , họ cho nhau tất cả hương vị tình yêu , bất chấp thành kiến gia đình , xã hội dành ối tình nở trong bóng đêm . Mộng Nghi trao cuộc đời con gỏi cho Vũ Nam trong e thẹn ngỡ ngàng nhưng không hề nuối tiếc... sau hai tháng quen và yêu nhau.

Vũ Nam ra trường , và Mộng Nghi cũng sắp rời tuổi học trò vài tuần sau đó.

Chiếc áo trắng bây giờ đối với nàng thật mĩa mai làm sao ! Dù tình Vũ Nam vẫn nồng nàn , chàng lo cho nàng từng chút để đền bù phần nào sự thiệt thòi của ànng , mà chính chàng đã phá đi nét trinh nguyên đã bao năm qua Mộng Nghi cố tình gìn giữ.

Bức màn bí mật ấy chỉ có hai người biết . Nỗi lo sợ của Mộng Nghi mỗi ngày một tăng và lòng yêu thương của Vũ Nam theo ngày tháng vút cao . Đình Nghi rất hài lòng khi thấy Vũ Nam chăm sóc cho chị mình tận tình với sự yêu thương chân thành ấy.

Nhưng ánh mắt Dung Nghi lúc nào cũng nhìn thẳng Mộng Nghi khi hai người ngồi đối diện trên bàn ăn . Vô tình hay hữu ý , Mộng Nghi ngồi ngay chiếc ghế của Vũ Nam thường ngồi mỗi lần đến chơi... Ánh mắt soi mói của Dung Nghi khiến Mộng Nghi sượng sùng nhìn xuống phần ăn của mình , cố thu ngắn thời gian căng thẳng trong cảnh ngộ ngặt này.

Mộng Nghi có cảm tưởng Dung Nghi đã nhìn thấy nét thay đổi trên người nàng kể từ phút Vũ Nam dần thân đến nay . Nàng sợ sự phát hiện của mọi người... Nàng sẽ xấu hổ biết bao khi mọi người nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ , bởi đứa con gái được xem là nề nếp kín cổng cao tường lại dám vượt bức tường lễ giáo , thật là điều không thể chấp nhận được.

Nửa vành môi cay đắng với nụ cười nhếch bên cánh môi xinh đẹp của cô em gái nàng , Dung Nghi với lời chua chát mĩa mai kèm theo đó :

- Mộng Nghi nhà mình thật trẻ trung tươi mát , kể từ khi Vũ Nam chính thức xin mẹ cho hẳn cầu hôn . Mẹ có thấy chị ấy thay đổi không hở mẹ ?

Bà Vũ Nghi hiền hòa :

- Ai chả vậy hở con ? Có tình yêu trong lòng , người con gái nào không thấy lòng mình phơi phơi niềm vui , bầu trời trong mắt mang màu hồng hạnh phúc , màu xang hy vọng . Ôi ! Cái tuổi mới yêu nó đẹp làm sao các con ạ . Con và Triệu Mỹ đã qua thời ấy rồi , con quên sao Dung Nghi ?

Dung Nghi cười nhẹ :

- Bộ mẹ cũng đang nằm trong giai đoạn ấy sao mẹ diễn đạt nghe êm ái quá vậy ?

Bà Vũ Nghi cười gằn :

- Mẹ đã từng yêu và nếu mẹ đang yêu , con cũng không có quyền cản trở ý mẹ cả . Dung Nghi ! Sao con nhìn Mộng Nghi với ánh mắt cay cú thế ?

Đình Nghi xen vào :

- Dung Nghi ! Mộng Nghi đang ở giai đoạn đầu mà chị đã cùng Triệu Mỹ lướt qua , có gì mà chị thắc mắc . Bộ chị không mừng cho tình yêu của Mộng Nghi và Vũ Nam à ?

Dung Nghi liếc xéo chàng :

- Vũ Nam yêu Mộng Nghi chứ có yêu ta đâu mà mi bảo ta mừng chứ hả ?

- Mộng Nghi được Vũ Nam cầu hôn , chúng ta là người trong gia đình phải có bổn phận gìn giữ và phát triển tình yêu ấy tuyệt đối đến khi hoàn tất thủ tục hôn nhân.

Bà Vũ Nghi tiếp :

- Dung Nghi ! Con phải biết những gì nên làm và không nên làm . Con nà nên phát biểu và lời nào nên chôn kín trong lòng . Con mang tính ngang bướng , tự cao và ỷ lại sẽ khổ vì bản tính ấy đấy con ạ.

Dung Nghi cười gằn giọng :

- Nhà này có gì mà con ỷ lại . Còn bản chất do trời phú cho con . Con có khổ hay sướng con cam phận , không phiền đến ai cả . Mẹ đừng lo , mẹ hãy để tình cảm ấy dành cho Mộng Nghi của mẹ kìa . Còn Vũ Nam , một người đàn ông toàn diện con khen vậy thôi... đó là quyền của con . Chẳng nào con bắt buộc Mộng Nghi phải nhường cho con tình yêu ấy , mẹ mới có lý do mà rầy con chứ.

Đình Nghi sừng sộ :

- Rất tiếc , em chỉ có một Vũ Nam và trái tim ấy thuộc về Mộng Nghi rồi . Chị cần gì khi chị đã chấp nhận Triệu Mỹ cặp đôi trên phố phường . Hoặc Khiết Nam , Trọng Văn , chúng nó vẫn yêu thích chị kìa mà . Tại sao không chọn trong số đó chứ ?

- Đâu phải một lũ đàn ông vây quanh hằng ngày mà người ta có thể chọn một trong những khuôn mặt quen thuộc ấy . Người ta thích yêu những hình ảnh quá gần gũi của mình . Tình yêu cay đắng nhưng nồng nàn . Càng trái ngang đau khổ lại càng thêm muốn xóa tẩy được . Bây giờ , Vũ Nam yêu Mộng Nghi và ngược lại . Còn Vũ Nam thuộc về ai trong ngày mai , nào ai biết được . Nó tùy thuộc...

Đình Nghi cướp lời :

- Tùy thuộc ai ? Tùy vào sự quyết định của chị à ? Dung Nghi ! Bà muốn gì ?

Dung Nghi nhìn thái độ lạnh lẽo an phận của Mộng Nghi , nàng phì cười :

- Sao lại “bà” mà không là chị thân mến chứ hả ? Trong đời sống của chúng ta , bất cứ lĩnh vực nào đều có sự tranh chấp . Hễ ai có đủ tài đức sẽ đi đến thành công . “Mạnh được yếu thua” , đó là sự thường tình mà.

Đình Nghi nhìn trân trối vào Dung Nghi với sự bức tức :

- Em nghĩ trong xã hội , từ lĩnh vực tình yêu và ngôi thứ địa vị trong cuộc sống , sở dĩ chúng ta có được vững vàng là do tài sức thật sự của chính mình . Nếu có tài lộc thừa , mưu sĩ để đạt được điều mình yêu thích... thì thắng lợi tối đa ấy không lấy gì làm hãnh diện , nếu không muốn nói đó là sự nhục nhã khó tẩy sạch.

Dung Nghi cười khẩy :

- Trên đường đến vinh quang , ai khôn ngoan tài trí thì được vinh thân . Ai ngu khờ sẽ nhận phần thua thiệt , chỉ có vậy thôi . Chị có thấy điều đó hợp lý không , Mộng Nghi ?

Mộng Nghi cười với nét tự nhiên như mọi người đang tranh luận về một người nào đó chứ không phải mình... Nàng cố đè nén nỗi đau xót , chán nản vào lòng . Bởi thực tế nàng chưa là vợ Vũ Nam , pháp lý chưa công

nhận điều ấy , dù hai người đã liên kết từ hai tháng nay và tính ngang bướng hiếu thắng của Dung Nghi quá rõ trong những tháng ngày kề cận bên nhau . Nàng cười bảo :

- Hai em đừng để tâm về tình yêu của chị , nhất là mẹ . Mẹ lớn tuổi rồi , chuyện hôn nhân và cuộc đời con đã phó thác cho đấng thiêng liêng , có lo thế mấy cũng thế thôi . Đình Nghi à ! Vũ Nam cưới ai , thuộc về ai làm sao mình biết được . Nhưng dù chàng có tiếp nối tình yêu với người con gái nào đi nữa , chị vẫn yêu chàng mãi . Dù chị không hề tranh đoạt , bởi vì tình yêu chân chính là tự cảm nhận và cho đi.

Dung Nghi cười gần :

- Thật sự ý đó có trong chị hay phát biểu để cho có . Mai này xa Vũ Nam , chị khóc thảm đấy.

Mộng Nghi cười buồn :

- Nếu bóng hồng rực rỡ nào đó dù hào quang để chiếm hữu Vũ Nam của chị , người ấy sẽ chiếm lấy đau khổ vì họ chỉ nhận thể xác . Còn tâm hồn thuộc về ai chỉ có Vũ Nam mới biết được điều ấy chính xác thôi.

Dung Nghi cười :

- Tình yêu sẽ đến sau thời gian chung sống . Thể xác và tâm hồn ấy sẽ thuộc về người đàn bà nào lịch lãm tâm lý tình cảm . Không có trái tim đàn ông nào chai đá trước một mỹ nhân , chị thấy điều đó đúng không ?

- Em đứng trên mọi phương diện . Nhưng với chị , chị yêu ai ,yêu bằng tất cả tâm hồn , yêu không cần đối tượng đó thuộc hẳn về mình trên pháp lý , trong gia đình . Chị yêu ai , chị muốn người ấy được hạnh phúc trong cuộc sống , dù người vợ ấy không phải là chị đi nữa . Yêu có nghĩ là hy sinh trọn vẹn chứ không phải chiếm đoạt , Dung Nghi ạ.

Dung Nghi thẳng thắn :

- Tôi yêu ai , nhất định người ấy sẽ thuộc về tôi từ pháp lý đến tâm hồn bằng mọi cách . Còn chị , yêu trong nhu nhược , sự thiệt thòi sẽ không từ chối được.

Đình Nghi gắt gỏng :

- Tóm lại , chị muốn chiếm Vũ Nam trọn vẹn ình . Sao chị không chọn anh ấy từ những tháng trước , khi người ta mới bước vào nhà mình , để bây giờ hai người ta yêu nhau chị xen vào phá đám ? Còn Khiết Nam , chị cùng hắn dạo thành phố mấy lượt , vườn Tao Đàn bao nhiêu chiều , chị không yêu mà chấp nhận cuộc vui ấy sao ? Còn Triệu Mỹ , chị là người trong vòng tay của hắn vì lý do gì , nếu không yêu ? Tôi không hiểu chị muốn gì . Con người chị như thế nào , nếu dựa trên ngôn ngữ vừa phát ngôn ấy ?

Dung Nghi tái mặt . Nàng chưa kịp phản ứng lại mũi tên xé mây của Đình Nghi... thì lời ngọt ngào êm ái của bà Vũ Nghi vang lên :

- Thôi . Các con đừng cãi nhau vì hìn ảnh một người con trai , xấu hổ lắm . Bên ngoài họ cho rằng nhà mình vô phúc có hai đứa con gái không đủ khả năng tìm một ông chồng để giành giật một thằng đàn ông , thật nhục nhã cho nhà ta lắm con ạ . Mộng Nghi ! Con nên tìm người khác để Dung Nghi khỏi phải tranh giành . Hạnh phúc chỉ đến với những ai thật tâm tìm đến . Ngược lại , họ chỉ tìm thấy ảo vọng trong tình yêu thôi.

Dung Nghi bật dậy , về phòng bằng những bước nặng nề và ánh mắt đỏ như hăm dọa , như thảm bảo Mộng Nghi : Hãy chờ hành động của nàng . Không khí trở nên ngọt ngào chỉ còn nghe từng tiếng thở dài của những người còn lại !

Ngày... tháng... năm...

Vũ Nam , suốt hai tháng bên anh giờ đi học cũng như lúc ra về , em thấy bầu trời thành phố ngập màu hồng hạnh phúc . Vũ Nam , anh thương em nhiều quá . Anh chăm sóc cho em từng miếng ăn khi vào quán . Anh chọn cho em màu áo lẫn màu giày . Em sung sướng và hãnh diện biết bao khi có được người yêu như anh.

Em mơ ước thời gian yêu nhau kéo dài cho đến ngày em nhắm mắt , anh ạ . Vũ Nam , anh là người yêu , người chồng thật tuyệt vời . Em không tiếc khi trao cho anh cả cuộc đời trong trắng của mình.

Em nghĩ về anh trong lúc ăn cũng như lúc ngủ . Thời gian trôi qua , tình yêu anh đem đến cho em những giây phút êm đềm thơ mộng mà cả cuộc đời còn lại không bao giờ em quên được , Vũ Nam ơi !

Trái tim em từ lâu nhịp nhàng quay đều theo tháng năm , nay mới biết thế nào là rung động khi gần anh , phập phồng lo sợ trong giây phút chờ đợi anh đến và hồi hộp buồn lo khi nghĩ đến viễn ảnh tương lai của đôi mình . Anh cho em cảm giác mới lạ êm đềm . Em muốn ôm trọn tình anh trong suốt quãng đời còn lại... Nhưng lời nói của Dung Nghi khiến em lo sợ... Em sợ em không còn được nhìn anh với ánh mắt reo vui , với nụ cười nở trên môi , và nụ hôn êm ấm đó , anh sẽ trao cho ai trong ngày mai.

... Nghĩ đến đây , em nghe lòng mình se thắt , vòng mắt em rướm rướm lệ đau thương.

Vũ Nam ! Em mong lời nguyện đêm nào của đôi ta được chứng nhận của trời đất , để mình mãi mãi bên nhau , phải không anh ?

Từ phút giây xung đột ấy xảy ra , Dung Nghi tìm đủ mọi cách lánh mặt Mộng Nghi và gia đình . Nàng đi chơi với Triệu Mỹ thường xuyên hơn , bất cần lời khuyên nhủ của mẹ và lời ngăn cản chân thành của Đình Nghi.

Mộng Nghi thì trái lại , nàng chỉ rời nhà trong những giờ học ở trường . Ngoài ra , nàng chẳng hề ra khỏi căn phòng xinh xắn của riêng mình... để chờ từng bước chân quen thuộc của Vũ Nam.

Mộng Nghi đón Vũ Nam với ánh mắt reo vui , với nụ cười rạng rỡ trên đôi môi . Lời tự tình ngọt ngào cho nhau . Vũ Nam đặt tất cả niềm tin trong mối tình mà chàng cho rằng không bao giờ phai.

Nhưng giây phút cận kề ấy , Mộng Nghi hay đàn cho Vũ Nam nghe nhạc phẩm “Dư âm” của Nguyễn Văn Tý, “Tiếng xưa” của Dương Thiệu Tước nhưng Vũ Nam chỉ thích bản “Giọt mưa thu”, vì chàng nghĩ rằng nhờ nhạc phẩm ấy giúp chàng có được Mộng Nghi tài sắc vừa ý chàng.

Vũ Nam yêu màu trắng tinh khiết Mộng Nghi yêu thích , chàng thương màu đen muôn phần của chiếc áo dài nàng đi phố đêm nào... chàng xót xa khi nhìn màu tím đỏ đang khoác lên mảnh hình hài mỏng mang của người yêu dấu.

Trong khi Mộng Nghi mơ mộng , suy tư về cuộc tình mình , thì nơi vũ trường Dung Nghi đang vui bên Triệu Mỹ với những ly rượu champagne đầy ắp.

Dung Nghi yêu Vũ Nam thật sự , bởi nàng thường tự hào về sắc đẹp cũng như học vấn , cả khối người theo quy lụy nàng , họ chưa bao giờ được nàng đáp lại dù một nụ cười nhỏ.

Triệu Mỹ , gã con trai cận kề nàng nhiều nhất , sáng đưa chiều đón . Triệu Mỹ không ngại gió mưa bão táp để đến bên nàng . Sự cận kề gây cho chàng nỗi yêu thương chất ngất . Trái lại , Dung Nghi bình thản , bởi nàng nghĩ ai ai cũng phải tôn trọng , yêu mến phục dịch cho những người đẹp như nàng . Sở dĩ nàng thích đi với Triệu Mỹ vì chàng đầy đủ phương tiện cho nàng du hí... thế thôi.

Nay Vũ Nam yêu Mộng Nghi tức nhiên coi thường nàng... nên tự ái bùng dậy khiến nàng thả mình trong vòng tay ăn chơi của Triệu Mỹ . Kinh nghiệm dày dặn trong tình yêu và cuộc đời , Triệu Mỹ chiều chuộng nàng hơn nữa , vì nghĩ rằng Dung Nghi cảm động trước sự chăm sóc chân thành của mình.

Dung Nghi nhìn Triệu Mỹ , hỏi :

- Anh yêu em chứ Triệu Mỹ ?

Chàng nhìn nàng đắm đuối trong hơn men :

- Anh của em nhất đời... Đời anh chưa một lần yêu ai hơn yêu em.

Dung Nghi cười buồn :

- Anh cưới em chứ ?

- Nếu em không chê anh.

5. Chương 5

Dung Nghi chép môi và uống thêm một ngụm rượu.

- Vậy mà có người chê em, khinh dễ em, anh xem kẻ ấy có đáng chết không?

- Triệu Mỹ lấy lòng nàng:

- Chỉ có những thằng mù mới không nghe lòng rung động trước nhan sắc của em. Anh thấy em không nên chấp mấy thằng ngốc ấy, vì em đã có anh. Anh sẽ thương yêu em. Chúng ta sẽ chung sống hạnh phúc suốt đời.

Dung Nghi nhướng mắt hỏi:

- Còn mấy bà anh kè kè một bên ấy bỏ cho ai? Em chán mấy anh quá rồi. Một người đàn ông mình muốn yêu người ta không thêm để ý đến mình... Một kẻ đa tình, lãng mạn yêu một lần năm bảy cô... thì lại kè bên tạ Ôi! Đời là gì, sao đau khổ trái ngang quá đối với ta?

Dung Nghi uống thêm nhấp rượu với nỗi chán nản hiện trên gương mặt đỏ tía ấy. Triệu Mỹ vuốt ve:

- Anh tuy nhiều bạn bè, bỏ bịch nhưng anh yêu chỉ mình em thôi. Nếu anh không đến nỗi tệ trong mắt em, chúng ta sẽ kết hôn với nhau. Dung Nghi! Em bằng lòng không?

Dung Nghi sùng sộ:

- Ai yêu anh bao giờ mà kết hôn với chung sống? Tôi không thể yêu ai ngoài hấn...

- Hấn là ai? - Triệu Mỹ cộc cằn hỏi.

Giọng Dung Nghi đau khổ:

- Anh biết làm gì. Chỉ có tôi hiểu hấn là ai thôi. Nhục nhã cho tôi quá còn gì?

- Nàng gục đầu trên thành ghế khóc rầm rức. Triệu Mỹ cười nửa môi. Hấn bảo:

- Em say rồi, anh đưa em về. Dung Nghi, khuya rồi đó.

Dung Nghi cự nự:

- Ai bảo với anh, tôi say chứ? Tôi muốn uống nữa... uống cho quên nỗi buồn trong lòng... nặng nề qua! Đau thương quá cho tôi. Triệu Mỹ! Rượu đâu, đưa đây...

Chàng can gián:

- Thôi, khuya rồi... Em quá say còn uống làm gì nữa?

- Đem đây, đừng cãi lời tôi! - Giọng lẽ nhè, nàng bảo.

Triệu Mỹ đưa cho nàng một ly đầy ắp, Dung Nghi đưa lên môi uống một hơi rồi buông thông tay cho ly rơi xuống đất bể nát. Triệu Mỹ đưa tay đỡ nàng dịu ra xe.

Chàng vỗ về:

- Anh đưa em về nhà... mình uống tiếp. Ở đây, người ta sẽ cười đấy.

Nương người vào vòng tay rắn chắc của Triệu Mỹ, nàng bước vào vòng tay rắn chắc của Triệu Mỹ, nàng bước từng bước xiêu vẹo. Nhưng rồi chàng cũng đưa nàng ra được xe mình. Nhìn Dung Nghi ngã nghiêng trên ghế tựa, Triệu Mỹ mỉm cười thích thú. Chàng đưa tay đỡ nàng lên đùi chàng. Dung Nghi quá say... nàng ngoan ngoãn nằm yên cho chàng tha hồ ngắm ngía. Bởi chiếc áo cổ rộng và cái váy xoè được chàng xê dịch cho da thịt được phơi bày trọn vẹn trong ánh mắt đa tình của chàng.

Bàn tay còn lại chàng di chuyển theo sở thích của mình trên thân thể đều đặn căng đầy nhựa sống của cô gái đẹp như Dung Nghi. Nụ cười thoa? mẩn nở trên gương mặt háo hức của kẻ ngã say trong trái tim chứa đầy máu hào hoa và nỗi đam mê, si dại trong người Triệu Mỹ, chàng lái xe như bay để thu ngắn con đường về khách sạn.

Vắt vả lăm chằng mới đưa nàng vào phòng và nằm yên trên chiếc giường nệm êm ái, được phủ drap trắng tinh nguyên, nàng như đoá hoa hồng phơi mình trước bướm lạ.

Triệu Mỹ khép nhanh cách cửa che chắn thế giới bên ngoài... để không khí ẩm cúng cho chàng bên thân thể căng đầy sức sống của người đẹp chàng đã bỏ bao công sức đeo đuổi từ bấy lâu nay.

- Vũ Nam... em yêu anh... đừng bỏ em. hãy yêu em. Vũ Nam, ôm em đi em không chịu nổi...

Triệu Mỹ khựng lại một chút, chàng thì thầm bên tai nàng với nét giận, mím môi:

- Chiều anh nha em. Anh yêu em.

Dung Nghi đưa tay bá cổ chàng siết mạnh. Nàng thả mình trong vòng tay khát vọng của Triệu Mỹ.

Triệu Mỹ thầm bảo:

- Thì ra nàng yêu Vũ Nam. Dung Nghi! Mi sẽ chết dưới tay ta...

... Say phút giây sóng gió chập chùng, Triệu Mỹ thóa? mãi với nụ cười chiến thắng trên môi... Chàng đưa Dung Nghi vào giấc mộng khi mắt nhìn lại chứng tích với niềm hãnh diện trên môi.

Thời gian trầm lắng trôi qua. Giấc ngủ dài đã gọi Dung Nghi trở về thực tại. Nàng đưa tay dụi mắt bởi ánh sáng ập vào mắt gây cho nàng sự ngỡ ngàng. Cơn đau buốt những nơi bị vùi dập gây cho nàng nổi tái tê khi nhớ lại khúc phim còn lu mờ trong trí não. Đưa tay sờ lại thân thể, nàng ngồi bật dậy... Chiếc khăn rơi xuống cho nàng nhìn lại nguyên thủy mình. Dung Nghi mím môi, ánh mắt nằm yên trên thân thể cường tráng của người đàn ông nằm cạnh đó... Dung Nghi đưa tay khê kéo bật người ấy để nhìn tận mặt kẻ phá hoại cuộc đời mình. Triệu Mỹ vẫn còn say giấc, Dung Nghi đập mặt vào mặt vào vai. Chàng giật mình ngồi dậy. Bất gặp ánh mắt đỏ ngầu sắc bén của nàng đang chiếu thẳng vào mình, Triệu Mỹ sững người và dịu dàng hỏi:

- Em tỉnh rồi à? Nghỉ đi, còn sớm lắm.

Chàng ôm Dung Nghi xuống nằm cạnh mình. Nàng tát liên tiếp lên mặt chàng, gằn giọng:

- Ai đưa tôi vào đây?

- Anh chứ ai?

- Ai cho anh làm chuyện tồi bại này! Anh chiếm đoạt đời tôi trong cơn say anh không thấy hèn hạ sao? Anh lấy làm hãnh diện lắm à? Đồ tồi!

- Triệu Mỹ đưa tay xoa lên má, chàng đánh mặt lại giọng khinh bỉ:

- Anh chiếm đoạt ư? Hay là em muốn em thuộc về Vũ Nam? Anh chỉ thay thế hắn làm việc đó thôi. Đừng nòng, hay ho gì đó!

- Dù anh chiếm đoạt, tôi cũng không bao giờ yêu anh. Tôi thù anh. Tôi hận hành động hèn hạ của anh.

Nàng bình thản ngồi dậy và rời giường. Triệu Mỹ hơi ngỡ ngàng trước thái độ thản nhiên của nàng. Anh bảo:

- Dung Nghi! Anh sẽ cưới em, nếu em bằng lòng. Anh yêu em thật lòng mà.

- Dung Nghi nạt lớn:

- Yêu tôi thật lòng là không bao giờ chiếm đoạt con gái tôi một cách khốn nạn như vậy. Nhưng tôi không yêu anh, anh nghe rõ chưa? Anh sẽ trả một giá rất đắt với hành động mờ ám này. Anh là thằng đàn ông tôi thù nhất trên đời này.

Triệu Mỹ mím môi:

- Tôi yêu em bao năm nay chưa đủ để em thấy lòng anh sao?

- Yêu mà chiếm đoạt hèn hạ vậy sao? Anh là thằng nguỵ quân tử! Đứa con gái khi nó muốn trả thù, anh biết hậu quả nó ra sao rồi mà.

Triệu Mỹ gần giọng:

- Không có thằng đàn ông nào nằm yên bên đứa con gái đẹp như em được. Nếu em muốn anh nghiêm túc, thì em đừng tạo cơ hội hiếm có này cho anh.

- Vậy là anh cho rằng anh làm việc ấy đúng và là chuyện thường tình không thể tránh được? Cũng tốt thôi... Anh hãy cười hãnh diện lên với sự chiến thắng ấy đi.

- Triệu Mỹ ngạc nhiên bởi anh mắt kia không hề có một giọt lệ đọng trên ấy. Một sự thần nhiên mà anh chàng chưa từng thấy một lần bắt gặp trong trường hợp tương tự... Một thoáng ngập ngừng bối rối in trong mắt chàng. Triệu Mỹ nhìn nàng trân trối:

- Anh chưa thoa? mần nên chưa cười được sao? Anh muốn tiếp diễn nữa à?

Dung Nghi ngồi trên ghế ngã mình, cất giọng cười... âm thanh chua chát đến xé lòng. Chàng đến bên nàng, gần giọng:

- Anh sẽ cưới em... anh sẽ đền bù tất cả cho em, Dung Nghi Anh không thể bỏ em. Từ đây, anh có trách nhiệm với cuộc đời em.

Dung Nghi nhìn anh trân trối giọng cứng rắn và chua chát:

- Ai cho anh cưới? Ai chấp nhận làm vợ kẻ hèn hạ như anh? Thà tôi ôm mối hận này, đến ngày nào trả xong tôi mới vui lòng. Anh nhớ chưa? Tôi yêu Vũ Nam. Hắn chính là kẻ tôi muốn làm vợ.

- Nhưng anh đã đến với em... Em không nghĩ đến điều ấy sao?

- Có nghĩ, nhưng không bao giờ nhận. Tôi không thích chuyện đã rồi ấy. Giờ đây ta chia tay Chuyện như nhuốc này nếu anh tiết lộ cho ai biết, anh sẽ nhận hậu quả ghê gớm.

- Em hăm dọa. anh à? - Triệu Mỹ gần giọng.

- Không phải hăm mà là kết án. Nếu ai biết được... cái đầu anh sẽ do chính thằng Sơn trong băng “Tứ quái” thanh toán ngay. Thà tôi chịu nhục với nó một lần, chứ tôi không thể nhìn thấy bộ mặt vênh váo của anh. Anh nhớ chuẩn Con Dung Nghi khi nó muốn làm cái thì không sợ bất cứ ai.

Triệu Mỹ cười gần:

- Đừng hăm dọa, anh sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài để giữ danh dự cho em vì anh yêu em, anh muốn chúng ta kết hợp cho thuận thảo, chứ không phải sợ tụi thằng Sơn, thằng Hải. Nó đánh anh, anh không để nó yên...

- Vậy thì mai lên trạm thông tin phát loa kéo muợn, rồi anh sẽ biết tay tôi. Tôi thề với trời đất không để anh yên.

Triệu Mỹ dụ giọng:

- Anh yêu em. Chúng ta kết hôn phải vẹn toàn không. Tình yêu sẽ đến trong bốn phận. Rồi em sẽ yêu anh thôi, Dung Nghi ạ. Nghe lời anh, anh cưng em.

- Cưng như vừa rồi vậy phải không? Đừng hòng.

- Hắn hơn anh những gì? - Triệu Mỹ trừng mắt.

- Tình yêu không thể lấy thước đo hay so sánh. Tình yêu không ai cắt nghĩa và biện luận được. Tôi không yêu anh là tôi không thể chấp nhận sự chung đụng, vậy thôi. Chào anh.

Dung Nghi lách nhanh mình ra khỏi phòng để thoát khỏi cảnh nhục nhã khi nhìn lần cuối nơi chiếc giường màu ngọc thạch ấy đã cướp đi khoảng đời trong trắng của mình trong đôi mắt ngổ ngàng của chàng.

Mộng Nghi hiến mảnh đời trinh nguyên của mình cho Vũ Nam trong niềm vui vẻ lòng yêu thương tự nguyện.

Còn Dung Nghi tự phá huỷ nét thơ ngây trong trắng của mình dưới bàn tay nham nhúa của kẻ ăn chơi khét tiếng như Triệu Mỹ. Bây giờ, nàng mới thấy hậu quả của sự buông thả trong xa hoa phù phiếm. Sự tự do bay nhảy của con chim chưa đủ sức đối kháng với gió giông, giữa cạm bẫy của đời... có hối hận ăn

năn cũng mang đầy thương tích trong trái tim bé nhỏ ấy.

6. Chương 6

Sáng nay, trước khi vào lớp, Liên Hoa đến bên chị em, nàng vui vẻ bảo:

- Nè, “Song Nghi”! Đêm nay tao mở party mừng sinh nhật hai mươi mốt của tao, nhất định phải có mặt hai chị em mi nhé.

Dung Nghi nhăn mũi:

- Mi ra lệnh hay mi ân cần mời mọc đó, Liên Hoa?

Liên Hoa cười:

- Chà! Mi làm như nhân vật quan trọng xa lạ mới đến, phải nghiêng mình hay quỳ gối để khấn tấu vậy? Nếu không, mi không chịu đời gót ngọc à.

- A! Đã gọi là người đẹp ít nhất phải lịch sự khi muốn ta hiện diện nơi đó chứ?

Mộng Nghi cười nhìn gương mặt khó chịu của Liên Hoa, giọng nhẹ nhàng, nàng nói:

- Liên Hoa, bỏ gương mặt ấy đi! Dung Nghi giỡn chơi thôi. Nhưng Hoa à, vì mình không quen đến giữa đám đông. Liên Hoa thông cảm à.

- Sao lại từ chối? Người ta dành tình sự đặc biệt mà. Chị buông mình một đêm tìm vui có được không? - Dung Nghi xen vào.

Liên Hoa chêm vào:

- Mộng Nghi! Mi cứ đến, ta sẽ kề cận bên mi luôn, và cấm không cho tên nào mời mi ra piste, chịu không?

- Dung Nghi can ngăn:

- Chị nên đi cho vui. Có mặt thường xuyên giữa tiệc tùng sự rụt rè cũng bớt đi và chị sẽ nhận được nhiều điều thú vị lắm.

Mộng Nghi dịu dàng hỏi:

- Em đi chứ Dung Nghi?

- Dĩ nhiên là đi rồi. Chị nên đi cho quen, có em bên cạnh, chị sợ gì?

Mộng Nghi ngập ngừng một chút, khẽ nói:

- Đêm nay chị có hẹn với Vũ Nam, anh ấy đến rước chị đi chơi.

Dung Nghi cười:

- Thì bỏ hẹn một hôm có gì quan trọng đâu. Chị yêu anh cả một đời, chứ đâu phải yêu chỉ một ngày mà sợ không còn dịp thấy nhau nữa?

Mộng Nghi cười chữa thẹn:

- Chị thì không nói gì, chỉ sợ anh ấy buồn tội nghiệp.

- Thôi, đi không thì nói, ở đó mà viện lý do này, nguyên do nọ để từ chối. Làm gì lệ thuộc vào tình yêu quá vậy? Anh ta có tuyệt đối gìn giữ tình yêu cho chị không?

Liên Hoa cười:

- Mộng Nghi! Mi “phôn” cho anh ấy hẹn lại ngày mai đi. Cho tao xin một đêm thôi.

Dung Nghi cười buồn:

- Chỉ một đêm thôi, người ta có thể bù đắp một đời không đủ. Chỉ một đêm thôi, người ta cũng tan nát một đời rồi, mi còn muốn bao nhiêu đêm nữa.

Mộng Nghi sượng sùng bởi nàng nghĩ rằng Dung Nghi đã biết những gì bí mật của nàng và Vũ Nam, nàng đâu biết đó là câu tự thân của Dung Nghi Chỉ có Dung Nghi mới hiểu hết ý nghĩa câu nói ấy.

Còn Liên Hoa, cho rằng bạn mình đang tiểu lâm cho vui, nàng vỗ vai bạn bảo:

- Đồ quỷ sứ! Tối ngày nghĩ bậy bạ gì không hà. Dung Nghi ! Đáng lý mi là con trai mới đúng.

Dung Nghi cười thành tiếng:

- Ta là con trai ấy à. Ý mi muốn bảo ta sẽ theo kè chúng mày xin tí tình yêu ư? Còn khuya em ạ! Nếu ta là con trai, tụi mi quỳ dưới chân ta, ta cũng chưa thèm chấm điểm nữa.

- Hách quá nên trời phạt làm đàn bà không có ai thèm yêu, đáng đời.

- A ha... mi dám bảo vậy à? Mi có anh trai không?

- Dĩ nhiên là có, có rất nhiều nữa là khác, bác sĩ đẹp trai sắp ra trường.

- Bác sĩ thú y à? - Dung Nghi châm biếm.

- Thú y có gì xấu?

- Không có xấu nhưng chuyên môn đỡ để cho heo... giỏi quá.

- Ê ! Đừng xuyên tạc nhé. Anh ấy trị bệnh tim hay lắm, nhất là những trái tim bất bình thường như mi - Liên Hoa châm biếm.

Dung Nghi nheo mắt:

- Hay là gặp ta, anh mi cúi đầu nghinh tiếp để xin ta nụ cười cho tim anh mi khỏi bệnh tương tư cấp tính đấy.

Liên hoa mặt nhăn như khi:

- Dung Nghi ! Chưa bao giờ mi chịu nhường cho ai một câu. Đêm nay, ta sẽ bảo anh ấy triệt tiêu mi i bỏ giọng lớn lối ấy.

- Ta chờ xem anh mi có mấy phần công lực. Về báo với hấn, ta sẽ lấy trái tim ấy đó.

- Mi đi chắc chứ?

- Dĩ nhiên có cả bà chị của tao nữa:

Dung Nghi nhìn Mộng Nghi cười:

- Nhất định phải có mặt chị thôi.

Mộng Nghi cười chiuều lòng em, dù trong tim nàng đau đau khi nhớ phút Vũ Nam đến tìm không gặp nàng chắc chàng buồn lắm...

oOo

Chiều buông lơ lửng àu ầu hoang hôn phủ kín màn trời. Mộng Nghi thật trang nhã trong chiếc áo dài Thượng Hải màu tím hoa sim. Dung Nghi lộng lẫy với màu hồng nhung rực rỡ, ôm kín hình hài mảnh mai đều đặn ấy. Hai đoá hoa xinh xắn, mỗi người mang một sắc thái khác nhau. Nhìn cả hai, ai ai không khỏi tấm tắc khen thâm.

Mộng Nghi bảo:

- Anh Vũ Nam đi đâu không biết, chị gọi điện thoại hai lần không gặp.

- Chị gọi về nhà hay ở bệnh viện?

- Cả hai, mỗi chỗ hai lần. Mình đi, anh ấy đến đây tội nghiệp.

Dung Nghi nói lấy:

- Vậy ở nhà đi... chờ chàng.

Mộng Nghi cười:

- Nói thế, chị vẫn đi với em cho vui.

- Vậy phải được không?

Dung Nghi bước chân ra đến cổng, nàng bỗng ôm bụng rên nho nhỏ... Mộng Nghi vịn vai em, lo lắng:

- Em sao thế Dung Nghi Đau bụng nhiều hả?

Dung Nghi nói với vẻ đau đớn:

- Em đau bụng quá! Chị đưa em vào phòng nghỉ một chút xem sao?

Mộng Nghi thương em xuýt xoa:

- Được, được. Để chị đưa em về phòng nghỉ đỡ nha.

Dung Nghi với vẻ chịu đựng:

- Được, chị để từ từ em đi.

Mộng Nghi theo em về phòng, nàng lật đặt lấy dầu thoa lên bụng em. Dung Nghi nằm trên giường với vẻ mệt nhọc. Mộng Nghi lo lắng:

- Em đau bên nào? Phải bên mặt không? Đó là triệu chứng của đau ruột thừa, nguy hiểm lắm Dung Nghi à.

Dung Nghi trấn an:

- Em thường đau như thế, chứ không phải đau ruột thừa như chị bảo. Chỉ cần em nằm nghỉ chừng hai giờ là khoẻ ngay Mộng Nghi! Chị đến dự tiệc giùm em nhé Chừng nào bớt, em sẽ đi sau... Đến giờ nhập tiệc, đừng để Liên Hoa trông và đánh giá chị em mình, Mộng Nghi à.

Mộng Nghi ngần ngừ đáp:

- Em đang đau như thế này, chị không đành để nằm một mình. Không nên, Dung Nghi à. Chị đợi bao giờ em bớt, mình sẽ đi. Hay là gọi điện cho Liên Hoa biết trường hợp em đau bất ngờ, Liên Hoa thông cảm.

Dung Nghi bắt mắt lên màu mắt:

- Chị hãy vì uy tín, danh dự của mình, đến trước giờ nhập tiệc để họ đừng khinh mình, được không?

Mộng Nghi ngập ngừng. Dung Nghi hối thúc:

- Chị cứ đến đấy, chút em đến sau. Chị và em cùng về. Chị đồng ý không? Em đến sau cơn đau, chị không vừa ý à?

Sợ Dung Nghi giận, bởi gương mặt nàng cau có khó chịu, Mộng Nghi cười:

- Vậy chị đi nhé.

Quay mặt vào trong, tay ôm lấy chiếc bụng... Dung Nghi cất giọng ngọt ngào:

- Dạ, chị đi vui. Đừng buồn nhé, em sẽ đến sau thôi.

Bóng Mộng Nghi khuất dần ngoài khung cửa, Dung Nghi ngồi bật dậy. Nàng nhìn trong gương, nàng cười một mình như tự mãn với sắc đẹp thiên phú của mình.

Nàng nhẹ nhàng bước ra phòng khách vội tắt hai bóng đèn dài rực sáng, chỉ để trên tường bóng đèn vàng mờ nhạt phủ kín căn phòng trang nhã ấy.

Nàng bước đến chiếc dương cầm nằm im lìm chờ đợi Mộng Nghi mỗi đêm, khi mọi người đều vui ngoài khung cửa.

Với mười ngón tay sơn hồng trên móng thật chải chuốt, Dung Nghi lướt đều trên từng phím nhạc với nhạc phẩm: “Dòng sông xanh” (Le beau Danuble bleu, của J. Strauss, lời của Syan và Viaud). Mái tóc nàng nghiêng qua nghiêng lại theo bàn tay nâng phím.

Vũ Nam bước vào thế giới huyền hoặc của chàng và nàng. Nụ cười nở trọn vẹn trên vành môi đa tình ấy, chàng yêu biết mấy mái tóc suôn dài thơm mùi quen thuộc... và hình dáng dễ thương ấy đã cuốn hút hồn chàng!

Chàng đến bên nàng, bàn tay dịu dàng để nhẹ trên mái tóc óng ả đó.

Ánh mắt đắm đuối nghiêng về chàng như gọi mời, như thúc giục nụ hôn đầm ấm sau một ngày mòn mỏi chờ đợi nhau.

Chàng khẽ gọi khi ôm tròn bờ vai người yêu dấu... phím tơ lạc lỏng, và ngừng hẳn, bởi giọng ầm áp thân quen bên tai nàng.

- Mộng Nghi! Em đàn bản này bao lâu rồi, sao anh chưa nghe lần nào cả?

- Em tập nó từ lâu lắm, tại chưa có dịp dạo lại cho anh nghe thôi. - Nàng khẽ đáp khi nép hẳn vào người chàng.

Vũ Nam nhìn nàng dưới ánh đèn mờ nhạt thật dễ thương và gọi cảm, chàng khen:

- Mộng Nghi! Em trang điểm tuyệt đẹp. Mộng Nghi... làm sao anh thôi yêu em được. Anh muốn hôn em vô cùng.

Nàng ngược nhìn lên ánh mắt nồng nàn thiết tha như thắm nhũ cùng anh.

“Có ai ngăn anh hôn em bao giờ”

Vũ Nam như thắm hiểu ánh mắt đồng tình ấy. Chàng nâng nàng lên, và chàng cúi đầu thấp... nụ hôn kéo dài vì sự hưởng ứng nhiệt tình của nàng. Một điều lạ đến với Vũ Nam kể từ khi hai người bắt đầu yêu nhau. Mộng Nghi lúc nào cũng trầm lắng và tiếp nhận nụ hôn trong êm đềm, dịu dàng. Chưa bao giờ nàng tự ý hôn hay đáp ứng mãnh liệt như hôm nay. Nụ hôn tuyệt vời có phần điêu luyện hơn chàng. Vũ Nam mỉm cười. Nàng thì thầm hỏi:

- Sao anh cười em?

Vũ Nam vuốt má nàng cười:

- Anh cười sự ngớ ngẩn có trong anh, bởi anh chủ quan, cứ nghĩ mình sành điệu khi hôn em. Không ngờ, đêm nay em lịch lãm hơn anh. Mộng Nghi, anh đóng vai hề thật tuyệt phải không?

Nàng cười dịu dàng đáp:

- Tại... em đang nhớ anh chớ bộ! Chứ em làm sao hôn sành sỏi bằng anh. Vũ Nam! Anh dễ thương quá. Mình cùng hát anh nhé.

Vũ Nam lắc đầu:

- Anh chẳng thích hát lúc này. Chúng ta đi dạo hay về nhà anh như đã hứa.

- Dạ, anh chờ em chút nha.

- Nhanh lên cô bé... chúng ta sẽ thoải mái hơn ở đây rất nhiều.

Nàng âu yếm bảo:

- Anh ra xe đợi em nha... Vũ Nam! Em không để anh chờ lâu đâu mà sợ.

Dáng nhanh nhẹn khuất sau màn the mỏng. Vũ Nam cười tự nhủ: ngày hai đứa ước hẹn đến nay mới thấy nét sôi động có trong nàng. Hôm nay nàng hoàn toàn thay đổi. Có lẽ tình yêu chàng đang chất ngất trong tim nên nàng linh hoạt hơn thường ngày. Người ta bảo những kẻ yêu nhau thường hay thế...

Vũ Nam đón người yêu với nụ cười tươi trên môi. Mộng Nghi thật xinh xắn với làn da trắng nổi bật bởi màu tím của chiếc áo dài ôm sát vóc hình mảnh mai từng ngả vùi trong vòng tay chàng.

Nàng cài hoa cùng màu trên mái tóc xoã dài thả một bên thật đẹp. Vũ Nam ôm nàng hôn say sưa trên chiếc xe du lịch hiệu Nissan màu xám, chậm chậm lướt trong màn đêm.

Sự đón nhận và trao trả nồng nhiệt khiến Vũ Nam chìm đắm trong cảm giác tuyệt vời bên mái tóc thoang thoảng mùi nước hoa tabut ngả trên vai chàng. Vũ Nam thì thầm:

- Mộng Nghi! Tai nạn sẽ không tha cho anh, nếu cứ nhìn anh như thế.
- Anh không thích em chiêm ngưỡng gương mặt điểm trai của anh sao?
- Thích chứ... nhưng làm sao... anh lái nổi nhưng khi anh thềm hôn em, hử Mộng Nghi?

Nàng cong môi lên nũng nịu:

- Em không cho thì sao?
- Anh xin làm kẻ phạm tội.

Nàng trợn mắt, hăm dọa:

- Em sẽ phạt nặng nề những kẻ ngoan cố...

Vũ Nam lì lợm:

- Phạt bao nhiêu cũng được, miễn chủ nhân cho kẻ này được làm phận sự ấy là đủ.

Nàng cười giòn giã. Vũ Nam thích thú trước sự trẻ trung của người mình yêu, chàng hỏi:

- Em muốn mình đi dạo ở đâu, hay về nhà tán gẫu bên nhau.

Nàng ngần ngừ một lúc rồi đáp:

- Em muốn về nhà nghe nhạc... anh thích không?

Chàng cười:

- Dĩ nhiên là thích. Hôm đi Đầm Sen về, em nhất định không ghé nhà anh. Nên bây giờ bất cứ trường hợp nào anh phải chiều em, để đền bù những gì em đã dâng hiến cho anh... Em vui lòng không, hoa khôi của anh?

Mộng Nghi ngập ngừng... như suy nghĩ chuyện gì... rồi khẽ đáp:

- Nếu anh không thích cho em về nhà mình, thì anh muốn đưa đi đâu tùy ý, để anh bảo rằng anh đền bù em trong sự khó chịu, em không thích.

Vũ Nam cười đưa tay kéo nàng lại gần, bởi Mộng Nghi hờn dỗi lách xa chàng.

- Nè, đừng có dỗi mà, Mộng Nghi! Có bao giờ anh để em phạt ý điều gì đâu. Đừng có quay mặt làm xấu... anh ghét.

- Ai biểu anh yêu cô gái xấu như em chi, rồi ghét?
- Lỡ yêu rồi làm sao quên.
- Đưa em về ngay, em xuống đây liền.

Vũ Nam đưa tay bẹo má nàng: - Không về nhà anh sao?

- Em không thích.
- Anh lái về trước cổng rồi sao?
- Em không thềm vào.
- Anh ẵm em vào.

- Em la lớn lên.

- La cho người ta bu lại xem đôi mình hôn nhau... để họ biết một cách chính xác hơn phải không?

Mộng Nghi giãy nảy lên:

- Em ghét anh.

Vũ Nam cười nheo mắt:

- Đàn bà nói ghét là thương rất nhiều đó nhạ Tới rồi, Mộng Nghi! Anh ẵm em lênn lầu nhé.

Lắc đầu lia lịa. Nàng nói:

- Ai da ! Để em đi... ai ẵm kỳ cục.

- Anh yêu thì anh ẵm có gì là kỳ.

Nàng vừa đi theo Vũ Nam với ý nghĩ so sánh chàng và Triệu Mỹ. Vũ Nam trong mắt nàng thật duyên dáng dễ thương với ngôn ngữ lịch sự, trang nhã. Không ngờ trong giây phút vừa qua nàng hưởng thụ được những nụ hôn tuyệt vời, khó quên, tim nàng thật sự rung cảm, môi nàng tự nguyện hiến dâng, dù cái tên Mộng Nghi được nàng lừa lọc Vũ Nam bằng cách khoác lên mình để nhập vai người yêu của chàng cho trọn vẹn.

Nàng muốn ôm Vũ Nam vào đời như cây liền cánh, chim liền cành... Lúc chưa nằm trong vòng tay của chàng, nàng chỉ muốn hôn lên môi chàng cho thoá? lòng mong ước. Giờ nếm màu môi ngọt ngào ấy, cảm giác nồng nàn đắm say ấy như cuốn nàng vào cơn lốc. Nàng không thể xa chàng được, lòng nàng yêu mở rộng, làm sao nàng buông tay cho Vũ Nam trở về với Mộng Nghi vĩnh viễn được...

Mùi tên nàng đã bắn đi, nàng phải bay theo để giữ gìn nó. Dù phải lướt qua màn sương giá lạnh giữa đêm đen hay băng mình giữa cơn nắng lửa cháy da, nàng vẫn đi cho trọn con đường đã vạch sẵn ình.

- Vũ Nam ! Anh ẵm bao nhiêu người rồi và em có thể là người cuối cùng được chẳng?

- Anh không đếm nổi, nếu ai đó muốn kiểm tra quãng đời đi qua anh. Anh thiết nghĩ, mình yêu từ bao giờ đến ngày mai chứ có yêu ngược dòng thời gian đâu mà em phải kiểm chứng, Mộng Nghi?

Nàng nũng nịu bảo:

- Tự nhiên em muốn biết anh đã hôn ai trước em?

Vũ Nam cười nheo mắt:

- Em không cần biết điều đó, Mộng Nghi Em chỉ hiểu điều quan trọng là anh yêu em duy nhất kể từ đây, chịu chưa người vợ bé nhỏ.

- Ai vợ anh chứ, chưa cưới mà gọi người ta là vợ?

Vũ nam nựng cằm khẽ bảo:

- Chúng mình không là vợ chồng à... Vợ chồng hẳn hoi từ hai tháng kia. Hai mình không là một à.

Nụ cười nở trên môi, như nàng vừa phát hiện điều gì vừa ý vậy. Giọng nũng nịu nàng bảo:

- Ai có gì...nói bậy em ghét.

Chàng ẵm nàng trên đôi tay rắn chắc của mình xoay tròn nhiều vòng trước khi đặt nàng trên chiếc giường êm ái, trong tiếng cười giòn giã của nàng.

Chàng ngả mình nằm bên và cơn mê đắm dâng lên đôi môi, Vũ Nam cuốn theo sự hồi thúc của yêu thương gọi mời. Mộng Nghi dưới mắt chàng nồng nhiệt đem lại nguồn cảm hứng chất ngất tuyệt vời. Chưa bao giờ Vũ Nam hưởng được nụ hôn như hôm nay!

Mộng Nghi trong chiếc vỏ sò kín đáo không còn nữa. Nàng là hiện thân của sự nóng bỏng gọi mời. Vũ Nam thả mình trong bản năng tự nhiên của phái mạnh và nàng chìm mình dưới sự dịu dặt của chàng. Rồi việc gì đến đã đến...

Nàng vẫn nhìn anh với đôi mắt thiết tha, với nụ cười thoa? mãi nằm yên trên bờ môi ấy. Chàng nhớ lại lần đầu tiên đi vào đời nàng, ngày ấy... Mộng Nghi hướng về chàng bằng nụ cười hiền lành khi chàng cướp mất tấm băng trinh nàng đã bao nhiêu năm giữ gìn. Nàng chỉ ôm lấy cánh tay chàng khẽ bảo:

- Đừng bỏ em tội nghiệp nghe anh. Từ nhỏ đến giờ, em chỉ quen mình anh và trao đời em trong tay anh. Nếu sau này anh yêu ai, em sẽ đi thật xa để tìm quên và giữ hạnh phúc cho anh trọn vẹn.

Giờ đây, nàng vẫn nhìn chàng như thế, làm sao chàng thôi yêu, thôi nhớ !

Ôm nàng vào lòng, chàng vuốt lại những sợi tóc rối trên mảnh lưng trần tươi mát ấy...

Chàng thì thầm:

- Em có hối hận khi chúng ta vào đời nhau mà anh chưa tặng cho em vòng hoa cưới. Mộng Nghi! Em nghĩ gì?

- Em chỉ sợ mình không xứng đáng với tình yêu của anh thôi. Còn em, được một ông chồng như anh là em mãn nguyện lắm rồi. Vũ Nam! Anh không khinh em chứ?

Vũ Nam cảm động biết bao trước lời phán trần dễ thương ấy. Chàng hôn lên má lên môi ngập đầy yêu thương trong ấy.

- Mộng Nghi! Anh thương em bây giờ và mãi mãi. Anh không có lý do gì khinh.

Anh chỉ khinh anh vì lần đi chơi ấy anh không dẫn được bản năng của mình để lụy đến em. Từ đó đến nay chúng ta cứ gần nhau mãi mà mẹ anh chưa lo đám cưới để cho chúng ta thoải mái khi gần nhau.

v Từ đây anh yêu và chiều em mãi phải không?

Vũ Nam đưa tay nựng cằm nàng cười:

- Anh cố gắng lo cho em từ tinh thần đến vật chất. Ngoại trừ 1 điều anh cấm kị đó là gian dối, hoặc anh bắt buộc xa em.

- Ai ngu bắt anh xa em? Bộ em không khổ khi mình xa nhau?

- Vậy em muốn gì ở anh mà nói vậy ?

Nàng vuốt những sợi lông măng trên cánh tay theo chiều rồi lặng lẽ bảo:

- Nếu tên em không phải là Mộng Nghi , 1 con Nghi mơ mộng yếu đuối, mà là 1 Quế Hương, Lan Anh , hay Ngọc Thủy, anh có yêu em không?

Chàng ôm nàng hôn thật lâu trên đôi mắt hay nhìn anh tha thiết :

- Mộng Nghi! Tên để gọi nhau, phân biệt người này người kia, nó đâu quan trọng gì khi chúng ta yêu nhau hả em. Cái tên không thể diễn đạt được tâm tình của cá nhân đâu, Mộng Nghi ạ! Anh yêu em vì tính tình chúng ta hợp nhau từ ý thích nhỏ, chứ không hoàn toàn ở sắc thái rực rỡ bên ngoài. Sao em lại hỏi ngớ ngẩn thế?

- Nếu Mộng Nghi là tên anh yêu và vắn diệu và âm thanh đã khắc sâu vào trái tim ấy... bây giờ tính em một mai đổi khác anh có còn yêu em không?

- Bộ sợ anh không cưới sao rào đón đủ thứ vậy nè? Nè, nghe cho kĩ, dù em có thay đổi hoàn toàn, anh vẫn yêu, chịu chưa? Anh vẫn cưới nhưng tính em dịu dàng có gì xấu phải thay đổi chu?

- Anh yêu tu tính dịu dàng của em chứ?

Vũ Nam vuốt ve bàn tay thon dài chải chuốt, voi mỗi màu hồng trên mỗi ngón tay xinh đẹp ấy. Dịu dàng, chàng bảo :

- Anh yêu tất cả tính tốt lẫn tính xấu có trong em. Anh có cảm tưởng hôm nay em là 1 phóng viên nhà báo đang làm phận sự với 1 nghệ sĩ hay tù nhân để khai thác tin tức, hoặc tội tình hơn là vai trò 1 người vợ.

Nàng giận dỗi :

- Em trao anh cả cuộc đời, đổi lại em muốn biết tư tưởng của anh đối với em, anh không thích thì thôi vậy, xin lỗi nha.

Nàng quay hướng khác, Vũ Nam kéo nàng lại gần hôn lên má nàng cầu hòa:

- Nè, Mong Nghi đừng giận, anh buồn đó. Đêm nay anh hơi ngạc nhiên vì em nói nhiều nè, móng tay lại son hồng và có nhiều cử chỉ lạ trong yêu thương, khiến anh ngỡ ngàng với sự thay đổi ấy trong em

Dung Nghi im lặng hôn trả lại anh :

- Em vui nếu anh đừng quên lời hứa ấy. Em đã thuộc về anh dù pháp lí và gia đình chưa chính thức công nhận . Nhưng em mong rằng anh không phủ nhận điều đó trước mặt mọi người nếu cần, phải không Vũ Nam?

Giọng thật ấm chàng nhỏ giọng:

- Anh biết em sợ anh phụ em khi anh đi vào đời em không một ai hay biết , phải không?

Nàng gục đầu trên vòm ngực rộng của chàng . Từng giọt lệ ấm ngập ngừng rơi trên má nàng ướt thắm sang chàng

- Em sợ điều ấy vì em yêu anh chân thành Vũ Nam ạ! Em khổ sở biết bao nếu không được kề cận bên anh trong những tháng ngày tiếp nối

Hôn nồng thật lâu trên đôi môi vừa mới thốt ra những lời yêu thương tội nghiệp đó, Vũ Nam vuốt ve:

- Dù em có xấu như ma lem, dù em có thay đổi từ tâm tình đến sắc diện, anh vẫn yêu em cưới em như anh từng nguyện. Không có gì thay đổi được tình yêu chúng mình . Đừng lo sợ vu vơ không tốt em ạ.

- Vũ Nam, anh bảo thật chứ?

- Thật chứ, em làm sao thế?

Nàng trườn mình lên hôn chàng thật lâu rồi khẽ bảo :

- Anh đưa em về , khuya quá không nên . Từ đây anh đừng đến nhà tìm em nữa. Nhìn cử chỉ thân mật quá, mẹ và các em sẽ biết chuyện xấu xa của em. Anh đưa cho em chiếc chìa khóa, em đến mỗi chiều vá cho anh.

Vũ Nam hôn lên má nàng âu yếm :

- Em làm bốn phận trước khi về ra mắt mẹ phải không?

- Anh không muốn chúng ta giữ tai tiếng danh dự cho nhau, khi người thấy hai chúng ta dìu nhau ngoài phố mãi sao?

- Em chu đáo quá, anh phải tuân theo sự chỉ giáo của cô vợ xinh đẹp này chứ !

Đưa ngón tay lên mũi chàng, nàng cắn dận lần nữa:

- Mình ước hẹn gặp nhau ở đây từ chiều cho đến tối, ngoại trừ những ngày anh trực. Ngoài ra, anh không được đến nhà tìm em ! Anh hứa không?

- Anh xin hứa

- Vậy thì đưa em ra cổng, em về.

- Anh đưa em đến nhà mới yên tâm.

- Khỏi nhọc lòng vì em thế , anh ạ.

- Tại sao phải nhọc lòng, do la bốn phận của anh thôi.

Mong Nghi sau 1 phút im lặng, nàng bảo :

- Anh ngừng khoảng xa cho em, vì em không muốn mọi người biết được sự thân thiết quá mức của chúng ta

- Anh hiểu ý em, anh đưa em đúng lời dặn. Chờ chưa người đẹp ?

Nàng đi bên anh, và ngả lưng trên thành ghế êm ái của xe chàng với đôi mi khép lại. Vũ Nam đâu hay người con gái vừa cùng chàng thả mình trong vòng tay ân ái không phải là Mộng Nghi, người con gái hiền lành lúc nào cũng khép nép e lệ và trao cho chàng cả quãng đời trong trắng.

Giờ đây Mộng Nghi bỏ ngõ trước anh đèn rực rỡ của ngôi biệt thự sang trọng, trong tiếng vỗ tay mừng Liên Hoa tròn 21 tuổi.

Dung Nghi đã lừa cho Mộng Nghi đi, và nàng đóng vai Mộng Nghi để đưa Vũ Nam vào cuộc đời nàng trọn vẹn. Điều ấy rất dễ dàng vì nàng và Mộng Nghi hoàn toàn giống nhau về hình thức. Còn tính tình, nếu chịu khó nhập vai sẽ sửa đổi không ai có thể đoán ra, nhất là Vũ Nam chính mình sao mền yêu làm sao có thể xét đoán chính xác được.

Vũ Nam khởi khao trong nhận xét, chàng vô tình đưa mình theo bàn tay dụ dỗ của Dung Nghi. Sự ngộ nhận đáng tiếc hôm nay sẽ đưa chàng đến đâu? Khi tình cảm đang rẽ vào hướng khác. Rồi đây trong cuộc tình này chàng sẽ vui hay buồn? Hạnh phúc trọn vẹn hay tâm hồn rã rời thương tích. Không ai dám khẳng định điều ấy vì ngày mai là ngày mai.

7. Chương 7

Hơn 2 tuần sau đó, Dung Nghi luôn luôn có mặt trong phòng Vũ Nam để cùng chàng vui vẻ tình nghĩa vợ chồng. Tuy không chính thức nhưng cả 2 đều hy sinh lo lắng cho nhau không khác gì những cặp vợ chồng son trẻ khác.

Vũ Nam trẻ ra vì hạnh phúc thoải mái cùng người yêu. Dung Nghi tập tính đơn giản dịu hiền cho người yêu vừa ý. Vũ Nam rất hài lòng về người yêu mình. Mộng Nghi đem lại cho chàng giây phút yêu đời không thể chán ngán được.

Dung Nghi trong lột Mộng Nghi, nàng thật sự yêu Vũ Nam và mong có 1 đứa con cùng chàng để tình cảm sẽ bền vững vì có sợi dây ràng buộc giữa 2 bên. Nàng không muốn Vũ Nam thuộc về ai ngoài nàng. Vì mang hoài vọng ấy, nàng tìm mọi cách gần gũi và cho Vũ Nam không có thì giờ để suy tư và có mặt ở nhà nàng trong bất cứ trường hợp nào.

Trong khi đó, Mộng Nghi vò vò 1 mình trong căn phòng cô đơn. Nàng trông Vũ Nam từng ngày, từng giờ lặng lẽ đi qua Nàng không hề nén được sự nhớ thương nên thổ lộ tình cảm ấy với Đình Nghi với nét mặt bối rối ngượng ngập:

- Đình Nghi à, em có gặp Vũ Nam thường không?

Đình Nghi nheo mắt :

- Ông ấy đang làm ở bệnh viện em vừa thực tập nè, có gì không?

Mộng Nghi mừng lên mặt :

- Lâu quá, anh ấy không đến thăm chị, nên chị muốn biết vậy thôi?

- Có gì em nhắn cho!

- Em có gặp... em nói chị muốn gặp anh ấy tại nhà mình. Chị muốn cho anh ấy biết 1 tin quan trọng.

Đình Nghi cười:

- Nói luôn để em thông báo cho tiện

- A! Không nói được...em cứ bảo vậy là anh ấy biết ngay.

- Sao chị không đến nhà anh ấy báo tin?

Mộng Nghi ngập ngừng đáp nhỏ :

- Không biết anh ấy còn thương chi không, sợ đến anh phiền. Vả lại, anh Nam không đến tìm chị...chị lại đến anh, còn gì giá trị của mình. Có lẽ anh Nam không yêu chị thật lòng, Đình Nghi ạ.

Chàng nhìn chị như dò xét 1 cách chính xác, bởi mắt chị thâm quầng và buồn hơn bao giờ. Đình Nghi thấy chị Ốm đi

.....THIEU TRANG 130 VA 131....

Chàng ra dấu cho Vũ Nam theo chàng ra hành lang nói chuyện:

- Sao 2 tuần nay mày không đến nhà tao?

Vũ Nam nhớ lời dặn của Mộng Nghi, chàng khẽ bảo :

- Tao bận . Có gì không?

- Chi Mộng Nghi muốn gặp mày ở nhà tao có chuyện cần.

- Chuyện gì?

- Chị ấy báo ày 1 tin quan trọng.

- Nàng bảo với mày thế à?

Vũ Nam bất ngờ vì suốt 2 tuần nay bên nhau nàng có nói gì đâu. Dù vậy, chàng gật đầu:

- Ừ, chiều tan sở tao đến.

Đình Nghi căn dặn :

- Nhớ đến nha, chị ấy trông mày buồn hiu hắt và tội nghiệp lắm.

Vũ Nam cười nhưng hơi thắc mắc nhưng chợt nghĩ. Có lẽ Mộng Nghi sợ Đình Nghi phát hiện sự chần chừ của 2 người quá sớm nên đánh lừa Đình Nghi và gia đình thôi.

Chàng về nhà đã gặp Mộng Nghi tươi mát trong bộ đồ xanh nhạt đơn chàng với nụ cười chào đón, nụ hôn đền bù thương nhớ...

Nàng ngồi xuống gỡ từng chiếc vớ cho chàng, như 1 người vợ hiền chăm sóc người chồng sau giờ tan sở. Vũ Nam cười khi nhìn nét nũng nịu trên đôi môi nàng:

- Nè, Mộng Nghi! Em muốn báo tin gì quan trọng mà em nhờ Đình Nghi vào bệnh viện nhắn anh vậy ?

Mộng Nghi cúi đầu để giấu hết nét bối rối thoáng ôm lấy đôi mắt nàng :

- Hấn bảo với anh sao?

- Hấn bảo cần gặp anh ở nhà chiều nay, có tin gì quan trọng phải không?

Nàng cười che đậy sự ngượng ngập trên môi.

- Em nhắn hấn để đánh tan sự nghi ngờ của mẹ vậy thôi chứ có tin gì quan trọng đâu. Nhưng mà... anh dẫn em đi khám bệnh viện được không?

Vũ Nam lo lắng:

- Em đau thế nào...cho anh biết, anh mua thuốc em uống?

Nàng ngập ngừng bảo nhỏ:

- Em nghĩ em...có...thai quá à ! Trong mình em khó chịu...hay ói quá.

- Em có thai à?

Vũ Nam sửng sốt, Mộng Nghi giận dữ:

- Anh sợ hả?

Vũ Nam lắc đầu:

- Không, anh không sợ. Chỉ tội nghiệp em thôi ...Nhưng không có gì, anh thừa lại với mẹ, mình làm đám cưới ngay. Em đừng lo có hại đến con.

Mộng Nghi buồn dọ ý:

- Hay là em đi kế hoạch để anh khỏi phải lúng túng , lo lắng thái quá.

Vũ Nam đưa tay ngăn cản . Chàng ôm nàng vào lòng vuốt ve:

- Đừng em, đừng làm hại sức khỏe cho em, cho con...Nó là kết quả tình cảm nồng nàn của chúng ta, anh không để em tự hủy con mình khi anh đang làm nghề cứu người, Mộng Nghi à.

Dung Nghi trong lồng Mông Nghi, nở nụ cười trên môi:

- Anh không bỏ em chứ?

- Tại sao lại bỏ? Cứ nghĩ chuyện vợ vẫn

- Anh à! Nếu mai này có chuyện gì không may xảy ra, anh vẫn ở bên em hoài chứ?

Vũ Nam cốc đầu nàng bảo:

- Chuyện gì sẽ xảy ra Em cứ lo lắng những chuyện không đâu.

Với nét mặt lo lắng, Mộng Nghi bảo:

- Nếu mẹ anh không bằng lòng thì sao?

Vũ Nam tròn mắt:

- Mẹ anh mừng khi biết anh quen em. Mẹ muốn cưới ngay nhưng anh bảo vài tuần nữa ra trường sẽ làm lễ đăng quang luôn, em chịu hôn?

Nàng rút đầu vào ngực anh thở thê:

- Em sẽ chết nếu anh xa em. Anh nhớ điều tâm niệm đó của em nha.

Vũ Nam cười:

- Xưa em bảo : xa anh, em sẽ bỏ đi biệt tích, cho anh trọn vẹn hạnh phúc bên người vợ mới. Giờ em đòi chết nếu anh phụ em. Tóm lại, em sợ anh bỏ rơi em thôi, phải không?

Nàng nhìn anh đôi mắt tha thiết...giọng thật ấm:

- Anh muốn em sinh con trai hay con gái?

Vũ Nam cười:

- Con trai giống anh, gái giống em, đứa nào cũng được, chúng mình đều thương yêu cả. Em đừng quan tâm đến điều ấy. Anh chỉ mong em khỏe để bảo dưỡng con đến lúc thoát thai thôi.

- Nếu anh chấp nhận và thương yêu nó, em sẽ vì anh mà chăm sóc cho đến khi nó chào đời...trong vòng tay của chúng mình.

Vũ Nam hôn lên đôi má nàng, cả 2 chìm ngập trong yêu thương...ngoài kia trời buông màn đêm xuống từ lâu...nào ai hay biết điều gì sắp xảy đến.

Chiếc xe ngừng ngoài cổng. Đình Nghi bước xuống đi nhẹ vào trong. Chàng trở ra nắm tay Mộng Nghi chậm chậm vào nhà:

- Chị bình tĩnh, hấn có trong nhà , hay sạc cho hấn 1 trận. Em ở bên chị.

Mộng Nghi dịu dàng đáp nhỏ:

- Chắc anh ấy bệnh hoặc có chuyện gì quan trọng nên không tiện đến thăm chị đây thôi. Đừng nặng lời với anh ấy không tốt. Đình Nghi à, em hứa với chị không?

Đình Nghi cần nhẫn:

- Chị lúc nào cũng thế, không dám làm người ta buồn, có gì ôm vào lòng 1 mình chịu. Không biết bao giờ chị mới thay đổi.

à . Một chút chị nói gì, em ngồi kế bên chứng kiến thôi, chịu chưa ?

Mộng Nghi cười dễ dãi:

- Em chị giống Dung Nghi quá còn gì...

- Đừng nhắc đến bà ấy ! Em không muốn nghe bất cứ gì liên quan đến bà ta . Đến rồi mình vào khỏi gõ cửa nha.

- Em không sợ Vũ Nam cho rằng chị em mình không lịch sự sao ?

- Làm gì có chuyện đó . Hắn mà dám hó hé là biết tay em ngay.

Đình Nghi đẩy cửa bước hẳn vào phòng . Trên giường Vũ Nam và Dung Nghi giật mình, há mồm nhìn ánh mắt sững sờ của Đình Nghi đang hướng về mình trên trời...

Đình Nghi ngạc nhiên, cơ hồ muốn xỉu tại đấy . Mộng Nghi sững sờ nhìn Vũ Nam và Dung Nghi trong cảnh ấy ! Nàng quay nhanh ra nhưng Đình Nghi lẹ làng nắm tay nàng đẩy xuống ghế và bước lại khóa cửa . Chàng tựa mình vào cánh cửa nhìn vào hai thân thể trắng ngần trên chiếc giường xinh xắn ấy trong cái nhìn khinh bỉ.

Vũ Nam thay nhanh đồ bước đến bên Đình Nghi hỏi:

- Đình Nghi tìm mình có chuyện gì ?

- Tao không tìm mày . Bà chị của tao tìm mày . Mày muốn gì khi ôm bà Dung Nghi vào lòng ?

Vũ Nam sững sờ hỏi:

- Dung Nghi... Dung Nghi nào ? Dung Nghi ! Em đến đây làm gì ? - Vũ Nam nhìn Mộng Nghi trên trời.

Bờ lưng thon nhỏ được phủ bởi mái tóc dài từ từ quay lại đối diện với chàng bằng khuôn mặt tái nhợt nhạt nhòa nước mắt . Vũ Nam bước nhẹ lại lấp bắp:

- Em là...

Đình Nghi cướp lời khi nắm bàn tay lạnh ngắt của Mộng Nghi: - Mộng Nghi ! Mình về thôi chị . Hay chị muốn nói điều gì ?

Mộng Nghi lắc đầu . Cúi xuống bước đi . Vũ Nam tái mặt :

- Em là Mộng Nghi ?

- Không phải, không phải.

Mộng Nghi lắc đầu phủ nhận một cách yếu ớt . Nàng lách mình tránh Vũ Nam, bất ngờ chạm ánh mắt nhìn nàng như tức giận của Dung Nghi nằm bình thản trên giường hướng về nàng trọn vẹn.

Đình Nghi nhìn Dung Nghi, cười gằn:

- Chị đang chiêm lấy hạnh phúc của người khác một cách bình thản ung dung, thật giỏi vô cùng, Dung Nghi ạ.

Sự lặng yên của Dung Nghi và Vũ Nam khiến Đình Nghi kéo Mộng Nghi về với sự tức giận:

- Chưa thấy ai nham nhở như bà Dung Nghi . Không ai tồi như mày, Vũ Nam . Chúng mày quá khổ nạn . Mộng Nghi ! Hai kẻ tồi tệ ấy thật xứng với nhau . Vũ Nam khổ nạn ấy không xứng đáng với Mộng Nghi . Chị đừng buồn . Trời sẽ phạt chúng nó !

Mộng Nghi thần thờ đi theo sự diu dặt của Đình Nghi rời khỏi căn nhà đã đem đến cho nàng nỗi kinh hoàng có một không hai trong đời mình...

Trong khi đó, Vũ Nam ngồi bất động trên chiếc ghế dài, hồn suy nghĩ chuyện vừa qua... nỗi bàng hoàng như qua giấc mơ hãi hùng, khó khăn lắm mới trở lại trạng thái bình thường.

Chàng thần thờ chìm mình trong suy tư . Vậy là chàng yêu Mộng Nghi, chần gối với Dung Nghi, hay là chàng đã đến với cả hai nàng ? Nhìn Dung Nghi hướng mắt về mình chờ phản ứng từ chàng, máu giận Vũ Nam sôi sục . Chàng đứng dậy đến bên nàng, giọng cầm cầm:

- Anh hỏi: em là ai ? Trả lời mau !

Vũ Nam nắm hai vai nàng siết chặt, mắt đỏ ngầu vì giận dữ . Dung Nghi ngồi bật dậy co ro sợ hãi . Nét mặt sầu não được tô đậm thêm nỗi đau buồn bằng dòng nước mắt lăn tròn trên đôi má đều đặn.

Đầu cúi thấp, nàng bảo:

- Em là Dung Nghi... Vũ Nam, em yêu anh.

Vũ Nam sững sờ . Trước mặt chàng hình hài thon nhỏ trắng trẻo ấy không phải của Mộng Nghi, người chàng từng hẹn thề, mà là Dung Nghi . Con bé kiêu kỳ thích trang điểm hình thức bên ngoài, tính ngang bướng ngổ ngáo... mà ngày nào Đình Nghi diễn tả tỉ mỉ cho chàng nghe về hai bà chị song thai của mình.

Giọng Vũ Nam lạc hẳn bởi sự bức tức dâng lên ngùn ngụt xé nát hồn chàng . Một cú đấm bất ngờ, Vũ Nam không đủ sức chịu đựng.

- Em là Dung Nghi... Dung Nghi ! Tại sao em mạo danh Mộng Nghi chứ ? Em muốn gì ?

Dung Nghi nhìn anh qua làn nước mắt dày đặc . Giọng nàng nức nở... mái tóc phủ kín bờ lưng, khi nàng ngã mình trên đùi chàng, Vũ Nam tái tê, lòng chàng không còn chút ham muốn trước hình ảnh ngã nghiêng khêu gợi ấy của Dung Nghi.

Giọng tha thiết, nàng van cầu:

- Vũ Nam ! Tại em yêu anh... Em muốn anh là của riêng em và ngược lại . Vũ Nam đừng bỏ em . Em sẽ chết mất khi xa anh, Vũ Nam ơi ! Em yêu anh vô cùng...

Vũ Nam nhìn làn da trắng ngần trên thân thể mà chàng vừa say đắm với đôi mắt thần thờ, đôi môi héo hắt . Giọng chàng uất hận, tay đập mạnh xuống giường:

- Trời ơi ! Dung Nghi... Dung Nghi ! Anh phải làm gì đây ? Tại sao lại lừa dối anh chứ ? Tại sao em yêu anh mà đưa anh vào cảnh ngang trái này ? Dung Nghi ! Em muốn gì ? Muốn anh chết cho em vui... Trời ơi ! Cảnh dở khóc dở cười này... anh sống làm chi đây.

Dung Nghi cất giọng bi thương làm rung động lòng Vũ Nam.

- Người chết phải là em . Tại em muốn anh là của em vì em yêu anh . Bây giờ anh thấy em không xứng đáng với anh, em sẽ tự xử em . Anh không có gì để khổ cả . Em tự nguyện, em cũng phải biết phần kết thúc . Em không để Mộng Nghi khổ, vì anh vẫn là của chị ấy.

Nàng bước nhanh xuống giường, nhanh nhẹn vơ vội quần áo mặc vào . Vũ Nam đến bên cạnh nắm lấy tay nàng . Dung Nghi rút tay lại và nhìn anh buồn bã.

- Dung Nghi ! Đừng có hành động hồ đồ như thế . Em dễ thương, em chân thành khi trao cho anh cuộc đời... Nhưng tại sao em áp đặt cho anh tất cả, mà không để anh tự quyết định chứ ? Tại sao vậy Dung Nghi ?

Tiếng khóc nức nở thay lời trần tình . Dung Nghi khôn ngoan dịu dặt hồn Vũ Nam từng bước đi vào con đường yêu mà nàng cố tình sắp đặt sẵn sàng . Dáng vóc bi thương rũ buồn của nàng khiến Vũ Nam bối rối vừa giận, vừa tội nghiệp.

Một cô bé cứng rắn kiêu hùng chưa một lần chịu nhường bước ai trên mọi lãnh vực, giờ đây nằm co ro bên chàng chịu đựng mọi lời cay đắng... để được chàng yêu.

- Dung Nghi ơi ! Sự ngộ nhận này sẽ đưa anh đến đâu ? Mộng Nghi sẽ nghĩ gì về anh ? Đình Nghi có thông cảm tình cảnh của anh không ? Hay nhìn anh với đôi mắt khinh bỉ suốt cuộc đời còn lại.

Vũ Nam lắc nhẹ đôi vai run rẩy của nàng trong đôi môi mím chặt:

- Dung Nghi ! Em trả lời cho anh biết tại sao đưa anh vào cảnh khó xử này, hả Dung Nghi ?

Ngước nhìn Vũ Nam với gương mặt nhạt nhòa lệ, Dung Nghi tức tưởi:

- Tại em yêu anh . Vũ Nam ! Em không thể quên được anh . Dù em từng đem nhủ lòng thôi yêu anh, nhưng em biết làm sao khi hình ảnh anh, từ dáng đi, giọng nói hiện mãi trong hồn em . Vũ Nam ! Em yêu anh . Vì anh, em khổ biết bao...

Vũ Nam gần giọng:

- Còn Triệu Mỹ, người yêu của em thì sao ?

Dung Nghi lắc đầu, ánh mắt giận dữ . Nàng hét lên:

- Đừng nhắc đến hắn ! Em chưa hề yêu hắn bao giờ . Dù bây giờ anh bỏ em... từ chối tình em, em vẫn không bao giờ nhận lời cầu hôn của hắn . Hắn có lấy em, em cũng nhổ nước bọt vào mặt hắn.

Vũ Nam đau khổ, chàng cất giọng bi thương:

- Nhưng tại sao em hành động bốc đồng như thế ? Em thừa biết anh yêu chị Mộng Nghi, anh đã xin mẹ anh cưới nàng và mẹ em cũng nhận ý kiến đó . Giờ anh phải nói lời gì khi đem việc này trình bày cho đôi bên hiểu . Dung Nghi ! Em hại anh rồi.

- Em không bằng Mộng Nghi à ? Vậy em chết cho anh vui lòng.

Vũ Nam ôm lấy nàng than thở:

- Em đừng chết... Còn con ? Trời ơi ! Làm sao chúng ta có hạnh phúc khi bên ta có người âm thầm đau khổ hờ em ?

- Em sẽ đem hạnh phúc đến cho anh hoàn toàn bằng tất cả sự cố gắng có trong em . Anh không thấy gần mấy tháng nay chúng ta đã vui vẻ bên nhau đó sao ? Em chưa thất bại điều gì khi em muốn - Nàng khẳng định.

- Trong đó có cả vấn đề của anh nữa, phải không ? Mộng Nghi đau buồn biết mấy và nàng sẽ sống ra sao với nỗi khổ đau ấy.

- Làm sao Mộng Nghi yêu anh bằng em.

- Anh biết Mộng Nghi yêu anh . Em không hiểu cô ấy bằng anh... Nàng trầm lắng, sâu sắc và thủy chung . Nhưng biết làm sao, khi anh đã có con với em rồi . Chúng ta khó tìm hạnh phúc khi hình ảnh cô độc của Mộng Nghi phảng phất trước mặt ta, Dung Nghi ạ.

Dung Nghi quả quyết:

- Em tin mình đủ khả năng để đem lại hạnh phúc cho anh, và anh sẽ quên chuyện cũ khi chung sống bên em . Vũ Nam ! Anh phải mạnh dạn đứng dậy để phá tan mọi trở ngại trước mặt . Anh yếu hèn, mọi người sẽ cười sự nhu nhược đó.

Vũ Nam gượng gạo :

- Dung Nghi ! Chúng ta bắt đầu đi vào tội lỗi . Tội nghiệp Mộng Nghi, nàng lỡ đời vì anh.

Dung Nghi gây áp lực:

- Nếu yêu và tội nghiệp nàng, cứ trở về cưới bà ấy... Còn em, em định liệu cuộc đời mình . Em cảm ơn anh đã cho em sự nồng nhiệt vừa qua . Vĩnh biệt.

Dung Nghi rời chàng và hấp tấp chạy ra ngoài . Vũ Nam ôm lại xuýt xoa.

- Dung Nghi đừng giận anh... Để anh đưa em về . Anh sẽ đích thân đến xin phép mẹ cưới em và xin tạ lỗi cùng nàng.

Dung Nghi khóc trên vai chàng . Nàng gây mọi cảm xúc có thể có trong người Vũ Nam . Nàng thừa kinh nghiệm biết lúc nào Vũ Nam thuộc về nàng, phút giây nào nhớ Mộng Nghi.

Trong cuộc đời, nàng nhỏ tuổi hơn Vũ Nam, nhưng trong tình yêu nàng từng trải qua nhiều vòng tay thân ái . Nàng sành sỏi bởi kinh nghiệm xương máu nàng một lần trao đổi cùng Triệu Mỹ.

Nàng không định chiếm hữu Vũ Nam luôn . Nàng chỉ muốn ngả vào vòng tay ấy để biết chàng thế nào trong yêu thương cho thỏa tính tò mò và tự ái . Không ngờ Mộng Nghi đã cho chàng cuộc đời trong trắng và Dung Nghi đã bị Triệu Mỹ làm nhục . Nàng không còn gì để giữ nên nàng buông thả trong sự Ôm ấp chiều chuộng của Vũ Nam.

Kết quả sự bốc đồng đã qua cho nàng cái bào thai, mà chính nàng cũng không biết nó là con của ai ? Nó được kết tụ trong đêm ô nhục với Triệu Mỹ, hay nó được Vũ Nam và nàng tạo ra trong ngày tháng gắn bó.

Vũ Nam học giỏi, tuổi nghề trên màu tóc dạn dày, nhưng trong tình yêu chàng là con cừ non ngơ ngác trước con cáo già biết ẩn mình trong môi Dung Nghi.

Dung Nghi đa dạng, tình nàng nhiều ngả rẽ . Vũ Nam không đủ sức đối phó với những kế sách nàng áp dụng trong cuộc tình hai người.

Vũ Nam đưa nàng về mà lòng ngổn ngang trăm mối... Từ đây cuộc đời chàng đi vào khúc quanh nghiệt ngã, khó vượt qua để đem lại tháng ngày bình lặng . Ôi ! Phút lỡ làng này sẽ đưa chàng về đâu ?

Hạnh phúc bên Dung Nghi, hay suốt đời khổ đau trong bốn phận người chồng, người cha.

Thôi nhé từ đây vĩnh biệt rồi

Tình mình theo gió - cuốn ra khơi

Anh về - hạnh phúc bên tình mới

Để lại em tôi - giữa cuộc đời...

8. Chương 8

Vũ Nam ngồi trước mặt Đình Nghi, Trọng Văn và Khiết Nam . Chàng lần lượt kể hết từng chi tiết một . Chàng trải lòng mình cho bạn bè phê phán không e dè xấu hổ, không sợ sùng sùng khi bị xử phán.

Tiếng Đình Nghi vang đều:

- Tao không trách mày dù một câu . Nếu tao là mày, chuyện xảy ra cũng vậy thôi . Trách là trách bà Dung Nghi... và thương cho chị Mộng Nghi yêu mày mới khổ... Nhưng dù thế nào thì mày cũng phải bảo quản giọt máu ấy . Trách nhiệm, bốn phận cuốn lấy mày từ đây.

Trọng Văn nhìn Vũ Nam thương hại:

- Đừng buồn, Vũ Nam ! Biết đâu Dung Nghi yêu mày thật lòng và nàng sẽ sửa đổi hoàn toàn, hạnh phúc sẽ đến với mày thì sao ? Vả lại, hai người có hình ảnh giống nhau, tình cảm cũng dễ tăng theo thời gian chung sống.

Khiết Nam châm chọc:

- Vậy tao có quyền đi theo Mộng Nghi an ủi và yêu thương nàng . Vũ Nam ! Tao sợ Dung Nghi sẽ đem thuyền ra biển to sóng lớn . Mi hãy kiểm tra gan mật trước khi theo thuyền làm chú rể, Vũ Nam ạ.

Đình Nghi thở dài:

- Rồi đây, cuộc đời Mộng Nghi càng khép kín, lạnh lẽo hơn . Chị can đảm để giữ bề ngoài bình thản, nhưng sự thật lòng chị đang nổi sóng ba đào . Vũ Nam ! Trưa nay gặp chị ấy một lần xem sao.

Vũ Nam đau khổ:

- Làm sao gặp riêng được mà đón ? Dung Nghi theo sát nàng, tao không dễ có cơ hội gần gũi . Gặp rồi, tao sẽ nói gì với nàng đây ?

- Vậy mày ở đây, tao đi đón chị . Tao không muốn mẹ buồn . Minh tính toán sắp xếp trước khi đối diện mẹ . Mày thấy sao Vũ Nam ?

Vũ Nam chán nản:

- Mày vẽ sao tao làm vậy . Bây giờ tao bối rối quá.

Trọng Văn cười:

- Không ngờ Vũ Nam có số đào hoa quá chứ . Một cánh bướm hai cành hoa, phải không Vũ Nam ?

Vũ Nam cần nắn:

- Tụi bây không góp ý, ở đó chọc tao.

Trọng Văn cười bảo Khiết Nam:

- Ê, Khiết Nam ! Mày ráng theo Mộng Nghi, cưới cho bỏ ghét đi Khiết Nam.

Khiết Nam ôn tồn bảo:

- Trọng Văn ! Mày không hiểu chút nào . Nàng rất chín chắn, tính thuần phục . Nàng chỉ yêu Vũ Nam . Tao cam đoan, nàng khép mình trong căn nhà ấy với nụ cười nở trên môi, đó là bức bình phong để che đậy sóng lòng.

Vũ Nam buồn bã nhìn Khiết Nam:

- Tao biết nàng yêu tao nhiều và dịu dàng nữa . Tao có nhận xét nàng khác hơn Dung Nghi đủ mọi khía cạnh . Sao tao lại lầm lẫn đáng tiếc như thế không biết . Bộ mày yêu Mộng Nghi, hả Khiết Nam ?

Khiết Nam cười thú nhận:

- Ai mà chả yêu cô ấy . Tao đã để ý từ lúc mình vừa đến nhà nàng . Nét mặt tuy giống Dung Nghi, nhưng ánh mắt buồn trong suốt và hiền lành hơn, cử chỉ dịu dàng hơn . Ai không mong có người vợ như thế chứ ?

Trọng Văn xen vào:

- Vậy sao tao thấy mày đeo bên Dung Nghi ?

- Tại tao thấy Vũ Nam và nàng thích nhau . Còn Dung Nghi, nếu làm vợ tao, tao sẽ uốn nắn lần lần . Vũ Nam hiền quá sợ không uốn nàng theo ý mày được, hạnh phúc e khó bền.

Vũ Nam than:

- Đã phóng lao phải theo lao, tao chẳng cần biết ngày mai vui hay buồn . Tao chỉ lo cho Mộng Nghi, nàng sẽ buồn biết bao nhiêu khi tao cưới Dung Nghi.

Khiết Nam an ủi:

- Từ từ rồi cũng quen thôi . Mày không làm sao khác hơn được, nên đừng ưu tư . Hãy chấp nhận hiện tại... Đời có trăm ngàn thăng Vũ Nam chứ đâu có riêng mày . Biết đâu Mộng Nghi sẽ hạnh phúc hơn với mối tình sau.

Đình Nghi bước vào thái độ chán nản:

- Chị ấy không bao giờ đối mặt Vũ Nam bất cứ trường hợp nào, chỉ căn dặn: “Từ giờ phút này, Vũ Nam thuộc về Dung Nghi hoàn toàn... Đừng gây rắc rối thêm, nếu còn nghĩ đến gia đình chị... Chị xin chúc mừng cho Vũ Nam trăm năm hạnh phúc”.

Vũ Nam thở dài:

- Tao bây giờ chỉ có quyền chấp nhận chứ không có quyền đòi hỏi... Ở cương vị nàng, ai cũng thế . Đình Nghi ! Tao sẽ nói sao với mẹ đây ?

Đình Nghi khoát tay:

- Hãy hỏi bà vợ mày . Bà ấy quyết lòng chiếm đoạt tất nhiên bà ấy có kế sách để diễn thuyết . Tao chỉ lo Mộng Nghi đang thi ra trường, mày ột cú “sốc” thật đau . Vũ Nam ! Tao có nên nói: “Tao hối hận khi đem chúng mày về nhà” không hả ?

Khiết Nam bảo:

- Chẳng có gì hối hận . Tình cảm đến ắt phải đến và khi nó đi, ta không cách nào kèm giữ lại được, đó là luật tuần hoàn của tạo hóa . Biết đâu tao sẽ cưới Mộng Nghi để bù lại những tháng ngày đau buồn của nàng thì sao ?

- Nếu được vậy, tao cũng mừng biết bao ? Hy vọng cái lưỡi khôn ngoan của mày sẽ thực hiện điều ấy một cách hoàn chỉnh.

Đình Nghi bảo . Khiết Nam đứng dậy cười già từ:

- Tao và Vũ Nam phải đi làm vì đến giờ rồi.

Đình Nghi thở dài:

- Thôi, chúng mình chia tay.

Trong khi ấy, Mộng Nghi ngồi bên trang nhật ký với ánh mắt buồn bã và giọt lệ sầu rơi trên tờ giấy mong manh ghi lại đoạn tình của mình.

”Vũ Nam ! Suốt thời gian yêu nhau, chúng ta nắm tay nhau đùa giỡn dưới ánh mặt trời... làm sao em quên được . Bãi biển Vũng Tàu thênh thang, cao rộng . Vùng biển xanh bao la vây quanh mình trong làn nước mát.

Em ngả nghiêng trong vòng tay rắn chắc của anh... Vũ Nam chúng ta đã cho nhau tất cả trong đêm lưu trú ở Vũng Tàu... Bờ biển sóng trùng dương ào ạt đổ vào, như đời em bắt đầu cơn bão lớn từ anh...

Vũ Nam ơi... em nhớ mãi ngày ấy... và nhớ bầu trời Lái Thiêu rực nắng bên anh . Cho em biết thế nào là hương vị của tình yêu ẩn mình trong những trái cây ta trao cho nhau ngọt ngào thân ái . Anh trao cho em nụ hôn giữa trưa oi ả dưới tàn cây che mát trái tim yêu... em biết yêu thương là thế đấy.

Em ôm vào lòng những chiều vàng bên Đầm Sen lộng gió... Vòm ngực anh ấm áp cho em gối đầu nhìn áng mây lơ lửng bay qua . Ôi ! Hạnh phúc cho em trong những chiều bên anh.

Hồ Kỳ Hòa với ánh đèn tỏa sáng trong màn đêm mù mịt, như lòng em mở ngõ đón chân anh . Đèn đêm soi bóng chúng mình quện vào nhau trên những con đường dưới trời khuya lạnh gió . Dấu chân mình mãi kề nhau như đôi mái đầu mình luôn tựa vào nhau, phải không anh ?

Nhưng bây giờ em sẽ gọi anh là gì đây ? Chồng Dung Nghi, hay em Vũ Nam thân mến, hoặc anh Vũ Nam yêu dấu như ngày nào ?

Em không tin anh cố tình quyến rũ hai chị em cùng một lúc . Trong mắt anh, em nhìn thấy sự đau khổ đầy ắp trong anh... và lòng em có gì hơn khi anh chấp nhận sự thật cay đắng này...

Ngày mai, em sẽ đối mặt cùng anh trong ngôi nhà này trước sự chứng kiến của mọi người, đúng như lời Dung Nghi bắt buộc hay yêu cầu cũng thế... Em phải lạnh lùng hoặc mừng cho anh cùng em gái em kết hợp, với lời thản nhiên bộc lộ sự từ chối tình yêu của anh.

Dung Nghi gây áp lực với em suốt đêm . Nó đã không rời em nửa bước nếu em không chịu hứa . Cái bào thai trong Dung Nghi được anh hay, mẹ và Đình Nghi cũng biết, đó là khí giới duy nhất, có hiệu nghiệm nhất để em xa anh không một lời từ tạ.

Em phải xa anh để Dung Nghi hạnh phúc cùng anh, để mẹ em không phải khóc vì cái chết của Dung Nghi, và mọi người sẽ không cười em, ghét bỏ em khi biết vì em không chấp nhận cho anh cưới Dung Nghi để nó tìm cái chết . Già biệt cuộc tình buồn !

Em phải làm sao để gặp anh, khi đường em đi bóng Dung Nghi ngập lối . Tình em từ đây chôn kín vào trang nhật ký . Cũng như con em... giọt máu anh để lại trong em mãi mãi không biết đến... chỉ có em biết nó kết tụ từ đâu, nơi nào . Giờ em có hét lên cho anh biết hậu quả của hai tháng trời bên nhau, anh cũng

không giải quyết được gì... Thà em ra đi... đi thật xa cho quên hết đoạn tình đau khổ... và con em sẽ ra đời không ai biết đến nguồn gốc nó . Nó từ đâu và kẻ tạo nên nó vóc hình này là ai ?

Em mong thời gian giúp em phôi phai nỗi đau, để em có đủ nghị lực nuôi con . Còn nỗi nhớ về anh, em sẽ không buông nó ra, vì anh là hình ảnh cho em tìm ý sống.

Em sẽ đi bên cuộc đời anh . Niềm vui trong hạnh phúc của anh là niềm an ủi có trong em . Bởi em hy sinh cho anh hạnh phúc . Em không muốn anh bận lòng vì mẹ con em.

Viết cho anh những dòng cuối để kết thúc cuộc tình đau thương, và em khép kín trang nhật ký... Từ đây, tên Vũ Nam sẽ không bao giờ nằm trên trang giấy mỏng vì nó không còn là của riêng em nữa, phải không anh ?

Trả lại anh lời yêu ngày đó,

Nụ hôn đầu... gửi gió cho anh.

Tình ngày xưa như khói mong manh

Đã tan biến... chỉ còn là hương niệm...

oOo

Mộng Nghi nhìn vào chiếc gương trang điểm thật lâu... Nàng xót xa khi hình ảnh kia héo úa, bơ phờ, đôi mắt tư lự mỗi mệ . Nét môi héo úa vì vắng tình yêu của anh hay tuyệt vọng vì mối tình nồng nàn ấy ? Mọi người đều nghĩ như thế . Chỉ có nàng mới biết được vì đâu nàng không ăn, sợ ăn và mất ngủ.

Nàng cố gắng dự đám cưới của Dung Nghi, rồi nàng sẽ lẳng lặng ra đi để tìm nơi nương náu, cho con nàng có chỗ tựa nương . Ôi ! Tội nghiệp con tôi ! Có ai biết nó đang hiện hữu trong nàng . Ai cũng trách Dung Nghi, giận Vũ Nam... nhưng ai có biết nàng đang mang con chàng trong âm thầm...

Nói ra chẳng được gì, vì Vũ Nam sẽ xử lý thế nào đây ? Mẹ nàng sẽ đau khổ hơn khi biết thêm một đứa con gái có thai hoang ? Dung Nghi lỡ dở, nàng đỡ đang chẳng có ích gì cả, thà một mình cưu mang nỗi đau ở phương trời xa lạ, thế là xong.

Mộng Nghi trang điểm thật khéo, cố che lấp những khuyết điểm có trên khuôn mặt nàng, để hòa nhập vào cuộc vui của Dung Nghi cho trọn nghĩa với Vũ Nam lần cuối cùng.

Tiếng pháo vang ngoài cổng mừng ước vọng Dung Nghi thành tựu . Và nàng lộng lẫy đi bên Vũ Nam... Mộng Nghi nghĩ rằng nàng sẽ không bao giờ đủ can đảm đón nhận cảnh tình tứ ấy... nhưng rồi sức chịu đựng trong sự cố gắng đã giúp gương mặt nàng tự nhiên khi tiếp xúc bạn bè đôi bên sáng nay.

Đình Nghi hé cửa bước vào, chàng khóa cửa lại trước khi đến bên chị . Vuốt mái tóc rối bởi đang rũ buồn trên bờ vai mỏng của Mộng Nghi, Đình Nghi muốn khóc bởi vũng buồn in đậm trên màu mắt ấy.

- Mộng Nghi ! Chị ráng kiềm chế nỗi đau thương để mọi người thôi nhìn mình bằng ánh mắt thương hại nha . Em thương chị lắm , chị hiểu lòng em chứ ?

Khép đôi mi cho buồn chảy ngược vào lòng, nàng cố gắng mỉm cười cho em vui:

- Đình Nghi ! Chị đủ sức mỉm cười với khách và nét mặt bình thản cho Dung Nghi vui lòng lần cuối . Em đừng quá lo cho chị . Rồi đây, đâu cũng vào đấy . Trời đất ban cho ta sức chịu đựng vừa phải để phần đau mà.

Đình Nghi nhăn mặt:

- Em ghét Dung Nghi, em ghét sự nhu nhược của mẹ, chị và em . Tại chúng ta dung dưỡng cái tính bất nạt, ngổ ngáo của bà ấy từ nhỏ, nên hậu quả ngày nay ta mang, nếu muốn bình yên trong ngôi nhà này . Mộng Nghi ! Vũ Nam bảo anh ấy đau khổ rất nhiều khi nhìn gương mặt buồn của chị . Chị tin chứ ?

Mộng Nghi thờ thẩn, tay xe xe tờ khăn giấy cầm tay, giọng buồn bã:

- Chị không tin ở lòng mình làm sao chị tin trái tim người khác . Vũ Nam có yêu chị thật lòng không, thực tế đã cho ta biết rõ rồi đó . Thôi, đừng nhắc chuyện cũ đã qua cho lòng mình thêm chua xót . Đình Nghi

ráng tiếp khách đêm nay cho tròn phận sự mình . Còn ai nghĩ gì, nói gì mặc họ . Khách đến đông chưa em ?

- Đông lắm, bạn bè em và chị có đủ mặt . Cô dâu chú rể đang đãi ngoài ấy, mình ra chứ ?

- Chị sẽ ra thôi dù không biết mình sẽ đóng vai gì trong đêm nay . Cô nữ tì phục vụ cho khách, hay cô dâu phụ để cận kề bên nàng dâu rực rỡ ấy để đỡ đàn khi cần thiết.

Đình Nghi hôn má chị, đôi má héo hắt buồn thương . Chàng chép môi:

- Mộng Nghi ! Em rất tiếc khi giới thiệu hân cho chị . Thật là một thằng ngốc khi hân cưới Dung Nghi ! Tệ thật !

Mộng Nghi cười buồn:

- Đình Nghi ! Em không nên nhỏ mọn trách cứ người ta như thế . Hãy thông cảm cho Dung Nghi, vì yêu muộn màng nên phải lập thế để được Vũ Nam trọn vẹn . Mình không trách, bởi người ta quá yêu nên mù quáng . Hãy chúc mừng hạnh phúc cho họ !

- Và mình buồn ỉn, phải không ?

Mộng Nghi thở dài:

- Có lẽ thế . Mình ra tiếp khách đi Đình Nghi.

- Em ra tiếp vì sợ mẹ buồn, bạn bè chê chúng ta không biết phép lịch sự, chứ em không ưa gì vợ chồng hân . Từ lúc Vũ Nam thú tội, em không trò chuyện với hân lần nào.

- Đừng buồn như thế, Đình Nghi . Tội nghiệp Vũ Nam... sẽ khó xử, ngột ngạt trong hoàn cảnh này lắm . Nghe lời chị, ráng tránh cho anh ấy sự ngỡ ngàng khó chịu, Đình Nghi à . Dung Nghi yêu Vũ Nam nhiều lắm, em đừng đem đau xót đến cho họ.

- Chị không còn yêu Vũ Nam nữa à ?

- Làm sao quên khi đã yêu . Yêu là cho tất cả không còn giữ lại chút gì ỉn . Những chứng tích ấy không bao giờ hàn gắn được . Nhưng biết đâu chị sẽ có tình yêu khác chung thủy và người ấy sẽ yêu chị hơn Vũ Nam thì sao ?

Đình Nghi lẹ miệng:

- Khiết Nam yêu chị nhiều lắm, hân đau khổ khi biết Vũ Nam và chị yêu nhau . Giờ hân vui và mong đáng vai Vũ Nam vừa bỏ cuộc . Hân tính thẳng thắn, tốt bụng . Hân muốn kết hôn với chị, vì tin rằng bản lĩnh có trong hân sẽ giúp chị tìm lại tình yêu.

Mộng Nghi lắc đầu:

- Chị sẽ yêu, nhưng yêu một người xa lạ chưa biết gì về chuyện tình ngang trái này, người ấy nhất định không phải là bạn của em . Mai, chị đi Nha Trang nhận công tác ngoài ấy . Hy vọng chị sẽ quên để làm lại cuộc đời.

Đình Nghi vuốt bàn tay chị với vẻ yêu thương:

- Em cũng hy vọng như thế . Cuộc đời chị khổ, em có phần trách nhiệm rất lớn . Chị cho em chuộc lại lỗi ấy bằng cách nào đây ?

- Chị yêu là tại lòng mình . Em có trách nhiệm gì về chuyện ấy đâu . Đừng đem dây tự trói mình không nên đâu, Đình Nghi ạ . Mỗi người đều có số cả.

- Em không chịu nổi khi chị mang nụ cười trên khuôn mặt tươi tắn để mọi người nghĩ rằng: chị không hề yêu, chẳng biết buồn, biết đau khổ là gì . Nhất là Vũ Nam, hân ung dung vui vẻ bên Dung Nghi.

Mộng Nghi thở dài:

- Biết đến nỗi lòng chị, họ sẽ có dịp cười thêm chứ có ích gì . Biết đâu nụ cười nở trên môi Vũ Nam là giọt nước mắt âm thầm đọng trong lòng chàng thì sao ? Mình hãy nghĩ thế để xoa dịu phần nào nỗi đau trong lòng mình, Đình Nghi ạ.

Với chiếc áo dài Thượng Hải màu tím, tóc vấn cao, cài hoa cùng màu, Mộng Nghi mang vẻ đẹp u buồn, sâu lắng bên cô dâu rực rỡ sang trọng . Trên môi nở nụ cười thỏa mãn tự hào về nhan sắc cũng như địa vị hôm nay của mình . Ánh mắt hướng về phía chú rể tình tứ thiết tha . Vũ Nam trong bộ đồ veston trắng gương mặt đẹp thanh tú, chàng lặng lẽ đi bên Dung Nghi từ bàn này sang bàn khác.

Mộng Nghi thừa hiểu cái nhìn đầy ý nghĩa đó . Nàng cười cho hành động trẻ con của Dung Nghi . Nàng vẫn cười tiếp khách trong cái nhìn vừa ý của em mình.

Trời vào khuya, khách lần lượt ra về nhường cho nhóm trẻ dìu nhau trong tiếng nhạc . Đình Nghi đến bên Mộng Nghi bảo:

- Khiết Nam muốn nhảy với chị bản tới đây ?
- Em định đem Khiết Nam nhập vai Vũ Nam à ?
- Đó là ý muốn của em . Đồng ý hay không là tùy chị chứ.
- Người chị chọn không phải là bạn thân của em . Đình Nghi ! Cảm ơn em để ý đến cảnh lẻ loi của chị.
- Em nhảy với chị nha ?
- Chị nhảy kém sợ người ta cười.
- Nếu nhảy kém, em sẽ tập cho, có gì mắc cỡ chứ . Em dìu chị nhé.

Đình Nghi đưa nàng ra piste, chàng cố ý đưa nàng gần đến Vũ Nam . Ánh mắt bối rối của Vũ Nam hướng về phía nàng . Mộng Nghi quay đi và khẽ bảo với Đình Nghi :

- Mình đi nơi khác em nhé.

Đình Nghi cười như không nghe, chàng bảo:

- Chị nhảy khá quá chứ . Tại chị khiêm tốn đó thôi . Mai mốt em sẽ đưa chị đi chơi thường hơn, chị sẽ không ngại nữa.

Đình Nghi đưa Mộng Nghi vào bàn . Vũ Nam bước đến, đưa bàn tay về phía nàng, giọng thật ấm chàng bảo:

- Mộng Nghi ! Em nhảy với anh bản này nhé.

Đình Nghi chặn lời:

- Sao lại với anh ? Bây giờ anh bạn hãy trở về đúng vị trí mình, một ngôi thứ mà anh vui vẻ, yêu thích khi chấp nhận nó . Anh phải gọi Mộng Nghi bằng chị nhé . Xin nhớ kỹ điều ấy để gọi nhau thứ tự đàng đàng đầu đó.

Vũ Nam ngượng ngập:

- Xin lỗi Đình Nghi , Mộng Nghi nhảy với tôi chứ ?

Mộng Nghi quay đi để tránh ánh mắt đăm đăm đuổi ấy:

- Cảm ơn Vũ Nam , tôi thiết nghĩ người nhảy với Vũ Nam xứng đôi nhất không phải là tôi . Cảm phiền nha . Chúng ta đi Đình Nghi.

Mộng Nghi kéo tay em mình đi, nhưng chưa kịp lui gót, Dung Nghi đã chặn lối giọng bức dọc:

- Chuyện gì có mặt đủ vậy ? Mộng Nghi ! Vũ Nam vừa nói gì với chị thế ?

Đình Nghi xen vào với giọng gắt gỏng, ánh mắt đăm đăm giận dữ:

- Cô dâu điều tra kỹ thế . Xin thưa bà chị rằng Vũ Nam dừng lại để trả lời một câu hỏi của tôi, chị ạ.

Dung Nghi nén giận hỏi:

- Em hỏi gì Đình Nghi ?

- Em hỏi cảm tưởng của anh ấy trong vai chú rể bên cô dâu rực rỡ từ khuôn mặt đến vóc dáng thanh nhã như chị.

Dung Nghi nhìn Vũ Nam khó chịu:

- Anh trả lời sao, Vũ Nam ?

Đình Nghi cướp lời:

- Anh ấy bảo chị là người tình tuyệt vời, tính cách phóng khoáng lịch thiệp, đúng mẫu người anh ấy ước mơ . Anh ấy rất sung sướng, thỏa? mãn bên người vợ như chị . Chịu chưa, thích chưa, bà chị yêu dấu của tôi ?

Nụ cười hãnh diện in trong ánh mắt sắc sảo, lạnh lợi, Dung Nghi nắm tay Vũ Nam âu yếm:

- Mình đi anh . Bên kia gọi chúng ta đó anh.

Vũ Nam đưa mắt nhìn Mộng Nghi rồi lặng lẽ theo chân cô dâu:

- Đình Nghi ! Chị đi nghỉ nhé . Mệt quá.

Đình Nghi cười:

- Chị mệt vì cơn đau trong lòng đang xoáy mạnh, hay trái tim héo úa ấy đang co thắt nỗi thương ?

- Em hết nghề “mai dong” rồi sang nghề “bói toán ” đó ư ?

Đình Nghi cười:

- Em không bói toán, mà em suy luận theo sự hiểu biết của mình . Nhưng em tin xét đoán của em chưa bao giờ sai . Mộng Nghi ! Chị đang tìm chỗ ẩn náu để khóc một mình, phải không ?

Mộng Nghi buồn bã:

- Giờ đã khuya, khách không còn nhiều, chị phải tìm chỗ để khóc . Vì chỉ có khóc mới vơi đi nỗi khổ mà mình không thể tâm sự với ai cả . Hãy cho chị được buồn, em ạ.

Siết tay chị thật chặt, Đình Nghi nghẹn ngào:

- Em thương chị quá . Chị hãy can đảm chịu đựng . Chị Mộng Nghi ! Em đưa chị về phòng nhé.

Lắc đầu, nàng bảo:

- Em không nên làm thế sẽ gây chú ý ọi người . Em ở lại tiếp và tiễn khách về . Chị một mình trong tất cả từ đây, Đình Nghi ạ.

Mộng Nghi ngã lưng trên chiếc giường êm ái mà nghe lòng mình như ai xé từng mảnh vụn vỡ . Nước mắt theo nhau rơi ầm trên đôi má xanh xao của nàng sau nhiều ngày trần trối.

Bây giờ một mình trong căn phòng lạnh lẽ, nàng gỡ bộ mặt bình thản kia ra để khóc, để hòa nhập vào nỗi đau chiếm cứ cả lòng mình, hầu xóa đi phần nào nỗi đau thương tích tụ:

Từ dạo xa nhau một thoáng sầu

Tình mình theo gió cuốn trôi mau.

Anh vui pháo cưới cài hoa trắng.

Tôi khóc tình tôi lỡ nhịp cầu .

9. Chương 9

Mộng Nghi không thể hiểu vì sao Vũ Nam không chịu rước Dung Nghi về bên ấy, mà lấy phòng Dung Nghi tiện dụng, và phòng Mộng Nghi chỉ cách nhau bức tường thôi . Tiếng vui cười, thì thầm vang bên tai gây cho nàng từng giây phút ngất ngưỡng, từng phút ngậm ngùi.

Vũ Nam ơi! Dung Nghi mang màu trắng tinh khiết bên anh bởi mỗi tình ấy chưa hề vương buồn tim nhớ... màu đen của tuyệt vọng . Nên nàng lộng lẫy bên anh với nụ cười hân diện cùng mọi người và ánh mắt reo vui vì được người chồng đầy đủ từ địa vị, tiền tài, nhân hậu.

Còn em, chiếc áo tím đỏ dang sầu muộn, hòa lẫn trong đám cưới anh để găm nhấm sự bạc bẽo trong đời... Nhưng tình yêu này, nỗi đau thương đó chỉ có mình em biết, em hay . Anh không biết anh được em tôn thờ như thế nào ? Và con anh, em yêu nó nhất trên đời . Em đánh đổi danh dự và trái tim mình để giữ gìn và nuôi nấng nó, dù anh không hề biết nó trong lòng mình và lòng đời.

Vì đời anh từ phút giây này gói trọn trong căn phòng đó... ánh đèn hồng phủ kín hồn anh trong ái ân ngọt ngào tình tự ?

Em bên này thao thức, tức tưởi cho đời mình . Tiếng pháo nổ vô tình nhắc em đứng đúng vị trí của mình trong ngôi nhà, mà kể từ hôm nay nó là nắm mồ chôn niềm yêu duy nhất của tim em.

Em ra đi về miền cát trắng, nơi gió bão mưa đêm . Cái lạnh từ biển đưa vào, những buổi hoàng hôn xuống thấp sẽ không làm em đau xót bằng cái lạnh gió trong trái tim đơn lẻ.

Vũ Nam ! Rồi em sẽ quên anh, quên hình ảnh của người con trai cho em biết thế nào là yêu thương và nỗi buồn dang dở . Em sẽ viết tên người con trai xa lạ nào đó... em chưa quen, rồi em sẽ quen và yêu thương ngút ngàn bám lấy trái tim em... Biết đâu, người ấy lịch lãm hơn anh và thủy chung có thừa, để giúp em quên tháng ngày buồn thảm đã qua...

Mộng Nghi già từ mẹ xong . Nước mắt chia tay chưa kịp khô, nàng bắt gặp Dung Nghi đứng sừng sững trước cửa phòng nàng với thái độ lạnh lùng . Nàng biết Dung Nghi muốn chạm mặt nàng . Ngôn ngữ đối thoại cố tình làm cho Vũ Nam trong phòng nghe.

Dung Nghi gằn giọng:

- Sao chị chọn Nha Trang, mà không chọn công ty ngoại thương đang cần ? Sao chúng ta không cùng làm cho tiện ? Chị thừa khả năng chọn kia mà.

Mộng Nghi cười:

- Chị đậu cao hơn em, đủ khả năng để chọn nơi ấy . Nhưng chị lại chọn Nha Trang, đó là sở thích của chị . Cũng như em, tại sao em không chọn Khiết Nam, Triệu Mỹ trong khi em giao du thân mật với người ta, tạo tình cảm với họ, mà lại chọn Vũ Nam vậy ?

Dung Nghi cứ nghĩ rằng: Mộng Nghi yếu đuối nhu nhược trước sự lạnh lợi khôn ngoan trong sự áp đặt của nàng . Lần cuối hôm nay, nàng muốn Dung Nghi biết nàng biết đáp trả mọi lời . Từ lâu, nàng muốn nhà êm ấm nên im lặng ch.u đựng sự lấn lướt của Dung Nghi, thế thôi.

Dung Nghi cười gằn:

- Chứ không phải chị đi xa vì không đủ can đảm gặp Vũ Nam mỗi ngày ư ? Vấn đề Vũ Nam , tôi đã báo trước kia rồi mà . Chị quên rồi sao ?

Mộng Nghi thở dài:

- Cuộc đời chị do em sắp đặt . Bây giờ chị không lệ thuộc vào ai . Chị muốn đi hay ở, ở nơi đâu, không cần phải thông báo cho em, vì chị không có gì liên hệ với em . Còn Vũ Nam , tại sao lại không can đảm đối mặt ? Chị yêu, yêu hết lòng chưa hề làm buồn nhau hoặc phụ lòng thương tưởng của ai , thì có gì xấu hổ mà lánh mặt hay sợ sệt chứ ? Bây giờ Vũ Nam thuộc về em . Tình chị cho đi không cần đáp trả... em đã thành công trong ván cờ hoàn toàn do em chủ động, em muốn gì nữa chứ ?

Dung Nghi liếc xéo:

- Chị không cần đòi hỏi sự đáp trả, hay đòi mà không được cho ? Yêu không được hay không thêm yêu, nhớ lại xem bà chị!

Mộng Nghi cười buồn;

- Ngày xưa thì được yêu , yêu say đắm nữa là khác . Còn bây giờ, Vũ Nam thuộc về em thì tình yêu của chị đã trở thành kỷ niệm . Kỷ niệm có chôn vùi hay không là tùy người trong cuộc chứ . Nhưng Vũ Nam của chị hoà nhã lịch sự chứ không phải một Vũ Nam cộc cằn, lạnh lẽ như một kẻ mất hồn như Vũ Nam của em đâu.

Dung Nghi cười gằn:

- A! Chị chê Vũ Nam để trả thù sự đau đớn chị mang đầy ắp trong lòng mình à ? Vũ Nam chán nết sâu tư, sự nhu nhược có trong con người yếu đuối của chị rồi, bà chị ạ.

- Tất cả thuộc về quá khứ, khơi lại cũng không ích lợi gì . Chỉ cần em có bốn phận bảo vệ cái bào thai mà em từng hãnh diện khi có nó, một chiến thắng đã đem lại cho em niềm kiêu hãnh . Em phải chung thủy với người con trai mà em quyết lòng chiếm đoạt . Còn chị, yêu ai, lấy ai không cần biết, em chỉ biết rằng chồng chị không phải là Vũ Nam của em là đủ.

Dung Nghi mỉa mai cười:

- Không phải Vũ Nam của em ? Chứ không phải yêu say đắm mà không đủ khả năng chiếm lại . Nếu không yêu sao mỗi đêm nâng phím dạo lại tiếng đàn kỷ niệm . Chị ngại biện hay, nhưng không qua mắt em được đâu, bà chị ạ.

Mộng Nghi vuốt ve từng cung phím cũ:

- Nếu ngại biện hay, linh hoạt giỏi thì đâu có dịp đàn lại cung âm cũ . Nhưng không phải vì Vũ Nam mà thân thiết với âm nhạc, Vũ Nam đến với chị không lâu lắm kia mà . Nhưng chị đã yêu, đang và sẽ yêu Vũ Nam , em làm gì chị đây ? Chị yêu nhưng không đòi hỏi Vũ Nam thuộc về chị kia mà . Hạnh phúc em có gì thay đổi đâu . Em phải hãnh diện vì có ông chồng quá lý tưởng để người khác phải khát khao mơ ước chứ . Hãy xét lại mình khi áp đặt ý nghĩ, ngôn ngữ cho người khác, Dung Nghi ạ.

- Tôi không muốn chị rời khỏi nhà này.

- Ở lại để nhìn hạnh phúc của em trong sự đau khổ ư ? Em được gì k hi em muốn chị trong hoàn cảnh đó chứ ?

- Liệu chị có quên được Vũ Nam khi rời hẳn nơi đây không ?

- không quên, nhưng sẽ quên . Trên xứ lạ, nỗi buồn của chị sẽ có niềm vui nào đó để bù đắp . Sự rủi ro đến phải có sự may mắn đền bù . Đời chị phò thác cho định mệnh rồi, không cần em để tâm . Một lần em lo lắng, chăm sóc cũng đủ cho chị kinh nghiệm sống . Đừng tạo hạnh phúc trên nỗi xót xa của kẻ khác, Dung Nghi ạ . Đời còn dài, oan nghiệt không tha cho kẻ ác tâm . Xin nhớ điều đó.

Nàng bỏ Mộng Nghi đứng sững nơi đó khi câu nói vừa dứt:

- Mặc chị chứ . Tính nhu nhược , khép trong vỏ sò kín, làm gì có hạnh phúc bên một ông chồng ở đó mà ham!

Mộng Nghi đưa mắt nhìn theo chân em, thở dài, nàng lắc đầu chán nản tính tình em mình.

- Khi muốn thì muốn cho bằng được, từ quần áo đến tình yêu . Thời gian đi qua bắt đầu chán sẽ không ngăn ngại quãng nó vào xó tủ . Còn tình yêu thì dứt khoát ngay không cần một lời khuyên nhủ của ai.

Con người đầy mâu thuẫn khó khép mình trong bốn phận làm vợ, làm mẹ . Một ngày nào đó, Vũ Nam phải khổ vì tính bất thường của người vợ mà chàng hết dạ thương yêu.

Mộng Nghi ngồi dạo lại vài cung âm, để rồi ngày mai khi mọi người yên giấc, nàng sẽ ra đi . Chưa biết vui hay buồn, nhưng dù sao cũng vui hơn chốn này, nàng cố nghĩ như thế.

Thả hồn theo đôi tay lướt đều trên phím nhạc, Mộng Nghi không hề hay biết Vũ Nam đứng đó tự bao giờ... Chợt có một cái gì đó xui khiến nàng ngước lên... ánh mắt long lanh của hai người gặp nhau...

Nàng cúi đầu dạo lại bản “Trả lại em tình yêu” . Vũ Nam trầm giọng:

- Đủ rồi, Mộng Nghi đừng đàn nữa... Bấy nhiêu dư âm cũ cũng đủ xé hồn anh rồi...

Mộng Nghi yên lặng đẩy nắp đàn và bước vào phòng . Vũ Nam nắm tay nàng gọi thiết tha:

- Mộng Nghi , hãy nghe anh nói! Em hãy tha thứ cho anh... Con đường anh chọn hồ hãm gai chông đủ mặt, anh không biết phải làm sao nữa . Mộng Nghi , đừng giận anh, tội nghiệp.

Mộng Nghi gỡ tay chàng và quay đi.

Vũ Nam thành khẩn:

- Mai em đi, anh không có quyền đưa tiễn, khổ cho anh biết bao . Mộng Nghi ! Anh luôn nghĩ đến em . Nếu Dung Nghi được một phần của em anh đỡ biết bao.

Ngước nhìn anh thật lâu trong im lặng, nàng biết nỗi dằn vặt trong lòng Vũ Nam . Nàng biết chàng không bao giờ hạnh phúc bên người con gái đa tình lãng mạn như Dung Nghi . Dung Nghi chỉ thích hợp với vai người tình để được người ta chiều chuộng nâng niu trên phố, trong phòng trà . Vũ Nam yêu vợ trong đơn thuần và chàng muốn được Dung Nghi chiều chuộng, săn sóc, nhưng sẽ không bao giờ có được.

Vũ Nam tiếp:

- Mộng Nghi ! Anh đối với em trăm ngàn lần không phải . Anh chấp nhận mọi hình phạt từ em, chỉ xin em đừng dạo lại cung âm cũ . Dù xa em, anh vẫn nhớ về em . Hình phạt từ tình đến bản chất của Dung Nghi là bản án đau đớn nhất anh phải nhận vì anh phụ tình em.

- Vũ Nam ! Anh hãy an phận bên Dung Nghi và cố xây dựng cùng nàng . Anh chủ động thì anh phải chấp nhận cuộc sống mà anh chọn lựa . Em không có quyền tha thứ hay buộc . tội anh, vì em yêu anh là tự em dâng trái tim mình cho anh . Anh không chấp nhận, em chỉ buồn ình mà không có quyền oán trách hay hờn giận, bởi vì tất cả không thoát khỏi định mệnh.

- Anh ít biết về Dung Nghi nên có sự lầm lẫn đáng tiếc . Giờ đâu vào đấy, anh không làm gì hơn được . Anh mong em gặp được người tốt hơn anh, để bù lại nỗi buồn anh mang đến cho em.

Mộng Nghi cười buồn:

- Cảm ơn lời chúc của anh . Em đi, anh ráng bảo vệ hạnh phúc . Hy vọng Dung Nghi vì yêu anh sẽ thay đổi, trở thành người vợ tốt bên anh.

- Cảm ơn em đã lo cho anh . Em đi bao giờ em về, Mộng Nghi ?

Dung Nghi từ cửa bước vào thay lời Vũ Nam khiến cả hai sững sốt:

- Khi nào anh gọi, Mộng Nghi bỏ tất cả để về với anh . Vũ Nam ! Anh hài lòng rồi chứ ?

Vũ Nam cố lấy bình tĩnh:

- Dung Nghi làm gì làm âm lên thế ? Có gì đâu!

- Có gì đâu hả ? Ban đêm dưới ánh đèn mờ, bà chị vợ và ông em rể hò hẹn tự tình mà không có gì hả ? Mộng Nghi còn yêu Vũ Nam lắm sao phải khóc khi chia tay ?

Vũ Nam nhìn nét bối rối của Mộng Nghi , chàng quay sang Dung Nghi đang nhìn chàng trân trối:

- Dung Nghi ! Anh không thể tiếp nhận Mộng Nghi với tư cách một người bạn sao ? Em đừng ép chế anh vào ngõ cụt chết . Ai cũng có danh dự, tự ái . Em không thể đứng trách tại sao anh kém lịch sự với em!

Dung Nghi vênh mặt:

- Anh bệnh vực cho bà chị vợ hai người yêu cũ vậy . Nếu còn yêu cứ việc cuốn gói theo, em cóc cần ông chồng trầm tư mặc tưởng như anh đâu.

Mộng Nghi bước lại nắm bàn tay lạnh giá của em mình, giọng dịu dàng:

- Dung Nghi! Đừng nóng, hãy bình tĩnh lại . Vũ Nam chúc chị đi mạnh, chưa kịp nói gì em đã về tới . Đâu cần gặp ở đây mới tư tình được, khi người ta muốn, thành phố này có biết bao chỗ chứ nếu cần . Dung Nghi! Hạnh phúc tạo thì khó, bỏ thì rất dễ dàng . Đừng hiểu lầm rồi tiếc nuối muộn màng . Mai chị đi rồi, đâu còn gì mà buồn mà giận Dung Nghi.

Dung Nghi bĩu môi:

- Chị cũng muốn xây dựng hạnh phúc cho tôi nữa sao ? Hay chị âm thầm tìm mọi cách phá vỡ những gì chị không có được ?

Mộng Nghi lau vệt nước mắt trên má mình:

- Dung Nghi! Nếu cần phá vỡ hạnh phúc này, chị đã làm ngay từ đầu... Chị nhường cho em mọi thứ từ vật thể đến tình yêu . Nụ cười trên môi em đủ đền bù cho chị những thiệt thòi của mình . Chị rút chân, cho em cài hoa cưới trước 2 họ, em chưa vui lòng sao ?

Mộng Nghi vội vã về phòng, mặc cho Dung Nghi nhìn theo với sự khó chịu... và ánh mắt thương yêu theo từng bước chân nàng...

10. Chương 10

Ngày xưa, Vũ Nam hay ví Mộng Nghi như Hàn Ni trong “Mùa Thu Lá Bay”, tác phẩm của Quỳnh Giao:

“Dáng mỏng manh, yếu đuối như liễu rũ của em khiến anh yêu ngay khi hình ảnh ấy thu gọn trong mắt mình”.

Giờ Hàn Ni chưa rời bỏ khỏi cuộc đời mà Mẫn Vân Lâu đã thay dần đổi phím . Tình cảm con người sao dễ thay đổi theo thời gian quá . Mộng Nghi khóc cho đời mình nhiều cay đắng... Nàng cố nén nỗi buồn vào lòng để vui cho em nàng vừa ý . Thế mà Dung Nghi lại xem nàng như cái gai cần xóa tẩy để giữ Vũ Nam mãi mãi của riêng nàng.

Dung Nghi có biết đâu giữ hồn người ta mới là điều khó khăn . Chỉ có tình yêu chân thật mới trói hồn nhau mãi mãi thôi . Con tim không có áp lực nào điều khiển được hướng đi và sự trở về của nó cả.

Mộng Nghi thả hồn theo tâm tư u uất của mình . Nàng quên tất cả mọi diễn biến chung quanh, nếu tiếng khóc kia không lọt vào tai nàng.

- Sao anh không ngủ mà ngồi hút thuốc hoài vậy ? Anh buồn và hối tiếc lắm sao ? Anh muốn gì ?

Tiếng Vũ Nam nho nhỏ:

- Em nín khóc đi chứ ? Anh hút thuốc, em cũng không cho . Em nói, anh biện hộ em không bằng lòng, anh lặng thinh nghe em oán trách, em cũng không chịu . Anh phải làm gì cho anh vừa ý ?

- Tại sao anh trầm tư ? Anh nhớ ai, buồn gì ? Đi theo luôn đi, em không cần sự có mặt của anh nữa.

Vũ Nam gất gỏng:

- Dung Nghi! Em không thể bắt anh cười khi em cần, anh khóc khi em muốn . Anh là chồng chứ không phải là nô lệ của em, để em điều khiển hoàn toàn theo ý thích của mình . Anh phải sống theo ý anh, và em bỏ cái thói kiêu căng tự phụ ấy đi, có thể chúng ta mới có hạnh phúc.

Dung Nghi ương ngạnh trả lời:

- Anh không phải là nô lệ thì anh cũng đừng hòng đóng vai hoàng đế với em . Tại sao khi có em, anh không xuất đầu lộ diện . Để em đi rồi, anh đứng tựa bên tâm sự . Anh muốn gì ? Yêu cả 2 chị em và chiếm đoạt tất cả còn muốn gì nữa . Hay là em có thai không còn đẹp, anh mê chị ấy.

- Đừng đem lý do này nguyên cơ nợ đặt sẵn cho anh . Với Mộng Nghi, anh không xứng đáng đóng vai trò người yêu, em biết không . Đừng buồn, Dung Nghi! Anh yêu mỗi mình em... Có thai không nên buồn, Dung Nghi.

Dung Nghi nước mắt:

- Yêu anh, em khổ biết bao . Em được gì, mẹ anh có lo cho em gì không ? Còn Huệ Hương, cô ấy quần quýt bên Mộng Nghi chứ có nói với em câu nào.

- Tại Mộng Nghi và Huệ Hương quen và thích nhau trước em . Huệ Hương nghĩ rằng anh cưới Mộng Nghi theo ý mẹ dự định nên 2 người hết lòng quý trọng nhau . Đừng 1 cái anh cưới em . Hương thương Mộng Nghi nên đến bên nàng an ủi vậy thôi . Em và Huệ Hương có cả thời gian dài để lo lắng cho nhau mà.

- Còn mẹ anh cho em được gì ngoài cái nhìn lạnh lùng ấy chứ ? Chán thật.

Vũ Nam bực mình:

- Em đi với Triệu Mỹ, khắp thành phố đều hay, cả Sài Gòn đều biết em ăn chơi có tiếng . Vì thế, mẹ không chấp nhận anh cưới em, nên thái độ của mẹ không được vui vẻ lắm . Đáng lý em biết khuyết điểm của mình, em tìm cách gần gũi mẹ để lấy cảm tình cho anh đỡ khổ . Đằng này, anh gọi em về thăm mẹ, em chống đối nặng lời . Anh càng khuyên, em càng cộc cằn . Cả Huệ Hương, em cũng chửi thề mắng mòi . Em lúc nào cũng trách người ta mà không kiểm điểm lại mình.

- Em thua Mộng Nghi cái gì chứ ? Học vấn, hình thức bên ngoài em có thua bà ấy đâu . Tại sao anh làm khổ em . Anh đừng có chọc tự ái em nổi lên, em không cần bà mẹ chồng giàu có mà keo kiệt ấy đâu . Em làm em sống, em chỉ cần anh thương em là đủ.

Vũ Nam cau có:

- Anh cưới em chưa đủ nói lên điều đó à ? Anh phải quỳ dưới chân em trước mặt mọi người mới chứng minh tình anh yêu em sao ? Vợ chồng phải có sự hòa hợp . Em lịch sự với anh, anh tệ nhị trong sinh hoạt hàng ngày . Có như vậy mới thấy đời vui, đáng sống . Ngược lại, tháng ngày chỉ làm cho người ta chán ngán thôi.

Dung Nghi nước mắt:

- Vậy anh bắt đầu chán em rồi phải không ? Anh dứt khoát để em tính.

- Em tính gì ? - Vũ Nam gắt gỏng.

- Em đi phá thai ngay bây giờ . Em không muốn mầm sống của anh nằm trong em.

- Dung Nghi! Em không nên có ý nghĩ đó . Em không thương con sao ? Nguy hiểm chết à!

- Em chết em cũng đi . Để mẹ con em chết cho anh vui vẻ bên Mộng Nghi.

Giọng Vũ Nam thấp xuống:

- Dung Nghi đừng giận nữa! Em muốn gì cũng được, anh xin em đừng giết con . Tội lắm, nó biết gì... Em sẽ chịu đau đớn, ghê lắm nếu em làm chuyện ấy.

Dung Nghi ngoan cố:

- Đau đến chết là cùng . Đau vì thân xác còn hơn đau đớn ở tâm hồn . Sống bên ông chồng trầm tư mặc tưởng như anh thà ra nghĩa trang nằm còn đỡ tủi hơn.

Vũ Nam vỗ về:

- Dung Nghi! Vợ chồng đâu phải như tình nhân nữa . Anh yêu em và lo cho tương lai, vì thế sự chiều chuộng bớt dần, em đừng buồn . Mai một anh sẽ sửa lại cho em vui . Đừng phá thai nha, hứa với anh đi!

- Em biết anh không còn yêu em, vì thai hành em xấu đi phải không ?

- Mộng Nghi dạo này cũng ốm xanh xao mắt thâm quầng hốc hác chứ “chị ấy” có hơn gì em đâu . Đừng so sánh, đừng mang ý nghĩ không tốt vào lòng rồi buồn . Nếu anh không yêu em, anh về đây làm chi ?

- Anh hứa thương em phải nhớ là anh không được nghĩ đến ai em mới chịu... Còn không thì xa nhau bây giờ cho tiện.
- Xa nhau thì rất dễ cho đàn ông tội anh, chỉ tội cho em thôi... Muốn tiếp nối cuộc đời bên người khác không phải là dễ dàng như em tưởng đâu Dung Nghi.
- Em cũng biết, nhưng về bên nhà anh để chiều chuộng “bà ấy” thì quả là điều khó khăn, khi thành kiến đã có trong nhau... Muốn hòa hợp khi nào có con rồi từ từ sẽ dịu đi.
- Sao lại “bà ấy”, mà không là mẹ khi em là vợ anh ? Dung Nghi đừng ngoan cố!
- Từ từ, em sửa lại cho anh vui.

Vũ Nam cười nhỏ và tiếng thì thầm hòa lẫn trong đêm .

11. Chương 11

Về Nha Trang tháng ngày qua mau, Mộng Nghi trải qua 1 sự thay đổi hoàn toàn . Dù vậy, nàng vẫn không quên giây phút tiễn đưa cuối cùng ở thành phố Sài Gòn thân yêu ấy . Với tình cảm sâu lắng của Vũ Nam - Đình Nghi và sự nhiệt tình, của Khiết Nam dành cho nàng trong phút cuối cùng ngậm ngùi... thương cảm khó quên.

... ”Trời vào khuya, gió lạnh bám sát vào hồn Mộng Nghi . Khoác lên mình chiếc măng-tô màu đen... lặng lẽ thu gọn đồ vào valy nhỏ dưới ngọn đèn ngủ mờ nhạt . Nàng sợ ánh sáng sẽ làm Vũ Nam và Dung Nghi thức giấc chứng kiến kẻ thua cuộc đang chạy trốn để tìm nơi ẩn tích . Nàng không muốn nhìn đôi mắt lạnh lùng sắc bén của Dung Nghi, và lời buồn đưa tiễn của Vũ Nam trước giờ mỗi người 1 nẻo riêng tư.

Mộng Nghi từ biệt những ngày thơ mộng, bình yên trong ngôi nhà thân thương này để băng mình trong sương đêm . Không biết con đường nàng đi giá lạnh hay không và chiếc áo này có mang lại đủ hơi ấm giúp nàng chống chọi trên đường cô độc nơi đất lạ.

Nàng đi thật nhanh để khuất xa khung cảnh quen thuộc . Nhưng cánh cửa cổng vừa mở... thì bóng Vũ Nam bất động nơi ấy tự bao giờ... Điều thuốc trên môi bị vắt đi khi bóng nàng sắp lướt qua chàng.

Cánh tay rắn chắc ấy kéo nàng đứng lại trong vòng tay chàng . Ánh mắt đắm đuối cúi xuống thật gần.

- Mộng Nghi... Chúng ta thật sự xa nhau rồi phải không em ? Tha thứ cho anh, Mộng Nghi.

Nàng quay lại nhìn vào nhà mình, như sợ bóng Dung Nghi xuất hiện để chứng kiến cảnh âu yếm này . Hiểu nỗi phấp phỏng qua đôi mắt thần thờ ấy, Vũ Nam trấn an.

- Dung Nghi không dậy nổi vì tiêm thuốc an thần hồi đầu hôm . Em đừng sợ, Mộng Nghi.

Nàng nắm lấy tay chàng để xuống, thở dài:

- Chúng ta không còn gì để buồn giận hay để nói về nhau nữa . Anh đừng tạo thêm ngang trái . Bấy nhiêu đối với em quá đủ . Sức chịu đựng của em sẽ không còn để ôm lấy đau khổ thêm nữa.

Vũ Nam giọng trầm ấm bi thương:

- Mộng Nghi! Sự nhầm lẫn đưa anh vào cảnh nghiệt ngã em không tội nghiệp anh sao ?
- Em đi rồi, anh ở lại bên người vợ tính tình như Dung Nghi, làm sao anh chịu đựng nổi, khi tiếng đàn và bóng dáng em không còn nữa.
- Không chịu nổi cũng phải chịu cho quen . Không ai vừa yêu cô chị vừa cưới cả cô em . Anh ở lại mạnh . Em đi cho kịp chuyến xe đầu tiên.

Vũ Nam nắm lấy tay nàng thành khăn:

- Mộng Nghi! Anh vẫn yêu em . Mộng Nghi em đi nơi nào, anh vẫn hướng mắt về nơi ấy, xin nhớ cho anh điều duy nhất đó . Dù anh không còn gì xứng đáng để trao em, bởi vì tim anh héo hắt vào buồn thảm quá . Mộng Nghi! Anh yêu em dù không đáng để em hoài tưởng.

Giọng ấm áp, đôi mắt đau khổ làm sao lòng nàng không sôi động . Nhưng thực tế ngôi thứ đã sẵn chia . Nàng không vì tình cảm yếu đuối của mình để cùng Vũ Nam phá vỡ bức tường luân lý của “đạo làm người”.

Tình yêu bất chính khó quên trong hồn người chung cuộc . Nhưng tình cảm ấy không thể tồn tại trong xã hội thuần túy Việt Nam . Mộng Nghi buồn bã đáp:

- Vũ Nam! Có buồn cũng không níu kéo được gì, anh phải vui trong bốn phận mà anh đã chấp nhận . Anh phải đóng vai người chồng gương mẫu và làm tròn chức năng của 1 người cha . Không có gì khó nếu anh cố gắng hết mình . Dung Nghi yêu anh hơn cả danh dự gia đình và bản thân nó . Anh hãy nhìn cái tốt của nàng mà khen và nhẹ nhàng sửa đổi những nét xấu bằng tình yêu cao thượng có trong anh.

- Nhưng Dung Nghi không chịu tiếp thu những ý kiến xây dựng đó thì em nghĩ sao ?

- Anh phải đem tình thương cảm hóa . Anh sử dụng tình yêu chần gối 1 cách khéo léo để lèo lái nàng . Được anh yêu trọn vẹn, từ ấy không có người đàn bà nào không sửa đổi được.

- Dung Nghi lúc nào cũng chống đối mẹ anh, nhất là đối với anh . Nàng triệt để làm theo ý mình.

- Tại anh không tế nhị trong cách sử thế trên cương vị 1 người chồng . Đáng lý mẹ anh không đồng ý làm đám cưới, anh phải biết viện lý do tuổi tác, hay Dung Nghi có thai không thể làm to được, để Dung Nghi không có thành kiến với mẹ anh . Còn Dung Nghi có phản ứng, anh không nên kể lại ẹ nghe . Anh phải biết nói dối ẹ thương vợ và ngược lại . Nếu không, anh là kẻ đau khổ nhất.

- Mộng Nghi! Bao giờ mình gặp lại hử em ?

- Vũ Nam! Chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại, nếu em chưa tìm được người thay anh trong tim em . Vũ Nam! Từ đây, anh lấy kinh nghiệm để làm 1 người chồng tốt . Em hy vọng từ bản năng đến tâm hồn thông minh sẵn có, anh sẽ hạnh phúc... Ở nơi nào, em cũng mang nỗi khổ mà anh không hề biết đến . Thế mà em cũng cam tâm nhận để hạnh phúc của anh khỏi lung lay . Đó là sự hy sinh của em dành cho anh đó, Vũ Nam.

Vũ Nam đứng lại nhìn bóng nàng nghiêng ngả dưới ngọn đèn đường nhạt nhòa . Bây giờ chàng và nàng thật sự biệt ly . Mộng Nghi lầm lũi đi dưới trời sương . Gió không len lỏi vào chiếc áo dày cộm, thế mà tim nàng lạnh như đi giữa cơn giông.

Đình Nghi đứng đợi nàng lâu lắm . 2 giọng nói quen thuộc đưa vào tai chàng từ câu đối thoại, từng tiếng thở dài não ruột . Chàng phục Mộng Nghi can đảm khi quyết lòng dứt khoát tình cảm... không êm đẹp nếu nàng tiếp nhận nó lần nữa.

Bước chân rã rời của chị, cho Đình Nghi biết sức chịu đựng kia đã mòn mỏi . Chàng bước ra nắm tay, Mộng Nghi giật mình . Đình Nghi cười trấn an ngay:

- Em đây . Đình Nghi đưa chị đi chứ không phải kẻ cướp, bà chị ạ.

- Đồ không sợ mất, chỉ sợ mất trái tim thôi . Nhưng còn gì để mất khi chị đã cho anh ấy rồi.

- Mất 1 niềm vui nhỏ không đáng buồn như thế . Hãy chuẩn bị tinh thần để đón niềm vui lớn đang chờ phía trước . Chị hãy cố gắng lên, em sát cánh bên chị.

- Không có gì chia sẻ được, những gì đã mất mát trong tim chị ngoài anh ấy.

- Hãy xem hấn như đã chết.

- Chết trong lòng đời nhưng sống mãi trong tim chị, Đình Nghi ạ.

- Em đưa chị lên xe . - Chàng lảng sang chuyện khác.

- Sao em biết chị đi giờ này mà đón ?

- Linh tính em ít khi sai . Nhất là giờ khởi hành của những cô gái có trường hợp như chị.

Mộng Nghi cười:

- Hết nghề mai dong rồi đến bói toán . Không biết ngày mai em còn nghề gì nữa không ?

Đình Nghi cho xe chạy vừa bảo:

- Chỉ có 2 nghề ấy mà đau cái đầu nè . Mai này em trở lại nghề “mai dong” 1 lần nữa xem có thành công không ? Chị ủng hộ hộ chứ ?

- Cho chị xin 2 chữ bình yên . 1 lần tổn tới già . Đình Nghi bỏ nghề không may mắn đó đi, làm bác sĩ bền vững hơn.

Đình Nghi cười:

- “Thất bại là mẹ thành công” . Chị không quên câu châm ngôn ấy chứ . Mộng Nghi! Em hy vọng hạnh phúc sẽ đến với mẫu người như chị.

Mộng Nghi cười:

- Mẫu người chỉ được làm người tình thôi phải không ?

Đình Nghi cười giả lả:

- Làm người tình trước khi cài hoa cưới không thích sao ? Em nghĩ có những thằng đui mới không có ý nghĩ cưới chị, Mộng Nghi à.

Mộng Nghi nghiêng người sang cốc đầu thằng em dễ thương của mình.

- Khuya quá, chứ nếu không, chị dẫn em đi ăn phở “Tàu bay” rồi . Đình Nghi! Bộ nghề bác sĩ cùng dạy môn “nịnh đầm” nữa sao em nịnh khá quá vậy ?

- Em cũng thuộc hạng khá nhưng còn thua thằng Khiết Nam nhiều . Chị đồng ý kết thân với hắn, sẽ hưởng được mọi điều thú vị.

Mộng Nghi liếc xéo:

- Em đang giữ trang số 1 của chương trình “Câu lạc bộ làm quen” đó phải không ?

Đình Nghi cười thành tiếng:

- Bà chị thông minh thật, em phục chị . À! Ai như hắn đến tiền chị kia . Chà! Mắt ngơ ngác tội nghiệp chưa ? Để em tìm chỗ để xe rồi đến hắn chút xem.

Mộng Nghi bật cười:

- Chứ không phải em đang đóng vai giao liên à ?

Đình Nghi cười thú nhận:

- Nhưng dù sao chị cũng lịch sự vui vẻ khi người ta có ý tiền mình chứ ?

- Dĩ nhiên rồi! Không thể tặng cho họ trái tim, mình cũng phải lịch sự dâng cho người ái mộ mình 1 nụ cười vui và ánh mắt thân thiện chứ ?

Đình Nghi gật đầu:

- Em chỉ mong thế . Tụi hắn, đứa nào cũng mong đóng thế vai Vũ Nam trong tim chị... Mộng Nghi! Chị được mọi người yêu thích, em rất mừng.

- Tại họ chưa nhìn thấy được cái tồi tệ nhất của chị nên họ yêu... Nhưng khi phát hiện nổi xấu xa ấy, họ sẽ ca bài “Dang dở” hay đàn bản “Biệt ly” không chút muợn phiền . Đình Nghi! Chị sợ tình yêu quá rồi.

Đình Nghi thở dài . Chàng cho xe vào vệ đường, rồi đến bên Khiết Nam cười:

- Ông bạn thân mến! Tôi đưa bà ấy đến rồi, khỏi phải trông ngóng gì cả.

Khiết Nam lúng túng:

- Mộng Nghi có biết chúng ta xếp đặt không Đình Nghi ?

- Bà ấy đi guốc trong bụng tao khi tao vừa mở lời . Nhưng tội gì phải giấu giếm chứ ? Mà cứ diễn đạt ý này . Còn tao lui về (207)

(mất 2 trang)

có thể tìm đến... để xin em 1 cái gạt đầu . Em nghĩ sao Mộng Nghi ?

- Về cái gạt đầu ấy à ? Nếu người nào đó thương em thật lòng, thì đừng bao giờ đòi hỏi ở em sự chấp nhận, khi người ấy hiểu rất rõ về sự tan nát xoáy trong tim em . Anh hiểu em chứ, Khiết Nam ? Vì anh thông minh và tế nhị lắm mà.

- Anh hiểu và anh sẵn sàng đợi ngày đẹp trời nào đó, vết thương kín lành lặn, em sẽ cho anh 1 ân huệ, chỉ có anh thôi, phải không Mộng Nghi ?

Mộng Nghi cười buồn:

- Em cũng mong thời gian giúp em quên nỗi buồn để đón niềm vui như anh muốn . Em chỉ sợ tháng ngày vô tình trước nỗi đau ấy thôi.

- Mộng Nghi! Không có gì bất di bất dịch, thời gian sẽ thay đổi tất cả . Những cái gì em đã mất, sẽ có ngày tái tạo lại được . Chỉ cần cố gắng trong mọi lãnh vực là chúng ta thành công.

- Nhưng bây giờ nỗi buồn còn quá mới, chưa thể phai pha trong 1 sớm 1 chiều . Chứng tích ấy còn âm hưởng đến em biết đến bao giờ đây ?

- Anh hiểu nỗi lòng của em như anh hiểu rõ những gì anh muốn ở em vậy . Anh tin mình đủ sức đem đến cho em nụ cười . Hãy bôi xóa nét buồn ấy để nhận nụ cười từ anh . Mộng Nghi! Em vui không ?

- Cảm ơn anh cho em niềm tin để sống . Bây giờ em lên xe, mình chia tay nha anh . Anh ở lại vui . Khiết Nam! Em đi nhé.

Khiết Nam nắm lấy tay Mộng Nghi và đặt chiếc valy dưới chân chàng . Giọng trầm ấm, chàng bảo:

- Mộng Nghi! Em hãy tin rằng anh lúc nào cũng hướng về em . Anh mong anh là bến cuối cùng cho thuyền em yên nghỉ... Cố gắng vui sống, thỉnh thoảng cho anh vài dòng gởi cho em, được không Mộng Nghi ?

- Chúng ta đã là bạn, không có lý do gì để từ chối sự liên lạc ấy, Khiết Nam ạ . Em đi, xe sắp “đề-pa” rồi . Khiết Nam! Mình chia tay nha.

Khiết Nam siết bàn tay nhỏ ấy lần nữa trước khi đưa nàng rời thành phố đầy kỷ niệm buồn.

- Em... anh muốn đưa em ra ngoài ấy...

- Cảm ơn anh... trước sau gì cũng phải xa thôi . Anh về vui nhé.

- Em đi... ráng bảo trọng.

Rồi xe từ từ chuyển bánh đưa nàng và con xa dần nơi mang nhiều buồn vui, cay đắng, để lại Khiết Nam tựa mình bên trụ điện buồn bã trông theo khi xe khuất trong làn khói đen ngùn ngụt lan xa... ”

Mộng Nghi những tưởng về nơi miền cát trắng, gió biển ào ạt, nàng sẽ buồn và bơ vơ lắm . Nhưng không, ngoài những giờ đem hết khả năng phục vụ Công ty để giao tiếp khách nước ngoài hầu đem lợi nhuận về cho cơ quan, nàng được các đồng nghiệp yêu mến, chăm sóc và an ủi nhiệt tình . Con của Mộng Nghi được 5 tháng tuổi trong lòng nàng . Nàng thương con vô bờ và mong ngày nó chào đời, đây là niềm vui duy nhất đối với nàng sau ngày thoát ly.

Thanh Thanh, cô gái cùng làm chung đã yêu thương và giúp nàng trọ trong căn nhà ven biển . Ngôi nhà thật đẹp sang trọng của người cô họ không có con gái . Vì thế, bà nhận Mộng Nghi trong vòng tay nhân ái và nụ cười thông cảm nở trên môi.

Mộng Nghi thương con . Có lẽ nó hiểu thân phận bọt bèo vô phúc của mình, nên nó lớn lên trong thâm lặng, không gây ẹ sự xáo động, khó chịu, trong thời gian bảo dưỡng 9 tháng cưu mang nhọc nhằn, đau thương và cô độc.

Có những lúc nhìn Dung Nghi ói vì không chịu nổi mùi chiên xào... hay những thức ăn lạ, Dung Nghi oằn oại trong tay Vũ Nam, nàng thương con vô cùng . Con hiểu sự lo sợ của mẹ, con biết nỗi chua xót khi mẹ mang con âm thầm . Nếu con hành hạ mẹ bằng những hình thức bình thường, chắc chắn nàng không đủ mạnh khỏe để giấu kín sự hiện diện của con . Tất cả mọi chuyện sẽ rắc rối hơn và nàng không bao giờ được bình yên trong tháng ngày nơi đây.

Mộng Nghi buồn cho tình yêu mình thì không làm sao tránh được, nhưng khung cảnh này, cuộc sống khá ấm êm đầy đủ giúp nàng tạm vui trong thời gian chờ con ra đời . Nàng hy vọng nó là con trai, và chắc chắn nó lớn hơn con Dung Nghi 1 tháng tuổi . Nàng mong đời nàng lặng lẽ trôi như dòng sông nhỏ, để nàng đủ sức lo cho con... Con là niềm vui trọn vẹn của nàng từ đây.

Gió len lén đưa hơi vào se lạnh

Lạnh ngoài trời, đầu bằng lạnh trong tim

Tình bay xa, ngoài vòng mắt trông tìm

Ôm thương nhớ... chất chồng theo ngày tháng

12. Chương 12

Dung Nghi vẫn đẹp rực rỡ trong những bộ đồ đắt giá, nét đẹp lộng lẫy thêm sau thời gian sinh nở . Đứa con gái bắt đầu đi ập ra đời như gánh nặng của nàng được rời khỏi vai.

Từ ngày khép mình trong bốn phận làm vợ của Vũ Nam, nàng không được rong chơi tự do như trước, bàn chân nhẹ nhàng từng lướt trên piste giờ bó gối trong phạm vi nhỏ hẹp của Vũ Nam . Dung Nghi cộc cằn vì kinh tế eo hẹp, số tiền cung ứng hàng tháng của mẹ Vũ Nam cấp dưỡng không đủ cho nàng sắm sửa . Tiền lương căn bản ở bệnh viện của chồng không làm cho nàng thỏa mãn . Tính tình hai người đối nghịch từ màu sắc đến quan niệm sống... khiến xung đột xảy ra thường nhật.

Dung Nghi lợi dụng chuyện tiếp tân của công ty nàng, nên đi sớm về tối, nàng bắt cần sự khó chịu, can gián của Vũ Nam . Sau lần sinh, nàng đẹp ra thêm . Sắc đẹp hoàn mỹ của một người đàn bà sau lần sinh nở khiến mọi người nhìn nàng với ánh mắt ngưỡng mộ, thêm muốn, trong đó có Triệu Mỹ . Hắn bắt đầu theo nàng như ngày xưa . Triệu Mỹ biết Dung Nghi có con, chàng nghi đứa bé ấy là tác phẩm đầu tay của mình . Nhưng vì sợ trách nhiệm và tốn kém nên hắn lặng yên để Vũ Nam lãnh phần chăm sóc.

Sau thời gian này, sắc đẹp Dung Nghi tăng thêm nhờ Vũ Nam tận tình thương yêu lo lắng . Tình cảm Triệu Mỹ bùng dậy, hắn muốn chiếm giữ Dung Nghi . Mọi dự định được sắp từng lớp trong khuôn, nên Triệu Mỹ không ngại khó khăn theo dõi giờ giấc làm việc, những nơi Dung Nghi thường đến.

Chiều nay, tan sở, Dung Nghi lách mình vào siêu thị để mua sắm những đồ cần thiết ẹ nàng và bé Đông Nghi . Mải mê nhìn đồ phơi bày trên kệ, nàng không hay Triệu Mỹ bước cạnh mình.

Hắn cười bảo:

- Em định mua cho con đồ chơi gì đó, Dung Nghi ?

Giật mình nhìn sang, khuôn mặt Triệu Mỹ in tròn trong vòng mắt ngạc nhiên lẫn tức giận của mình, nàng gần giọng sau khi lấy lại bình tĩnh:

- Chuyện ấy có can hệ gì tới ông ?

Hắn vẫn cười:

- Sao lại không có quan hệ ? Nó là giọt máu của anh, không có lý do gì em phủ nhận được điều đó, Dung Nghi ạ.

Dung Nghi bước thụt lại hai bước, mắt nhìn trân trối khuôn mặt bình thản của hắn, môi nàng khẽ run:

- Con của ông à ? Hay nhĩ !

- Sao lại không hay ! Ngày sinh của thằng bé và ngày chúng ta kết hợp nếu em chịu nhầm tính sẽ thấy nó liên quan mật thiết đến nhau không sai một ly.

- Đồ tồi ! Ông là một thằng hồ đồ !

Dung Nghi bỏ đi... nhưng hắn vẫn theo kề bên lái nhai:

- Điều đó chính xác và anh khẳng định bé Đông Nghi là con gái của anh . Dung Nghi ! Em đừng tàn nhẫn chia cách cha con anh.

Dung Nghi tựa gốc me to bên vệ đường, nàng nhìn hắn bằng đôi mắt nẩy lửa, đôi môi mím chặt.

- Khốn nạn ! Anh muốn gì khi đặt chuyện vô căn cứ ấy . Anh muốn phá hoại hạnh phúc của tôi ư ? Khốn nạn không ai bằng anh.

- Sao lại “ông” rồi lại “anh” ? Đừng giận Dung Nghi, một người đẹp như em không nên giận... Ý anh muốn: thỉnh thoảng em nên cho anh được ôm nó vào lòng như ngày ấy anh mơ ước có được em vậy.

Dung Nghi hét lớn:

- Nhưng nó không phải là con anh . Nó là con của Vũ Nam, anh nghe chưa ? Kỹ chưa ?

Triệu Mỹ cười gằn:

- Anh không phải là một thằng con nít mà em muốn vẽ bùa cho anh mang . Em mới đám cưới được mười tháng mà con được ba tháng rồi sao ? Phương pháp nào mới có thai sáu tháng sinh vậy ?

Nuốt giận vào lòng:

- Tôi có thai với Vũ Nam trước đó ba tháng , trực trặc gia đình nên tôi đám cưới với cái bầu ba tháng, được chưa ? Anh mang ý đồ này để cố phá hoại hạnh phúc của tôi phải không ?

- Sao lại phá ? Anh chỉ giành lại những gì anh đã mất thôi.

- Ai là của anh bao giờ mà mất với còn ?

- Em và con . Tất cả là của anh . Anh phải có trách nhiệm đối với mẹ con em.

Dung Nghi cười to:

- Mẹ con em ? Nói mà không biết nhục . Tôi yêu anh bao giờ ? Còn bé Đông Nghi, nó là con của Vũ Nam, anh nghe chưa ? Vũ Nam biết rất rõ điều đó . Nếu không tin, anh cứ hỏi cho cho rõ ngọn nguồn.

- Anh khỏi cần hỏi ? Đêm hai đứa mình ở khách sạn Thủy Tiên, sổ đăng ký có ghi rõ ràng . Anh kêu Vũ Nam đến đó mọi việc sẽ kết thúc.

Dung Nghi cười gằn giọng:

- Vũ Nam cũng biết tôi không còn... trước khi về với anh ấy . Và anh còn biết thằng khốn nạn nào đã phá đời vợ anh ấy . Triệu Mỹ ! Tôi không ngờ con người anh “triệu điều xấu xa” bám víu . Hại đời tôi chưa đủ để anh thỏa mãn sao ? Bây giờ còn muốn phơi bày cái xấu xa bỉ ổi đó ra nữa.

Triệu Mỹ phân bua:

- Khi hai người yêu nhau, cho nhau cả cuộc đời có gì bỉ ổi xấu xa đâu . Em thử nghĩ lại xem, anh yêu em có thua gì Vũ Nam . Tài sản của anh có thua gì hắn . Em về với anh, em có thiếu gì đâu . Dung Nghi, đừng làm khổ anh ! Con bé Đông Nghi nhất định là con của anh !

Dung Nghi nổi nóng lên:

- Con anh ư ? Nếu nó là con anh, tôi đã giết nó từ lúc mới tượng hình, chứ tôi không để dòng khốn nạn ấy trong tôi . Đừng hy vọng hảo huyền vậy !

Triệu Mỹ sựng lại một giây . Dung Nghi tấn ột đòn nữa:

- Nếu tôi có thai với anh trong lần đó, tôi đâu có ngu gì để Vũ Nam cưới tôi . Vả lại, Vũ Nam là bác sĩ, anh ấy thừa biết con của anh hay giọt máu vô thừa nhận của ai áp đặt cho anh ấy rồi . Không cần anh thông báo . Và tôi sẽ nhận lời cầu hôn của anh cho trọn vẹn, dù tôi không hề yêu anh, hay nói cách khác anh không xứng đáng để tôi yêu, tôi vẫn ưng làm vợ anh, để con tôi có cha và tôi có một ông chồng giàu có như anh vậy.

Triệu Mỹ van nài khi thấy nàng có lý lẽ đó.

- Anh vẫn yêu em... và anh biết em không hề hạnh phúc bên Vũ Nam . Hãy trở về với anh, Dung Nghi à ?
- Trở về à ? Vậy là tôi đã bỏ anh đi sao ? Triệu Mỹ ! Anh đem hồn trở về đi, đừng đi hoang mơ mộng nữa . Tôi có yêu anh và bỏ anh bao giờ mà trở về chứ ? Tôi yêu Vũ Nam, anh nghe chưa ?

Triệu Mỹ sùng sộ:

- Em không có hạnh phúc, vạn lần đúng . Em kết hôn với Vũ Nam vì tự ái ghen tức muốn chiếm Vũ Nam trên tay Mộ Dung Nghi cho hả lòng thôi . Vũ Nam có cuộc sống nghiêm túc không phù hợp với tính se sua, bay bướm của em . Làm sao hẳn cung phụng cho em đầy đủ như anh đã lo cho em . Mẹ hẳn giàu nhưng bà không bao giờ bố thí cho em, vì bà không chấp nhận đứa con dâu thích ngoại hình như em . Em xét lại xem đúng thế không ?

- Đó là chuyện của tôi không can hệ gì anh, yêu cầu anh tự trọng không xen vào chuyện người khác . Anh không đủ tư cách làm điều đó - Dung Nghi sùng sộ đáp lại.

- Anh muốn người anh yêu có cuộc sống trưởng giả, giàu sang sung sướng như ý anh . Anh không chịu nổi khi thấy em đau khổ.

Dung Nghi cướp lời:

- Đau khổ vì bị thằng đàn ông vô lương tâm, mặt người mà lòng thú lợi dụng lúc đau buồn, thất chí của người ta mà chiếm đoạt đời con gái phải không ?

Triệu Mỹ dịu giọng:

- Đó chỉ vì anh yêu em, anh muốn chúng ta kết hôn với nhau.
- Chứ không phải thỏa mãn dục tình rồi bỏ mặc, ai khổ mặc ai, mặc ai bụng mang dạ chửa như Ngọc Nhung, Cẩm Hồng, Thúy Lan vậy, phải không ?

Triệu Mỹ nhăn mặt phân bua:

- Tại mấy người đó anh không yêu . Anh chỉ yêu em.
- Yêu trên giường thì có . Hạng anh tôi đâu cần . Từ đây, anh hãy để tôi yên . Nếu không, anh không sống nổi với tôi đâu.
- Em muốn gì anh chiều nấy đừng hăm dọa . Nếu em không đáp ứng nhu cầu cần thiết của anh, anh sẽ đến tận nhà mẹ Vũ Nam kể lể cho bà và bắt Đông Nghi lại.
- Anh hãy làm theo ý mình . Hãy can đảm chấp nhận hậu quả . Chào anh.

Dung Nghi bỏ đi thật xa, Triệu Mỹ còn trông theo với tư tưởng phân vân . Không biết những lời nàng nói đúng sai . Con nàng và Vũ Nam hay con của chàng ?

Nếu con của chàng thật sự thì nhất định Dung Nghi sẽ là của chàng mãi mãi . Tính Dung Nghi cộc cằn, ngổ ngáo thế mà chàng yêu . Còn mấy nàng kia lúc nào cũng chiều chuộng nâng niu chàng để rút tỉa tiền bạc . Nay đòi thứ này, mai xin điều kia, Triệu Mỹ cho tất cả xem như đó là sự trao đổi sòng phẳng . Còn với Dung Nghi, lúc nào cũng bắt nạt, ra lệnh, chống đối chàng, thế mà yêu... lâu lắm không gặp, giờ gặp lại mà nàng vẫn đẹp, vẫn cứng rắn hùng hồn như ngày nào . Triệu Mỹ muốn tìm lại thuở êm ấm cũ... nhưng bằng cách nào ?

Chàng mỉm cười khi chợt khám phá điều gì thích thú trong lòng:

- Em hãy chờ đi... Anh nhất định em sẽ là của anh, Dung Nghi, con nai của anh !

oOo

Dung Nghi về đến nhà trời sẩm tối . Nhà nàng sáng rực bởi những ánh đèn thi nhau tỏa đều... tiếng đàn của Vũ Nam buông ra những âm điệu buồn khi vút cao lúc trầm lắng...

Nổi bực trong lòng chưa vơi, nổi tức giận khó chịu lại đưa vào, khiến cho gương mặt đẹp của nàng cau có, bước chân di chuyển nặng nề bởi gót giày vang mạnh trên nền gạch tạo nên âm thanh khô khan, báo cho Vũ Nam biết sự có mặt của nàng ở nhà kể từ giờ phút này.

Chàng quay lại, bắt gặp ánh mắt đỏ ngầu của nàng nhìn trân trối mình như thách thức chờ đợi sự cãi vã . Vũ Nam buông thông:

- Em mới về à ?

- Anh đàn à ? Chưa khuya đã đàn rồi sao ?

- Anh đến sở rước em, Thanh bảo em đi chợ mua đồ . Em mua gì và tối quá mới về ? - Vũ Nam giả lả.

Đáng lý nàng đến bên chàng nhỏ nhẹ phân bua sự trễ nãi của mình để chồng đợi . Nhưng mỗi lần Vũ Nam đàn là cơn tức giận sôi sục trong lòng nàng . Nàng vừa đi vào phòng vừa bảo giọng thật sắc:

- Đi chợ định mua tim . Nhưng không ai bán trái tim nên về không.

Vũ Nam lặng thinh . Chàng thừa biết nếu chàng trả lời là ngàn câu cay đắng nói tiếp... không khí căng thẳng ngột ngạt, khó chịu tiếp diễn không bao giờ giắc ngủ đến bình yên.

- Em thay đồ rồi ăn cơm . Anh chờ em đói quá rồi.

- Em không ăn... em cần nằm nghỉ . Anh ăn đi, khỏi chờ đợi em.

- Em ăn gì mà no ?

- Ăn tim mọi người nhưng chưa ăn được tim anh - Dung Nghi bực dọc đáp.

Vũ Nam thở dài:

- Anh cũng vừa no nhờ mấy gia vị em vừa cho đấy.

Chàng bỏ đến bên đàn, tiếp tục đánh nhạc phẩm mình yêu thích . Dung Nghi bước ra nhìn chàng rồi lặng lẽ lên lầu tìm con.

Nhờ mẹ nàng kỹ lưỡng chăm sóc nên con nàng sạch sẽ thơm mát... Nó thật hồng hào và phát triển tốt hơn mọi đứa trẻ khác . Thấy nàng, mẹ nàng vui vẻ hỏi:

- Sao hôm nay con về trễ quá vậy ?

- Con đi chợ định mua đồ... Nhưng có chuyện thành linh chả mua được gì . Con bé vui không mẹ ? Mẹ ăn cơm chưa ?

- Mẹ và Vũ Nam đợi con ăn cho vui . Chồng con có ghé đăng sở, họ bảo con vừa đi chợ.

- Dạ . Mẹ để con ẵm bé cho... Mẹ xuống ăn cơm, kéo anh Nam đói bụng đó.

- Con ăn luôn nhé ! Mình ẵm Đông Nghi xuống, cho nó nằm chơi, mình ăn đâu có sao.

- Dạ . Mẹ để con ẵm nó cho.

Dung Nghi nhìn kỹ xem Đông Nghi có nét gì giống Triệu Mỹ không ? Tuy cứng rắn với hấn nhưng nàng thật sự lo sợ, vì Vũ Nam không biết Triệu Mỹ là kẻ phá hoại đời nàng và cuộc giao hoan ấy hậu quả có phải là bé Đông Nghi không nữa . Nàng không biết chính xác thì làm sao Vũ Nam không nghi ngờ.

Nàng vừa bị Triệu Mỹ chiếm đoạt không đầy một tuần... nàng đã thuộc về Vũ Nam từ ấy . Vì thế nàng không biết kết quả bào thai ấy là của ai ? Triệu Mỹ hay Vũ Nam ?

Nếu Triệu Mỹ cố tình sắp đặt chắc nàng không thể yên lành trong tình yêu của Vũ Nam . Chàng không rời nàng vì nghĩ Đông Nghi là con của mình nếu bỏ thì tội nghiệp con . Giờ đây Triệu Mỹ tung tin ra chắc chắn sóng gió sẽ nổi lên, nàng sẽ xử trí sao đây ?

Vũ Nam bắt gặp nét suy tư của nàng, chàng dịu dàng hỏi khi hai người nằm bên nhau.

- Em buồn gì nói anh nghe... mình đừng gay gắt với nhau nữa Dung Nghi.

Nước mắt Dung Nghi rớt trên tay anh, nàng úp mặt vào ngực chàng khóc nức nở . Vũ Nam vỗ về:

- Anh thương em lắm, chỉ tại em hay cau có gắt gỏng làm anh bức . Đi làm suốt ngày cực khổ, anh mong về nhà gặp em, mình vui vẻ cho bớt căng thẳng . Mỗi lần gặp anh là em bức cáu lên, thật khổ.

- Tại em yêu anh nhiều, mỗi lần anh đàn là em liên tưởng đến Mộng Nghi... Nếu yêu em, anh thừa biết em không thích điều ấy . Anh vẫn tiếp tục đàn mãi... làm sao em dịu dàng hòa nhã với anh được.

- Anh đợi em . Đi ra, đi vào mãi em vẫn không về, anh mới đàn . Em về cự nự mắc mớ, bảo anh không giận cho được chứ.

- Em ráng chiều cho anh vui... em đâu muốn gia đình mình buồn . Anh phải hiểu em yêu anh nhất trên đời . Vì anh, em có thể làm tất cả . Nếu ai cố tình phá rối hạnh phúc của em, em sẽ phá tan tất cả để giữ anh cho riêng em và ngược lại.

- Yêu anh thế sao lại cho anh nổi bức mình, ngôn ngữ cay đắng không hà . Chưa một lần vui... Một năm bên nhau, không bằng một tháng của ngày đó . Nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi hạnh phúc đó, anh tiếc tiếc làm sao.

Dung Nghi buồn bã:

- Bộ anh tưởng em sung sướng khi giận hờn anh lắm sao ? Em khóc biết bao nhiêu nước mắt vì yêu anh . Nếu mai này có hoàn cảnh nào đưa đến, em không còn được anh chấp nhận làm vợ, em vẫn yêu anh . Yêu đến chết !

Vũ Nam ôm vợ hôn thật lâu bên má nàng, anh bảo:

- Không bao giờ có ngày ấy . Anh hy vọng như thế... Dung Nghi ! Em yêu anh bao nhiêu thì anh cũng yêu em bấy nhiêu . Chúng ta cố kiềm chế sự bức tức để hòa hợp và xây dựng cho con.

Dung Nghi dọ dẫm:

- Anh thấy Đông Nghi giống ai ?

Vũ Nam cười :

- Con còn nhỏ mình đâu xác định nó giống ai . Nhưng giống em hay giống anh thì cũng dễ thương cả Dung Nghi à.

- Nếu nó không giống anh chút nào thì anh có thương nó không ?

- Làm sao không thương được . Đừng mang ý nghĩ vớ vẩn thế, em ạ . Nhưng sao em lại hỏi câu ấy, Dung Nghi ?

Nàng cười gượng:

- Tại em muốn biết anh thương con về khía cạnh nào vậy mà.

Vũ Nam cười hôn má nàng:

- Anh yêu em cả nét tốt lẫn tính xấu . Anh thương con không cần biết nó giống ai . Dung Nghi ! Anh yêu em.

Tất cả yêu thương chàng gửi lên đôi môi và tình yêu... chìm trong tiếng thở...

13. Chương 13

Cuộc đời của Mộng Nghi ngoài mối tình dang dở đau thương của Vũ Nam, nàng không còn nỗi đau xót nào thêm nữa . Nơi đất khách không một người quen, nhưng tất cả xung quanh từ bạn bè đến đồng nghiệp nam đều đem lại cho nàng an ủi, yêu thương cũng như sự nhiệt tình giúp đỡ trong cảnh sinh hoang, để lạnh nàng vương lấy.

Có lẽ nhờ thế mà lúc nào nụ cười cũng nở trên môi, dù cánh môi ấy đã một thời héo hắt . Thanh Thanh, cô bạn gái đã giúp đỡ nàng mọi việc từ nơi ở đến tiền bạc...

Mỗi chiều hai người thường đón đợi nhau vì nhà Thanh Thanh chung đường với nhà trọ của Mộng Nghi . Thanh Thanh bảo với nàng khi hai đứa thả bộ về nhà:

- Mộng Nghi ! Cô muốn nhận mi làm con nuôi, mi có chịu không ?

Nàng nhìn Thanh Thanh bằng đôi mắt ngạc nhiên . Giọng run run, nàng bảo:

- Cô bảo với Thanh à ?

Thanh Thanh im lặng gật đầu . Mộng Nghi nắm tay Thanh Thanh bóp nhẹ và thông thả bước . Nàng bảo:

- Thanh Thanh à ! Từ lúc mình xa Sài Gòn với mối tình dang dở và đứa con vô thừa nhận ấy về đây, Thanh Thanh và cô là người thương yêu mình nhất . Cô như bà mẹ hiền sẵn sóc mình khi đau yếu cũng như lúc sinh nở . Nếu không có cô đỡ đầu lo lắng chắc mình không có được ngày nay . Ơn ấy biết khi nào mình đền đáp được.

Thanh Thanh nhìn mắt đong đầy lệ của Mộng Nghi, nàng an ủi:

- Mộng Nghi, đừng có quan trọng vấn đề ơn nghĩa . Giúp nhau là chuyện thường . Biết đâu mai này mình sẽ là gánh nợ của Mộng Nghi thì sao ? Cô thương Nghi, cô muốn Nghi ở mãi cho ngôi nhà bớt phần lẻ lạnh . Cô chỉ sợ Nghi không bằng lòng thôi.

Mộng Nghi cười:

- Giờ Thanh Thanh bảo mình gọi cô bằng bà mình cũng gọi nữa, chứ đừng nói chỉ tiếng má má thân thương ấy... Chỉ sợ đứa con gái hư hỏng này không đáng được thương yêu thôi.

- Vậy mình kết nghĩa chị em há, Mộng Nghi là chị theo vai vế há.

- A, kỳ quá ! Tự nhiên hai đứa mình bằng tuổi mà Thanh Thanh lại gọi mình bằng chị, nghe kỳ kỳ.

- Phải vậy thôi bà chị à . À ! Nghi có mua sữa cho con chưa ? Nghe cô bảo sữa sắp hết.

Mộng Nghi gật đầu:

- Mua rồi hồi trưa . Mình lo cho nó từ chút . Thằng bé nghĩ cũng có phước . Tuy không có cha, cậu và ngoại, nhưng nó được cô thương và Thanh Thanh hết lòng lo lắng . Nếu không, mình khó lòng mà nuôi nó bầu bình như bây giờ.

Thanh Thanh cười:

- Có thằng bé, cô cực tối ngày, vậy mà thích lắm . Cô bảo cô có một mình buồn . Hai anh thỉnh thoảng về một đôi ngày rồi lại đi . Nếu không có tiếng cười của Nghi và tiếng khóc của thằng bé, nhà hiu quạnh đến dường nào.

- Chứ không phải mẹ con Nghi là của nợ, muốn tống đi không biết nói làm sao phải không ?

- Nếu muốn thì đuổi đại chứ có khó gì đâu, nhưng tội nghiệp chút chút thôi.

Cả hai cười vang trong gió...

Cô ẵm con Mộng Nghi ra đón nàng . Cô cười:

- Nè, Thanh Thanh ! Cười quá coi chừng ể chồng đó nha.

- Ể thì ở vậy nuôi Bảo Nghi phụ mẹ nó, có sao đâu ngoại sợ . Phải không con ?

Mộng Nghi đỡ con và hỏi nhỏ:

- Ở nhà, Bảo Nghi có làm xấu ngoại không, hả con trai ?

Cô cười đáp:

- Không có làm xấu ngoại, làm xấu cậu thôi . Tấn Trung và Tấn Hưng vừa về là nó làm ột chập... xấu ời là xấu.

Mộng Nghi cười theo:

- Con trai làm xấu quá, ngoại không thương nữa sẽ đuổi, không biết ở đâu à.

Cô đi theo sau Mộng Nghi, cười:

- Con lo cho nó đi . Cô chuẩn bị cơm nước.

Thanh Thanh xen vào:

- Má chứ sao cô ! Mộng Nghi bằng lòng nhận cô làm má rồi, cô vui không ?

Cô cười lên mắt tỏ vẻ bằng lòng:

- Mộng Nghi ! Có thật con muốn làm con cô không ?

Mộng Nghi ôm choàng cô bằng cánh tay còn lại:

- Dạ, con bằng lòng, má má vui lắm chứ ?

Chớp chớp mi mắt cho nổi xúc cảm bớt đi, cô bảo:

- Má rất vui nếu con làm con gái má.

Thanh Thanh cười và bỏ vào trong.

- Trung, Hưng ời ! Anh ở đâu thế ? Thanh Thanh nè, không ra mừng em sao ?

Tiếng cười nói vang vang trong phòng khách . Mộng Nghi bước vào . Trước mắt nàng là hai thanh niên to con trắng và cùng cao như nhau như nàng với Dung Nghi vậy.

Má má bước đến bảo:

- Trung Hưng ! Hôm nay Mộng Nghi bằng lòng làm em hai con rồi đó . Từ đây, chúng ta có bốn phận với nhau, các con đồng ý không ?

Tấn Hưng cười bước đến bên Mộng Nghi, nựng thẳng bé và bảo:

- Em là em gái anh rồi ha . Chúng mình cùng vui buồn và lo á . Em vui không ?

Mộng Nghi vuốt tóc con và bảo:

- Dạ vui . Em cảm ơn má và các anh đã lo lắng và thương yêu em . Nếu không, em khổ biết chừng nào.

Trong khi ấy, Trung đứng nhìn Mộng Nghi trân trối . Thanh Thanh tới nhéo tay chàng:

- Anh không bằng lòng sao yên lặng vậy ?

Trung cười nhẹ:

- Má bằng lòng, Mộng Nghi đồng ý, Hưng không phản đối, thì anh lấy lý do gì không thích chứ ? Em hay thắc mắc quá vậy, ma nữ ?

- Sao anh không nói gì với Mộng Nghi hết vậy ?

- Cần gì nói . Mộng Nghi nhìn cũng đoán được ý anh . Mộng Nghi là một cô gái thông minh hiem có, em không thấy sao ? Nhưng Mộng Nghi có giống tính em không ?

Hưng xen vào:

- Giống tính hung dữ phải không ?

Trung cười bảo với Mộng Nghi:

- Em đừng giống nét hung dữ của “ma đầu” này nhé, Mộng Nghi . Ế chồng cũng vì tính nết ấy đó.

Mộng Nghi nhìn Thanh Thanh đang đánh vào vai Trung lia lịa, nàng mỉm cười . Nét mặt đều đặn, dáng thon thả mỏng manh trong mắt Trung, anh im lặng chịu đòn nhìn nàng . Mộng Nghi quay đi và ôm con vào phòng, sau khi thưa với má má:

- Con xin phép được về phòng ru con ngủ, chút con trở xuống nha má.
- Con lo cho Bảo Nghi đi . Má chuẩn bị cơm, tối quá rồi.

Trung nhìn theo Mộng Nghi thở dài . Hưng cười:

- Má à ! Hình như anh Trung muốn mẹ nhận Bảo Nghi làm cháu nội ấy !

Thanh Thanh xen vào:

- Mộng Nghi là con sò đấy, sống như nữ tu không bằng . Chưa khi nào nàng ban cho ai nụ cười hay cái gật đầu để nhận cuộc du ngoạn, ở đó mà ham.

Trung cười:

- Biết đâu anh sẽ là người hân hạnh được may mắn ấy thì sao ?

Má cười:

- Nếu được vậy má cũng mừng . Má thích Mộng Nghi, tuy có con nhưng đẹp, đài hoàng, hiền hậu . Má chịu lắm.

Tấn Hưng cười:

- Má không chịu cho con cưới Diễm Chi sao ?
- Chịu chứ . Ai thích đâu má cưới đó . Nhưng má thích Mộng Nghi ở đây luôn, bởi tính nết Mộng Nghi hợp ý má hơn.

Thanh Thanh cười:

- Chưa biết Mộng Nghi có bằng lòng không, mà má tính nghe ham quá . Anh Trung xét lại mình, xem khả năng chinh phục đủ đem thắng lợi về mình không ?

Giọng ấm áp, Trung đáp:

- Anh nhờ em một tay, sẵn lòng không ?
- Dĩ nhiên . Lo lót gì đây ?
- Có quà đặc biệt nếu thành công.

Tiếng cười vang vang như muốn xóa đi nỗi buồn in trên Mộng Nghi từ ấy.

Mộng Nghi rất ngại về sự đối mặt với Trung, Hưng trong những bữa ăn thường nhật . Tấn Hưng rất vui vẻ khi tiếp xúc . Chỉ có Trung, anh hay im lặng nhìn nàng, cái nhìn như muốn đọc hết tư tưởng đang có trong nàng.

Nàng khó chịu nhưng không dám biểu lộ sự bức mình ấy vì sợ má má buồn . Từ đó, nàng gửi con nhà trẻ chiều về rước, để tránh ánh mắt thăm thăm khi hướng về nàng . Về nhà, nàng lo cho con rồi ngủ . Cứ thế, thời gian như điệp khúc . Nhưng lần này, Trung về ở lại nhà một tháng . Tình trạng kéo dài khó khăn làm sao với Mộng Nghi . Bởi gửi Bảo Nghi ở nhà trẻ thẳng bé ốm đi . Còn để á má giữ hộ, trưa phải về chăm sóc phụ làm sao tránh mặt Trung, khi chàng cố tình đối mặt.

Thanh Thanh tỏ ra thân thiện với Mộng Nghi, nàng thường nhắc đến Trung trước mặt Mộng Nghi.

- Bộ Trung nhờ Thanh Thanh làm “giao liên” sao mà Thanh ca cảm ảnh dữ vậy ?

- Tại thấy Mộng Nghi dễ thương, má muốn anh Trung cưới, để má có đứa con gái thật sự vậy thôi . Còn ưng hay không tùy Mộng Nghi chứ.

Mộng Nghi buồn bã:

- Chuyện tình cảm không có ai muốn có mà được, xin mà có . Mình được anh Trung và má thương yêu còn gì quý bằng . Nhưng mình xét lại hoàn cảnh mình không xứng đáng với anh ấy và lòng mình chưa quên hình ảnh cũ làm sao mình dám bước thêm bước nữa ?

- Chẳng lẽ Mộng Nghi ở vậy hoài và tìm chị không biết rung động trước vẻ đẹp của anh ấy ? 1 kỹ sư đẹp trai, hết lòng yêu chị . Má vui vẻ nhận Bảo Nghi làm cháu nội . Chị còn muốn gì nữa ?

- Mình đâu muốn gì nữa . Mình sợ không đem lại hạnh phúc cho anh Trung, bởi hình ảnh của Vũ Nam in trọn vẹn trên hình hài của Bảo Nghi . Liệu anh ấy có quên được quá khứ ê chề của chị khi phải đối mặt với Bảo Nghi mỗi ngày không ?

- Khi người ta chấp nhận là người ta biết được sự chịu đựng của mình . Anh ấy đủ bản lĩnh đem lại sự lãng quên và tình yêu đến cho chị . Em tin chị sẽ hạnh phúc bên 1 người đầy đủ đức tính như anh Trung.

Mộng Nghi lặng yên . Thanh Thanh tiếp:

- Hồi sáng nhận được thư của Đình Nghi . Hắn nói gì trong ấy vậy chị ?

- Chị chưa xem vì công việc đầy ắp không có thì giờ.

Đêm ấy, Mộng Nghi thao thức bên cánh thư của Đình Nghi . Dòng thư diễn tả đời sống tình cảm từng thành viên trong gia đình nàng . Lời lẽ chán nản khi viết về Dung Nghi và Vũ Nam.

Chàng sống lặng lẽ trong căn phòng của nàng từ ngày Dung Nghi trở lại với tháng ngày rong chơi cũ . Chàng hững hờ trước tai tiếng, vô tình cả giờ về của Dung Nghi . Đối với Vũ Nam, bé Đông Nghi là niềm vui, là tình thương còn đọng lại trong chàng . Vũ Nam nhìn Dung Nghi lạnh nhạt, nếu tình cờ 2 người đối mặt trong phòng ăn.

Mộng Nghi biết Dung Nghi nhạy bén trong nhận xét tình cảm của Vũ Nam . Chàng chỉ thuộc về nàng trên pháp lý, trong gia đình . Nhưng mảnh linh hồn kia đã theo Mộng Nghi về miền gió cát, chỉ còn lại thể xác rã rời, 1 tâm hồn trống trải.

1 con người đầy tự ái, độc tài như Dung Nghi đâu thể bằng lòng chấp nhận 1 người chồng như Vũ Nam . Bất mãn ấy sẽ xui Dung Nghi chối từ lời khuyên của mẹ và Đình Nghi . Nàng sẽ trở lại với ánh đèn mờ nhạt của vũ trường, hay là người trong vòng tay những kẻ sẵn sàng đem lại cho nàng nhung lụa, phấn son . Nàng đâu ngại dư luận, bỏ đi “luân thường đạo lý” của phụ nữ Việt Nam.

Đình Nghi viết về Vũ Nam thật cảm động trong đoạn:

”Ngoài những giờ mệt nhọc ở bệnh viện, anh ấy vui bên con, vui bên cung đàn ngày ấy . Bé Đông Nghi rất dễ thương đã không giống anh ở điểm nào . Có những đêm bé sốt, anh ngồi bên con suốt đêm với dòng nước mắt . Mẹ rất thương và lo cho anh như lo cho em vậy.

Anh bảo rằng: nằm trên giường chị, tiện dụng mọi đồ vật của chị để lại, đó là niềm an ủi duy nhất còn lại trong đời anh ấy.

Mộng Nghi, bây giờ tất cả đã tan vỡ, chị còn ngại gì chưa trở lại 1 lần thăm gia đình . Cung đàn ngày xưa vẫn chờ chị để dạo lại âm thanh thương mến . Nếu chị chưa chấp nhận lời cầu hôn của Khiết Nam và lòng chị vẫn còn neo bến cũ thì không có lý do gì để trái mình cô đơn nơi đất khách như thế được . Em sẽ đứng bên chị để chống lại Dung Nghi, nếu có tình trạng không tốt xảy ra”.

Mộng Nghi vẫn yêu Vũ Nam như ngày nào, nhưng trở về để gắn bó với mối tình thừa thãi ấy thì tự ái của đứa con gái không cho phép nàng chấp nhận như thế . Còn kéo dài thì không biết bao giờ với...

Mộng Nghi bước xuống phòng khách đến bên chiếc đàn để trải buồn trên phím nhạc . Ngôi nhà im vắng, có lẽ tất cả đã đi vào giấc điệp . Ánh đèn mờ nhạt cho nàng cảm tưởng đây là phòng khách quen thuộc của nhà mình.

Tiếng đàn dịu đưa nàng vào thế giới huyền hoặc . Mái tóc buông lơỉ trải đều trên bờ vai, nghiêng nghiêng theo 10 ngón tay lướt đều trên cung phím, khiến người trai tựa mình bên cửa sổ gần đó ngẩn ngơ . Giọng hát nhẹ đưa theo cung đàn dịu dặt càng gieo lòng người cảm xúc đong đầy khó dời chân, khi tiếng nói trái tim ấy chưa trao đến nàng lời mến thương từ lâu ấp ủ.

Mộng Nghi gục đầu bên đàn khóc nức nở . Nỗi đau như phai dần bởi giọt lệ xóa tẩy những phiền muộn chất chứa trong trái tim bé nhỏ ấy.

Tấn Trung tần ngần đứng bên thành đàn, chàng muốn vỗ về và hôn lên đôi mắt trũng sâu ấy, nhưng nỗi ngại ngần vây kín bước chân chàng . Chàng sợ Mộng Nghi chối từ... đau khổ biết bao cho chàng.

Tầm Trung mỉm cười inh . Nửa đời người, chưa bao giờ chàng nghe lòng rung động yêu thương ai như Mộng Nghi . Từ ngày nàng xuất hiện trong nhà chàng, sự thương mến thâm kín ấy chàng đành gởi lên mắt hướng về nàng mỗi dịp đối mặt.

Ánh mắt rụt rè, e ấp mỗi lần giao nhau . Nàng quay mặt tránh né khiến Trung do dự không biết chàng có nên biểu lộ tình cảm sâu lắng ấy bằng lời không ? Nỗi phấp phỏng, lo sợ làm Trung mất ăn mất ngủ vì đợi chờ cơ hội đến . Trung thở dài khiến nàng ngược lên, giật mình . Nàng bàng hoàng bởi ánh mắt say đắm thiết tha kia gần gũi quá.

Nàng đưa tay chặn ngực như trấn an mình khi sự sợ hãi bất ngờ xảy đến.

Tấn Trung nhỏ giọng:

- Anh xin lỗi em . Mộng Nghi! Anh làm em giật mình phải không ?

Nàng lắp bắp:

- Dạ, em hơi run bởi anh đến đây bất ngờ quá . Tiếng đàn của em vọng xa làm anh khó ngủ à ?

Trung lắc đầu, giọng thật ấm với đôi mắt gởi về nàng tất cả nỗi lòng:

- Không . Tiếng đàn không làm anh mất ngủ . Trái lại, âm thanh ấy gieo vào lòng anh 1 cảm giác nhẹ nhàng rung động khó quên! Anh nhờ em giúp anh để làm thế nào cho người gây cảm xúc ấy hiểu được lòng anh . Mộng Nghi, em giúp anh chứ ?

Mộng Nghi cúi đầu lau nhanh dòng nước mắt còn đọng lại viền mi, nàng ấp úng:

- Em không biết... em không đủ khả năng... đừng buồn em.

Tấn Trung nắm tay nàng siết nhẹ:

- Anh tin em đủ khả năng hiểu và giải quyết nỗi lòng anh mang... Mộng Nghi! Hơn 1 năm chờ đợi... không đủ cho em hiểu lòng anh sao ?

Mộng Nghi đứng dậy định rời đàn . Tấn Trung thành khẩn:

- Mộng Nghi! Hãy đàn bản “Nỗi Lòng” hộ anh đi em!

Mộng Nghi nhìn anh buồn bã:

- Ngày xưa em đã đàn bản nhạc này và sau đó em đàn nhạc phẩm “Dang Dở” trước khi em đến đây . Anh Trung! Em không dám để buồn cho anh... nhưng em không can đảm tiếp tục đàn cung phím ấy nữa . Thông cảm cho em!

Trung vuốt mái tóc nàng, giọng trầm ấm bên tai nàng:

- Ai cũng có phút giây tuyệt vọng, đau thương như thế trong đời . Sự chân thành trong anh, nỗi yêu thương tái tạo trong em, anh hy vọng chúng ta có hạnh phúc . Em hãy ban cho anh 1 cơ hội, em không hẹp lượng với anh chứ ?

Nàng nhìn anh bằng đôi mắt long lanh ướt:

- Anh Trung! Em chẳng còn gì cho anh cả... Con em là hình ảnh trọn vẹn của Vũ Nam, em sợ... thời gian không giúp em xóa những gì đã qua trong đời mình . Em sẽ làm khổ anh!

Trung quả quyết:

- Thời gian trôi đi mang theo chứng tích đau thương ngày cũ . Anh sẽ cố gắng lấp dần khoảng trống vắng ấy bằng hình ảnh hiện thực của mình, chỉ cần em cho anh cơ hội thực hiện những gì em mơ ước . Em nghĩ sao ?

Nàng ngập ngừng:

- Em cũng không biết nữa.

Trung dịu dàng:

- Chẳng lẽ em ôm ấp những gì không đáng nhớ ? Hay nói 1 cách khác là em giữ nỗi buồn đau về mối tình không trọn vẹn ấy có ích gì ? Hãy cố gắng quên để tiếp nhận niềm vui mới . Anh hy vọng sự nhiệt tình của anh sẽ xóa bỏ tất cả nỗi buồn trong em, hãy nghe anh.

Mộng Nghi thở dài:

- Anh cho em thời gian suy nghĩ.

Tấn Trung cười thật vui:

- Anh chỉ mong thế.

Mộng Nghi nhìn anh, khẽ nói:

- Mình về phòng anh nhé.

- Anh đưa em . Chúng ta đi!

Trung và Mộng Nghi vô tình không hay sau mấy bông gió ở cạnh cầu thang, đôi mắt bà mẹ thoáng lên nét vui mừng . Bà cầu mong con bé dịu dàng, hiền hậu ấy sẽ là con dâu của mình . Còn gì vui hơn khi Trung có được người vợ ấy . Bà lách mình về phòng với nụ cười hài lòng trên môi.

Tấn Trung đưa Mộng Nghi đến cửa phòng, anh dịu dàng bảo:

- Em ngủ ngon nhé.

- Cám ơn anh . Mong giấc ngủ bình yên đến với anh.

Tấn Trung đưa bàn tay nàng lên môi hôn thật nồng . Nàng rút tay lại trong thẹn thùng . Trung cười:

- Mộng Nghi! Em dễ thương quá . Nếu không sợ em giận, anh đã hôn em rồi.

Mộng Nghi quay nhanh vào phòng như trốn chạy sự bạo dạn của Trung . Nàng có kinh nghiệm qua mối tình của Vũ Nam . Kể khác phái có những động tác nhanh nhẹn mà phái yếu khó phản xạ kịp thời . Tấn Trung nhìn cánh cửa khép kín của nàng, mỉm cười vu vơ.

Tình dang dở, xui em về xứ lạ.

Ôm đau thương, trong ngày tháng vô vàng.

Từng bước buồn trên bãi vắng lang thang.

Gió biển mặn như tình em cay đắng .

14. Chương 14

Dung Nghi cố gắng hết lòng để ghép mình trong bốn phận làm vợ, làm mẹ suốt ngày tháng bên Vũ Nam... Dù lòng Vũ Nam còn nhớ Mộng Nghi, Dung Nghi giận nhưng vẫn lo và yêu thương chàng hết lòng.

Từ khi Triệu Mỹ xuất hiện thường xuyên trước công ty để đón nàng về, đưa nàng đi trong âm thầm, nét hào hoa trên khuôn mặt đó, nét hào phóng trong phong cách của Triệu Mỹ, khiến Dung Nghi có ý so sánh giữa Vũ Nam và Triệu Mỹ.

Ở Vũ Nam, nàng yêu, yêu chân thành nhưng chưa bao giờ 2 người đồng cảm trên khía cạnh nào . Từ ăn mặc, tư tưởng và phương hướng tới . Vì thế sự hòa hợp gượng ép đôi khi trơ trên giữa 2 gương mặt sượng sùng trong không khí trầm mặc.

Hơn nữa, Triệu Mỹ đưa ra lời hăm dọa, khiến Dung Nghi sợ tai tiếng cho Vũ Nam và chàng sẽ bỏ rơi nàng, vì đứa bé ấy là điểm cho chàng nghi ngờ mà bỏ rơi nàng . Tự ái của 1 đứa con gái không muốn bị bỏ rơi, thà nàng chiều Triệu Mỹ mong đem lại sự bình yên, để trên danh nghĩa nàng vẫn là vợ bác sĩ Nam và Mộng Nghi không có dịp trở lại chiếm cương vị ấy.

Điều duy nhất mà nàng đi kè với Triệu Mỹ trong mấy hộp đêm là nàng xài tiền thoải mái khi bên cạnh hắn . Nàng muốn hắn phải trả giá hạnh phúc của nàng bằng cả gia tài to lớn ấy . Nàng hận hắn, dù nụ cười luôn nở trên môi nàng khi đối diện . Kinh nghiệm xương máu cho nàng biết rượu là nguyên nhân gây ra nỗi phập phồng đeo mang nàng từ khi Triệu Mỹ trở lại thành phố tìm kiếm nàng.

Cái hận thù ấy ăn sâu vào tim nàng . Hắn càng đưa ra âm mưu để Vũ Nam biết được bí mật đời nàng, Dung Nghi càng rấp tâm trả thù... Nàng thầm nhủ:

“Triệu Mỹ, trước khi tao rời Vũ Nam là mi sẽ tiêu tan sự nghiệp và sẽ chết vì tao”.

Sự nghiêm túc lạnh lùng của Vũ Nam khiến Dung Nghi buồn chán... Sự bất cần giờ đi về của nàng, xui cho Dung Nghi bụng khởi thêm.

Chứ nàng đâu biết Vũ Nam tái tê khi nhận được cánh thư nặc danh gửi về bệnh viện cho chàng hay: “Đông Nghi không phải là giọt máu của chàng tạo ra, mà đó là dòng máu của chủ nhân cánh thư ấy . Chàng là bác sĩ cứ kiểm tra lại ắt phải biết sự thật”.

Đình Nghi cùng Vũ Nam âm thầm thử nghiệm máu của Đông Nghi... Sự thật được in rõ trên phiếu xét nghiệm, như cú đâm bất thần khiến Vũ Nam sững sờ khi tiếp nhận nó.

Dung Nghi máu ARh+, Vũ Nam loại ORh+ . Còn Đông Nghi lại mang trong người loại máu AB . Như vậy, Dung Nghi không thể biện luận lời gì để chứng minh Đông Nghi là đứa con gái duy nhất của Vũ Nam.

Đình Nghi xót xa nhìn nét đau khổ in hằn trên gương mặt tái xanh của bạn mình . Chàng đưa bạn ra xe . Vũ Nam ôm Đông Nghi vào lòng, nghẹn ngào:

- Bây giờ tao đã mất tất cả... Đình Nghi! Số tao sao chưa chất quá . Những tưởng Dung Nghi bỏ tao, tao còn lại nguồn an ủi này... Giờ đây tao chả còn gì ngoài nỗi khổ chất chồng...

Đình Nghi an ủi:

- Đừng buồn Vũ Nam . Tao hy vọng chị Mộng Nghi sẽ về khi nhận được thư tao . Đời mình đâu phải thế này hoài được.

- Tao chán quá, Đình Nghi ơi . Nhưng Đông Nghi đâu có tội gì mà tao bỏ nó.

Vũ Nam ôm con vào lòng . Nó chả biết gì, chỉ biết cười đưa 2 răng sữa mới mọc nhìn cha... Vũ Nam hôn con bảo nhỏ:

- Cha vẫn yêu con . Đông Nghi! Con vô tội . Con thật vô phước . Phải Mộng Nghi sinh ra con còn có phước biết bao.

Đình Nghi chột bảo:

- Hay là tao ra ngoài ấy gặp chị Mộng Nghi, và bằng mọi cách tao kéo chị về đây . Vũ Nam! Mày tính sao ?

- Thôi, mày đừng làm trò hề đó . Tao yêu nàng trong tình yêu ấy cao hơn ngày xưa . Nhưng bây giờ tao không xứng đáng với tình cao thượng nàng . Vả lại, Dung Nghi bỏ tao, tao mới cần nàng về, tự ái không cho phép nàng trở lại đâu . Để tự nhiên... thời gian sẽ giúp tao thôi...

Đình Nghi buông thõng:

- Tùy mày . Nhưng Vũ Nam à! Chuyện Đông Nghi đừng ẹ hay nha . Đạo này mẹ Ốm luôn, nhà buồn hiu, tao bức quá.

- Đồng ý . Tao cố gắng vui để mẹ khỏi lo rầu, mày tin tao . Sức chịu đựng tao chưa tàn mà.

Đình Nghi cười:

- Còn đủ sức để chịu 1 cú đâm của Mộng Nghi nữa phải không ? Mày chạy làm sao khỏi cái dòng họ Nghi này, Vũ Nam! Mày mắc nợ họ từ kiếp trước phải không ?

Vũ Nam cười:

- Có lẽ đúng . Còn bà Mộng Nghi nữa, mới hết nợ đời . Đình Nghi! Tao sợ chị em mày quá rồi.

Tiếng cười đồng loạt vang lên, xóa đi nét đau khổ ngấm ngấm trong lòng họ.

Mộng Nghi được gia đình Trung thương mến . Mẹ Trung thương Bảo Nghi, bà giữ thẳng bé ngày đêm để Mộng Nghi rảnh rang cùng Trung đi đây đó . Bà hy vọng trong những giờ bên nhau tự do, Trung sẽ có cơ hội gây tình cảm cho nàng . Bà chấp nhận Trung cưới nàng, dù bà biết rõ dĩ vãng đau thương ấy... chứ bà không bằng lòng cho Trung cưới Ngọc Trâm, cô gái thời trang, tảnh nét không mấy đậm thắm, không hợp ý với bà bằng Mộng Nghi.

Mộng Nghi thả từng bước dài bên Trung, vào những chiều vàng dưới hàng dừa xanh nghiêng mình theo biển... Lòng nàng vẫn nhớ từng ánh mắt, nụ cười của Vũ Nam.

Đi bên 1 người, lại nhớ 1 người . Nhìn ánh mắt nồng nàn của người này, nhớ đôi mắt say đắm của người kia . Nhiều đêm trăn trở, nàng muốn đem con về thành phố để cùng chàng thở chung bầu không khí, cùng trao gởi ánh mắt yêu thương tuy nọ hôn muộn màng nhưng thắm thiết.

Nhưng hình ảnh rực rỡ của Dung Nghi cùng tính độc tài, bốc đồng của nàng, khiến Mộng Nghi chùn bước . Nàng với Dung Nghi cùng chung bầu sữa mẹ mà nàng trái ngược với tính tình của Dung Nghi . Giả như nàng sống sôi động 1 chút chắc nàng không khổ vì tình cảm của Vũ Nam quá như thế . Nàng sẽ vui với tình yêu Tấn Trung cho... suốt quãng đời còn lại.

Tấn Trung dừng lại, ngã mình bên thân dừa xanh mát . Mộng Nghi vẫn cúi đầu đếm bước . Trung nhìn dáng thần thờ của nàng, chàng thở dài ngấm ngấm:

- Nửa đời người chưa yêu ai say đắm . Giờ yêu người đàn bà đã qua hương lửa... Yêu say đắm, thắm thiết... thế mà nàng ơ thờ... xa vắng . Đi bên chàng, chàng dừng lại mà nàng vẫn không hề biết, điều đó chứng tỏ chàng thất bại trên bước đầu tiên.

Mộng Nghi nhìn sang, thấy Trung mất tự bao giờ . Thật là điều vô tình đáng trách . Nàng đứng lại nhìn dấu chân mình in trên cát... đơn độc 1 khoảng khá xa... khi nàng trở lại tìm bóng dáng anh...

Tấn Trung ngồi dưới bóng dừa, mắt nhìn ra biển mênh mông buồn bã . Điều thuốc trên môi sắp tàn... điều ấy cho nàng biết nỗi đau xót và thời gian không nhỏ đối với sự chờ đợi của chàng.

Mộng Nghi ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay anh lắc nhẹ.

- Đừng giận em... em vụng về quá! Anh tha thứ cho em.

Mắt Trung đắm chiêu tư lự như chẳng hề biết có nàng phủ phục kề bên . Cử chỉ ấy làm cho Mộng Nghi bối rối... Nàng muốn khóc khi nhìn vào gương mặt buồn thảm và ánh mắt sâu lắng ấy.

Nếu hình ảnh đó của Vũ Nam nàng sẽ có cách đem lại nụ cười nở trên môi chàng . Còn Tấn Trung với nàng... như có bức tường vô hình ngăn cách, dù đôi lần nàng muốn xô bước tường kiềm tỏa ấy để sống cho nàng, cho Trung trong hiện tại và ngày mai.

- Tấn Trung! Anh đừng giận em, hãy xóa lỗi cho em . Em không biết làm sao để anh vui . Hãy cho em biết ý nghĩ của anh . Sự im lặng kéo dài... thật đau khổ cho em, anh ạ.

Chàng vẫn im lặng, tay vẽ ngoằn ngoèo trên cát những lần vô nghĩa . Thái độ ấy kéo dài khiến Mộng Nghi ngột ngạt khó chịu . Và tự ái nổi dậy... đôi chân nàng bước nhanh chẳng thèm nhìn lại chàng phản ứng như thế nào ?

Mộng Nghi về tới nhà, đôi chân rã rời, nàng ngã mình trên chiếc giường nhỏ, nước mắt đọng đầy: vừa tức giận, vừa tội nghiệp... Chưa kịp suy tư, nàng nghe tiếng má má gọi:

- Mộng Nghi xuống ăn cơm, tối rồi.

Nàng lật đật xuống ngay, vì nàng không dám để bà phiền thêm, bởi con nàng chiếm gần hết thời gian trong ngày của bà còn gì.

Tấn Hưng hỏi trong khi nàng nựng con gần đó:

- Hôm nay em về trễ quá vậy ? Bộ có ông nào kè bên tán tỉnh, hả Mộng Nghi ?

Nàng vừa hôn con vừa đáp:

- Dạ đâu có ai và nếu có cũng không dám thương . 1 lần đã khổ, em đâu dám bước thêm bước nữa... Tội nghiệp Bảo Nghi... đến bây giờ chả biết cha là ai cả.

Má má cười:

- Bộ có con rồi không biết yêu nữa sao ? Má thà có dâu như con, còn hơn cưới con gái tân thời bây giờ, nói còn con gái chứ không dám còn đâu.

Tấn Hưng cười:

- Quan điểm của má chết con gái người ta còn gì . Đồng ý Mộng Nghi dễ thương, nhưng con gái cũng có đứa “hết sảy” chứ má.

- Thí dụ như Diễm Chi của con phải không ?

Hưng cười:

- Má biết tẩy con hết trơn hà . Ông Trung đi đâu miệt mài, không biết giờ cơm gì cả... Lúc này ông ấy giống thất tình ghê đi, má thấy không ?

Má cười nhìn Mộng Nghi bảo:

- Chắc vậy! Phải không Mộng Nghi ?

Nàng đỏ mặt đáp nhỏ:

- Con đâu có biết . Má không hỏi anh sao lại hỏi con ?

Bóng Trung ngoài cửa đi vào . Hưng gọi:

- Anh ăn cơm luôn, cả nhà đợi anh đấy.

Trung vừa lên lầu vừa đáp:

- Má má ăn đi, con đi ăn tiệc, đừng đợi con.

Mộng Nghi ăn chưa hết chén cơm, Trung từ lầu đi xuống với sắc áo khác đẹp hơn, nhưng nét mặt lạnh lùng không thay đổi.

- Má má! Con đi chơi, má đừng chờ cửa nha . Bao giờ về con tự mở.

Thái độ bất cần của chàng khiến tự ái của Mộng Nghi nổi dậy... Nàng trở về phòng vui bên con để lấp khoảng trống vắng, buồn bực khó chịu.

Má má đến rước Bảo Nghi về phòng bà, thế mà nàng vẫn chưa vui nổi tức giận ấy . Trung thật sự không cần sự xin lỗi của nàng . Vậy cũng tốt, nàng sẽ không bắt rứt khi lòng chẳng đáp lại tình chàng . Nỗi trăn trở về Vũ Nam, về Trung khiến nàng khó tìm giấc ngủ bình yên.

Đồng hồ điểm âm cuối cùng trong ngày, thế mà đèn phòng Trung vẫn chưa bật sáng . Mộng Nghi bước nhẹ xuống phòng khách đến bên đàn . Chiếc đàn nằm lẻ loi cạnh cửa sổ . Nàng thường giải sầu bằng phím nhạc, nhưng hôm nay, ngồi bên đàn thật lâu mà sao lòng nàng trống trải, không biết dạo nhạc phẩm nào.

Cuối cùng thì nàng cũng dạo được bản “Đêm đông” của Nguyễn Văn Thương . Bản nhạc hay nhưng âm thanh vụn vỡ... lạc phím nhiều đoạn . Nàng thở dài.

- Thôi, bao nhiêu đó đủ rồi người đẹp . Phím lạc chứng tỏ đầu óc đâu mà lướt phím cung hờ em ?

Tiếng nhừa nhựa của Trung, cho nàng 1 thoáng ngỡ ngàng . Ngược mắt nhìn dáng cao cao gầy gầy của anh tựa cửa sổ nhìn nàng, Mộng Nghi đứng dậy rồi dần trở về phòng . Trung chần lối với ánh mắt trên trời hướng về nàng . Mộng Nghi đưa mắt nằm yên trên 2 đồng tử ấy như thách thức chờ đợi sự phản ứng từ chàng.

Vùng mắt Trung mỗi lúc 1 gần, viền mi nàng tròn xoe chờ đợi . Trung gần giọng:

- Em biết hờn khi anh im lặng không thèm đáp lại lời em . Còn anh là gì mà không biết giận khi anh bị em bỏ quên chứ ? Em nghĩ gì về hành động đó của em chứ ?

Mộng Nghi cố gạt tay anh để về phòng . Trung giận dữ:

- Em định về phòng để tránh anh à ? Sao thế ? Em quên rằng em bực tức không chịu nổi và em đã từ phòng xuống đây để giải tỏa nỗi khó chịu ấy bằng phím đàn này sao ?

Mộng Nghi nhìn anh trên trời vừa giận vừa tức bực đau khổ, nàng quay hướng khác tìm đường tránh né.

- Em tránh anh à ? Chẳng thèm nhìn anh sao ? Hãy nhìn anh chứ, nhìn kẻ yêu em bị từ chối chứ ? Và cười cho sự ngu ngốc của thằng con trai, yêu người ta say đắm mà họ chẳng thèm biết nỗi vui buồn của nó chứ . Em là kẻ chiến thắng kia mà . Chiến thắng vẻ vang trong trận tuyến tình yêu với anh.

Mắt nàng đọng đầy lệ, tuôn từng dòng trên má đều đặn của nàng . Cơn giận của Trung như dội xuống bờ dòng lệ ảm ảm cho anh thấy nỗi đau xót của riêng nàng.

Chàng trần giọng:

- Em khóc giùm anh đó không ? Khóc cho tình yêu nồng nàn của anh bị bỏ quên phải không ?

Mộng Nghi vụt chạy lên cầu thang.

Nhưng Trung nhanh nhẹn chặn đầu nàng trên bậc thang cuối cùng . Chàng gay gắt:

- Sao lại im lặng chứ hả ? Em nói đi, nói cho thằng ngốc biết thân phận của nó . Nó không xứng đáng để được trái tim vàng son của em ôm ấp... cho nó ê chề mà rút lui cho khuất mắt để em có thì giờ nhớ người yêu cũ ?

Mộng Nghi lắc đầu, dùng hết sức mạnh đẩy Trung ra và bước chân vững vững đi về phòng mình.

Trung như hiểu phần nào thái độ quá đáng của mình nên lặng lẽ đi bên nàng... giọng chùng thấp:

- Anh xin lỗi... đừng buồn anh.. Anh khổ lắm, Mộng Nghi... Em tàn nhẫn với anh quá.

Nàng đưa tay gạt nước mắt và lặng im về phòng để mặc Trung đứng nhìn nàng với ánh mắt đắm chiêu buồn bã.

Tựa mình bên cửa sổ nhìn ra biển xa xăm... biển đêm rì rào sóng vỗ... mặt biển lặn tắt như đời nàng chưa bao giờ được bình lặng, hồn nàng héo úa, hắt hiu... Biết đến bao giờ tìm lại được cái thuở êm đềm, hồn chưa lần mở ngo ôm lấy hình ảnh xa lạ.

Giờ kẻ mình yêu cách mấy quan hà, đường tái hợp mấy điệu đắng cay, mấy sông cách trở . Người yêu mình đau khổ buồn thương... Đời chia tình xa nhưng nỗi nhớ vẫn kín hờn em, làm sao em quên được anh, Vũ Nam ơi! Mỗi điệu nhớ cho em dòng nước mắt nhạt nhòa chặn chiếu!

Em đâu còn gì cho Trung, bởi thể xác ố hoen, hậu quả chua xót đọng trên hình hài Bảo Nghi... làm sao em xóa được chứng tích của đôi mình ?

Gió biển thổi từng đợt ủa vào khung cửa sổ . Mộng Nghi vẫn đứng đó như thách đố với gió lạnh của biển trời . Nàng không sợ biển lạnh... Cái lạnh đất trời đâu bằng cơn bão lòng quật ngã trái tim yêu...

Má dạn điểm tâm và Trung có mặt nơi đó tự bao giờ . Gương mặt triu buồn của chàng khiến má lo âu.

- Bộ con bệnh sao mặt buồn quá vậy Trung ?

Chàng lắc đầu :

- Dạ, con bình thường chứ có bệnh gì má lo . Sáng nay má cho con ăn gì đó má ?

- Ăn hộp gà ốp-la, con thích lắm mà . A ! Khuya nay, sao con Mộng Nghi không qua phụ má lo cho thằng bé . Từ hồi má đưa thằng Bảo Nghi sang phòng, nó qua lại một đêm hai, ba lần . Đêm nay không thấy nó sang rồi cũng chả thấy xuống đây, chắc nó bệnh quá.

Hưng từ trên lầu xuống . Nghe má nói thế, chàng đáp ngay.

- Mẹ thằng Bảo Nghi không có ở sân thượng . Phòng cô ấy im lìm . Chắc cô nàng còn ngủ quá má à . Con gái có con mà ngủ quá . Ngủ gì thấy sợ !

Má bào chữa :

- Mộng Nghi là đứa con gái tốt lắm, hai con đừng nghi kỵ không tốt . Lúc nó chưa có con, nó lo á từ chút, giờ có con cũng vậy . Má thương nó không uống chút nào . Để má lên phòng xem . Trung con ngó thằng bé chút nha.

- Dạ - Chàng buông thông.

Chàng cúi ẵm thằng bé mà lòng lo âu vì sự vắng mặt của nàng . Nàng giận mình thật rồi... thái độ ngăn ngừa của chàng không qua được mắt tò mò của Hưng.

- Ê ! Anh làm gì cho nàng giận vậy ? Mộng Nghi dễ thương và hiền nữa . Anh cưới nàng được hơn Ngọc Trâm đó.

Trung lặng thinh nhìn thằng bé.

Trong khi ấy má lên phòng . Phòng nàng không khóa, má nhìn nàng nằm co ro trên nệm : mừng không buông, mền không đắp, đầu nóng sốt như lửa . Bà chạy ra cầu thang kêu ơi ới :

- Trung ơi ! Gởi Bảo Nghi cho Hưng ngay, con lên đây ! Mộng Nghi nó sốt quá, con à.

Trung giao Bảo Nghi cho Hưng, chạy thật nhanh lên phòng nàng . Dáng hấp tấp, vẻ nôn nóng của anh khiến Hưng mỉm cười, lặng lẽ nựng Bảo Nghi.

Trung để tay lên trán nàng... Hơi nóng truyền qua bàn tay chàng... cho Trung biết suốt đêm nàng ngồi bên cửa sổ... gió lạnh thấm vào cơ thể nên tình trạng bất an xảy ra.

- Má canh nàng giùm con . Con đi mời bác sĩ . Có lẽ Mộng Nghi bị cảm - Trung cố nói.

- Con đi nhanh lên - Bà hối thúc.

Trung hấp tấp xuống lầu để đi ngay . Chàng lo sợ, hối hận vì thương nàng... Nếu có gì xảy ra chắc chàng khổ không ít.

Mộng Nghi không giấu chàng về cuộc đời đi qua với mối tình và hậu quả của nó, chàng chấp nhận, chỉ xin nàng vui vẻ gạt đầu cho chàng tiến đến hôn nhân . Chàng yêu cầu thì nàng từ chối bằng mọi lý do . Chàng tức bực, nên cộc cằn bất nạt, bởi nàng vô tình quên mất vòng tay chàng dịu dàng trên bãi cát, mặc cho hồn quay về dĩ vãng.

Bác sĩ Hoàng, bạn chàng cho biết nàng chỉ bị cảm sốt vì cơn lạnh kéo dài và sức khỏe nàng không đủ đối kháng... uống thuốc sẽ bớt dần không có gì đáng ngại.

Trung ngồi cạnh nàng hằng giờ quên cả coi đối để chờ nàng trở giấc . Mộng Nghi chớp mi, Trung mừng như ai cho chàng vàng bạc không bằng . Nàng nhìn Trung ngỡ ngàng . Chàng mỉm cười nắm tay nàng, hôn nhẹ :

- Trong người em thế nào ? Thấy đỡ phần nào chưa Mộng Nghi ? Em làm anh lo quá !

Nắm bàn tay nàng để lên vùng tim mình như chứng minh sự hồi hộp lo sợ của mình vừa qua . Bàn tay nàng nằm trong lòng tay ấm áp của Trung... Nàng nhìn chàng như để hồi tưởng lại chuyện xảy ra... Mộng Nghi rút tay nhưng Trung kèm chặt.

- Em còn giận anh ?

- Con em đâu ? Má đâu ?

- Má đưa nó ngủ bên phòng . Em còn giận anh sao ? Em bị sốt, bác sĩ mới khám cho thuốc . Giờ em khỏe, anh mừng . Đừng giận anh nữa nha !

Mộng Nghi lắc đầu :

- Em đâu có giận anh... Em mới đáng để anh giận chứ . Anh đừng buồn . Từ từ rồi em sẽ quên nỗi buồn ấy . Những giận hờn vui buồn trong đời mình, muốn bôi xóa đâu phải chuyện đơn giản hả anh . Em không muốn dối anh . Hãy thông cảm cho em, anh Trung nhé.

Trung vuốt tóc nàng, giọng chàng thật ấm.

- Anh hiểu em . Nhưng mong em giấu nỗi yêu thương ấy trong lòng đừng để anh phát hiện được . Anh khổ sở biết bao nếu biết em đi bên anh, lòng vẫn hoài tưởng về người ấy ? Sao anh không đến với em sớm hơn, sẽ đỡ cho anh biết bao.

Nàng cười buồn :

- Có ai từ nhỏ đến lúc lấy chồng không qua một lần yêu đâu anh.

- Anh biết điều ấy... Anh hy vọng chúng ta cưới nhau, sự gần gũi... thương yêu lo lắng của anh, em sẽ quên dần người ấy, em sẽ vui trong bốn phận bên anh . Em đừng mang kỷ niệm theo chân mình mãi không ích lợi gì cả, trái lại nó càng làm tương lai u buồn, mờ mịt thêm, em ạ.

Mộng Nghi nhìn anh, rưng rưng khóc :

- Thuở còn yêu nhau, ai cũng nguyện lòng như thế . Nhưng sống bên nhau... tháng rộng năm dài, người chồng khó dần lòng khi biết vợ mình nằm bên mình nhớ người yêu cũ . Sự xóa tẩy thật khó khăn nếu em tuyên hứa với anh . Giờ mình là bạn bè đi anh.

Trung đưa bàn tay nàng lên cầm mình . Chàng khẽ bảo :

- Nè, em xem đây ! Mới có một đêm mà râu anh lởm chởm . Em định cho anh đợi đến bao giờ ? Mộng Nghi, đừng hành hạ anh nữa . Em biết thất tình khổ như thế nào chưa ? Nếu hiểu được nỗi đau ấy, em thương anh biết mấy.

Mộng Nghi cười :

- Sao anh biết em chưa nếm mùi đau khổ ấy chứ ? Em còn trần trổ gấp mấy lần anh nữa là khác.

Trung dọ ý :

- Giờ có anh, hết trần trổ chưa ?

- Em không dám hứa... nhất là hứa với một người hay giận như anh.

- Đi bên anh mà em mơ mộng về người khác, ai không bực, không tự ái chứ ?

- Em biết lỗi, em phủ phục bên anh xin lỗi, sao anh còn giận em . Anh khi dễ em không đáng mặt nên chẳng thèm trả lời ? - Nàng trách móc.

Trung cười :

- Anh vừa mới dụ xuống thì em giận hờn quay đi, làm sao anh trả lời được ?

- Sao em đi, anh không gọi lại ?

- Nếu gọi và chiều chuộng làm sao anh phát hiện được sự bực tức, đợi chờ... cũng như tình cảm của em dành cho anh.

Mộng Nghi liếc xéo :

- Vậy là anh cũng có kinh nghiệm tâm lý phụ nữ quá chứ bộ.

Trung cười :

- Tâm lý, kinh nghiệm đầy một bụng, vậy mà có ai cho cơ hội để thực hành đâu ? Họ tàn nhẫn đẩy anh đứng bên lề nhìn họ mãi . Thật khổ cho trái tim si tình của anh.

Mộng Nghi cười buồn :

- Đời có những việc xảy ra không ai biết trước được anh ạ . Chuyện gì đến sẽ đến, chúng ta chờ vậy.

- Anh cố gắng quên em nếu người quyết định cuộc đời em sau này là mẹ của em . Còn nếu để em quyết định, chồng em phải là anh, nhất định là vậy.

Trung đưa tay nâng đầu Mộng Nghi hôn thật lâu trên má nàng . Thanh Thanh ló đầu vào bắt gặp... nàng mỉm cười :

- Há, nhớ nghe ! Em bắt gặp tại trận không chối né ! Làm bộ nhõng nhẽo để khỏi đi làm, phải không ? Anh Trung học điều dưỡng hồi nào mà phục vụ bệnh nhân tốt vậy ?

Trung đánh trống lảng :

- Tội nghiệp em thôi... lỡ bệnh không biết ai sẽ phục dịch cho “ma đầu” này à.

Thanh Thanh kéo Trung nhéo liên tục . Mộng Nghi cười :

- Cho xin đi Thanh Thanh . Vậy mà nói em không hề hung dữ... Em chỉ chần chần chút thôi.

- Mộng Nghi cũng về phe với hấn à ?

- Chứ sao ?

- Vậy là ta dấu thư luôn.

Mộng Nghi xuống nước :

- Cô nương dữ quá... cho xin đi.

- Nói dữ, ta càng không đưa.

- Vậy là em hiền, “hiền như masoeur”, chịu chưa bà lão ?

Thanh Thanh cười vang . Nàng đưa thư cho Mộng Nghi và kéo Trung ra... Mộng Nghi cười :

- Thư của Đình Nghi còn khó khăn . Phải thư của ai không biết sao à.

- Dĩ nhiên ta ghét thư lạ lắm.

- Ở gần khỏi cần thư . Mộng Nghi ! Mình không cho cô ả có dịp làm khó mình, há em ?

Thanh Thanh cười nét mặt hí hửng của Trung và sự đồng tình của Mộng Nghi . Nàng bảo :

- Anh Trung ra cho người ta xem thư chứ . Chưa gì kiểm soát vậy sao ?

Trung cười buông tay Mộng Nghi ra :

- Tối mình gặp lại nhé . Anh đi chiều anh về.

Ánh mắt Mộng Nghi hiện nét vui khi đưa tiễn Trung khuất cửa phòng mình . Giờ đây nàng tha hồ đọc thư.

15. Chương 15

Vũ Nam khẽ gọi tên Mộng Nghi . Mộng Nghi ! Giờ em ở miền cát trắng xa xôi, thảnh thơi vui đùa hay buồn thảm nhớ anh ? Đêm nay anh nhớ em hơn bao giờ hết . Anh đâu thể bình yên hưởng hạnh phúc khi em đã vì anh phiêu bạt trên xứ lạ mây ngàn.

Dung Nghi có yêu anh, lo cho anh như em đâu . Một hình phạt chưa xót cho anh . Anh đã gieo cho em giờ anh phải chịu cơn đau từng đêm lặng lẽ đi qua . Dung Nghi vui chơi nơi hí trường để lại trong anh khoảng trống thênh thang, chán ngán !

Tiếng gõ cửa dồn dập . Vũ Nam bỏ điều thuốc bước đến bên cửa . Đình Nghi xuất hiện với bộ đồ veste tươm tất . Vũ Nam cười chưa kịp hỏi, Đình Nghi đã lên tiếng :

- Anh sửa soạn cho đẹp, tôi dẫn đi ăn tiệc nhanh lên.

- Đâu có ai mời tôi mà đi . Tiệc ở đâu ?

Đình Nghi nheo mắt :

- Một thằng bạn mới kết, nó mở nhà hàng nay khai trương cho tôi hai vé... tôi mới đủ điều kiện mời anh chứ . Ông đi không thì nói !

Vũ Nam cười :

- Chị em mày muốn là phải cho bằng được.

- Vũ Nam ! Mày muốn tao mời hay phải kéo mày đi . Tội gì rút trong vỏ sò hiu hắt này mãi chứ . Đi nhanh lên !

- Tao chẳng thích chỗ ồn ào... Ở những nơi ấy, tao càng thấy mình lạc lõng hơn nữa.

- Vậy thì mày ngâm câu : “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” cho đủ ý nghĩa luôn.

Đình Nghi cười khi bắt gặp nét nhăn nhó trên mặt Vũ Nam.

- Mày khép kín đời như Mộng Nghi.

Vũ Nam vừa thay đồ vừa đáp :

- Nhớ quá còn gì . Nhiều lúc muốn bay ra Nha Trang ôm bà ấy vào lòng cho thỏa nhớ thương, rồi việc gì xảy ra mặc cần... ai muốn làm gì cũng được.

- Bộ mi không yêu Dung Nghi nữa sao ?

- Tao có yêu lúc nào mà còn với hết . Chuyện nhảm lẫn phải đóng cho tròn vai vậy thôi . Dung Nghi biết được nên mới sống bung khởi thác loạn đó.

- Rồi ông im lặng nhìn vợ mình giao du bữa bãi như thế sao ?

- Vậy chứ tao có thì giờ đâu đi theo từng bước, đến từng nơi để kéo nàng về . Mày biết tính Dung Nghi mà, mẹ nói còn chưa nghe, ở đó mà tao khuyên.

Đình Nghi buồn bã :

- Dung Nghi cô đơn rồi buông thả cuộc đời . Vũ Nam ! Mày cũng có một phần trách nhiệm lớn trong đó.

- Dĩ nhiên, tao khổ, tao chịu đựng với nàng bao lâu nay, chỉ vì muốn tạo lại những gì mà Dung Nghi cần đến . Thế mà sự cố gắng của tao thấp hơn tự ái và kiêu ngạo của nàng nên tao đành bỏ cuộc . Đình Nghi ! Nếu mày ở trong tình trạng của tao, mày mới hiểu nỗi đau khổ, nhục nhã của tao như thế nào.

Đình Nghi gật đầu :

- Tao hiểu chứ . Thôi, mình đi . Ai da ! Mày đẹp quá chứ . Vũ Nam ! Mày vẫn còn phong độ lắm . Chắc chắn đêm nay mày sẽ có một “em” thật dễ thương.

Vũ Nam rụt cổ :

- Dễ thương nhưng thương không dễ . Đình Nghi ! Tao sợ loại “em” thứ xịn ấy quá rồi . Mi còn đủ tiêu chuẩn để chọn lựa, hy vọng mi không ném mùi bí đất như tao.

- Tao muốn ném đủ mùi để biết hương vị cay đắng ngọt bùi như thế nào ? Nhưng sợ Huệ Hương em của mày buồn chứ.

- Bộ mày yêu nó à ? Đình Nghi ! Hãy tha cho Huệ Hương . Nó không đáng đứng hàng đối thủ của mày . Em tao khờ lắm mày tha cho nó . Tội nghiệp !

- Hiền như Mộng Nghi không ? Vậy mà mày dành cho bà ấy cú “sốc” đau điếng phải bỏ xứ, có ai tội nghiệp đâu ?

Vũ Nam ngồi vào xe, mắt trũng buồn :

- Sao mày biết tao không thương, không buồn ? Tao muốn quỳ lạy để xin nàng tha thứ, nhưng có cơ hội gặp nàng đâu . Nhiều đêm tao cảm thấy cô đơn ghê lắm.

- Tao đưa mày lên thiên thai cho bỏ cái trống vắng cô đơn ấy.

Đình Nghi đưa Vũ Nam vào nhà hàng Thanh Đa . Khu vực này nhà hàng mọc lên như nấm, chỗ ăn chơi đầy đủ tiện nghi . Quang cảnh đầy màu sắc, những màu áo kiêu cọ thời trang được in rõ trên những thân hình tuyệt mỹ, khiến Vũ Nam vui vui khi nhìn cảnh trí nơi đây.

Thái Hòa, bạn Đình Nghi đón chàng bằng nụ cười và cái bắt tay xã giao.

Thái Hòa nhìn Đình Nghi vui vẻ :

- Mày đến đúng lúc . Chút tao khai mạc có mấy cô đào đẹp lắm . Mày mời người ta nhảy để tao chụp vài “pô” làm kỷ niệm, nghe Đình Nghi ?

- Được nhảy với người đẹp mày chọn lựa sẵn, có thằng khùng mới từ chối . Nè, Thái Hòa ! Tao giới thiệu một cây về Tango đây, Vũ Nam ông anh tao, suya lắm đó !

Thái Hòa nhìn Vũ Nam cười :

- Hy vọng anh sẽ vui trong bữa tiệc đầu tiên của tôi.

Vũ Nam lịch sự :

- Không ngờ anh chuẩn bị cho buổi đầu tiên chu đáo quá . Phần thiết kế cũng như trang trí thật đẹp . Mừng anh làm chủ nhà hàng đắt giá quá.

Thái Hòa vui vẻ như hài lòng với lời ngưỡng mộ ấy của Vũ Nam . Chàng đưa hai người vào trong để chuẩn bị cất băng khai mạc.

Giọng đầy trầm ấm của Thái Hòa vang đều trên máy thông báo và hướng dẫn khách qua từng phòng tham quan . Chàng dịu dàng :

- Mời quý khách vào trong piste để xem hai bạn Triệu Mỹ - Dung Nghi biểu diễn bản nhạc mở đầu cho buổi tiệc hôm nay.

Vũ Nam đứng tựa người vào bờ tường, để trấn áp nỗi bức dọc đang dâng trào trong lòng mình . Đình Nghi im lặng như chia sẻ, tôn trọng nỗi đau của bạn, của ông anh rể mình.

Giọng Thái Hòa đều đều :

- Dung Nghi là hoa khôi công ty du lịch cùng với người tình là Triệu Mỹ từng biểu diễn ở các vũ trường thành phố của chúng ta . Hôm nay, hân hạnh ra mắt quý vị với nhạc phẩm “Chiều tàn trong mắt em” của Ngọc Bích và Mai Trung Tình với điệu Tango . Xin quý vị ột tràng pháo tay để cổ vũ đôi tình nhân ấy.

Tiếng vỗ tay vang dội như xoáy mạnh vào lòng Vũ Nam, từng tế bào như rung chuyển theo nhịp đập của trái tim khô héo ấy... Đình Nghi rít giọng :

- Chồng con không lo... tối ngày đi du hí, thật nhục nhã lắm sao vậy.

Vũ Nam nhỏ giọng :

- Thôi về nhà hãy nói, đừng làm mất mặt nàng và phiền đến Thái Hòa . Bình tĩnh đi Đình Nghi !

Đình Nghi thở dài :

- Đáng lý câu ấy tao nói với mày đúng hơn Vũ Nam . Thật đau khổ ày . Không ngờ Dung Nghi và Triệu Mỹ quan hệ với nhau tình đến thế.

Vũ Nam ngáp ngừng bảo :

- Hay là bé Đông Nghi... là con của hấn ? Đình Nghi ! Mày có nghĩ như thế không ?

Đình Nghi lưỡng lự :

- Có thể đúng và cũng có thể sai . Vì bà ấy đầu chỉ duy nhất quen với hấn . Nhưng mày có thấy Đông Nghi giống hấn không ?

- Dung Nghi thân thiết với ai, tao không cần biết . Đông Nghi có phải là con Triệu Mỹ không, tao vẫn thương nó . Tao chỉ muốn biết một cách chính xác xem cha nó là ai thôi.

Từ bên trong màn nhung đỏ, Dung Nghi mặc chiếc áo trắng hở hang kêu gọi, nàng được Triệu Mỹ dìu ra chào quan khách . Những tràng pháo tay liên tục nổ giòn, Vũ Nam nghe như tiếng đạn xé gió ghim thẳng vào tim óc mình vậy.

Đình Nghi nắm tay Vũ Nam như truyền cho chàng hơi ấm để giữ nét tự nhiên như mọi người xung quanh . Trên sàn nhảy, từng bước chân Dung Nghi uyển chuyển theo tiếng nhạc xập xình . Nàng cùng Triệu Mỹ thật đẹp đôi trong âm thanh quyến rũ huyền hoặc như ru lòng người . Nàng là minh trong tay Triệu Mỹ thật tình tứ, kêu gọi . Lòng tự ái của một người chồng bị bỏ rơi khiến chàng chóng mặt . Chứ thật ra chàng chưa yêu nàng như từng yêu Mộng Nghi.

Đêm nay, nhìn vợ mình trong vòng tay ôm ấp của kẻ khác, Vũ Nam bật cười ỉn . Chàng bỏ Mộng Nghi để chạy theo ảo ảnh... để giờ đây, nỗi đau xoáy mạnh vào tim.

Dung Nghi cùng Triệu Mỹ cúi đầu chào khán giả giữa tiếng hoan hô vang dậy . Vũ Nam bước ra trước mặt Dung Nghi, chàng đưa tay mời nàng... Thái độ đột ngột ấy của chàng khiến Đình Nghi bối rối lẫn lo sợ . Nhưng Vũ Nam giữ nét điềm tĩnh trên gương mặt, phong thái lịch sự của chàng gây sự ngỡ ngàng trên ánh mắt Triệu Mỹ và nỗi bàng hoàng đến với Dung Nghi.

Chàng nắm bàn tay khẽ run của nàng dìu theo tiếng nhạc rời rạc... Nỗi buồn chán dâng lên mất khi chàng nghiêng đầu nhìn nàng . Dung Nghi quay đi tránh ánh mắt soi mói như trách móc thái độ buông thả của nàng trong vòng tay Triệu Mỹ hôm nay.

Lời thì thầm của Vũ Nam bên tai nàng :

- Bây giờ em giải thích cho anh nghe thế nào, khi người ta khẳng định em là tình nhân của Triệu Mỹ, Dung Nghi ! Em đủ ngôn từ để diễn tả chứ ?

Dung Nghi mím môi thẳng thừng đáp :

- Em là người yêu của Triệu Mỹ hay ai đó, điều ấy hình như không cần thiết đối với anh... Vì anh có bao giờ yêu em, xem em là vợ của anh đâu . Anh chưa yêu em như một người chồng, thì anh đừng nhận là chồng em, để lấy tư cách hạch hỏi về mọi trường hợp giao tế của em.

Vũ Nam đặt vấn đề trong tức giận :

- Nếu thế chúng ta đặt thẳng vấn đề liên hệ trên pháp lý, trong gia đình đứt khoát hẳn, không có ai có trách nhiệm đối với hành động kẻ khác . Và anh khỏi phải nghe bạn bè khen vợ mày nhảy đẹp quá.

Dung Nghi cười nửa môi :

- Chứ không phải họ bảo rằng : “Mày đẹp, có địa vị lại có con vợ chỉ đẹp trên sàn nhảy sao ?” Điều ấy không thể kéo dài, em sẽ cho anh chữ ký khi anh làm xong thủ tục . Không có gì phải lo lắng khi em sẵn lòng.

Vũ Nam cười buồn :

- Em không tội nghiệp cho tương lai của Đông Nghi sao ? Tự do quá trớn của em, ảnh hưởng không ít đến cuộc đời con, Dung Nghi à . Em không tội nghiệp tương lai con sao ?

Dung Nghi chép môi :

- Đời em có ai tội nghiệp cho em đâu mà em phải lo cho tương lai của đứa con bất đắc dĩ ấy chứ ?

Vũ Nam lắc đầu :

- Anh đưa em về . Em dự hôm nay như thế quá đủ rồi . Về nhà bàn tiếp chuyện mình.

- Sao anh không bảo quá nhục rồi . Đó mới đúng ý tưởng anh đang nghĩ phải không ?

- Nếu anh nói thế cũng chẳng sai nghĩa chút nào . Em vẫn chưa bỏ tính búống bình ấy.

- Búống nên chồng mới đòi ly dị đó.

- Nếu em đóng vai ông chồng ấy, khi nhìn người vợ mình là người trong vòng tay người khác, em có thái độ gì ?

- Em sẽ nghĩ đến nguyên nhân buông thả của người vợ bất hạnh đó.

Vũ Nam cười nửa môi :

- Ý em nói rằng người chồng ấy tệ quá, không biết cưng chiều, yêu mến vợ, nên vợ mới buồn bực muốn tìm quên trong không khí sôi động này phải không ? Như vậy là người chồng kia có phước không hay... Tóm lại, em muốn tự do bay nhảy đó là quyền của em . Anh trả quyền làm chồng và em cũng trả thiên chức đang mang ấy cho anh chứ ?

Dung Nghi cười cay đắng :

- Xem như mình không còn gì liên hệ gì nhau sau khi bản nhạc này kết thúc, phải không ?

- Em muốn sao tùy em.

- Anh đồng ý chứ ?

- Anh đề nghị tức nhiên anh bằng lòng.

Vũ Nam đưa nàng ra xe . Vừa đi, Dung Nghi vừa bảo :

- Bằng lòng ư ? Bằng lòng xa em để tạo nhiều cơ hội đến với người ấy, phải không ?

- Đường về người ấy không đơn giản như em nghĩ . Nhưng đó là chuyện của anh, em cũng bận tâm về điều ấy nữa sao ?

- Không phải bận tâm mà là cố tâm... Nhưng thôi, anh có quyền ấy, vì đàn ông các anh được xã hội dành cho ngàn lần làm lại cuộc đời . Chỉ có em thôi...

Giọng nàng buồn thấp, gây xúc động không nhỏ đến lòng Vũ Nam . Nhất là thái độ chán nản và nét buồn trên màu mắt đó.

Vũ Nam trầm giọng :

- Nếu em biết thế sao em không chịu thu mình trong vòng tay anh ?

- Nằm trong vòng tay anh nhưng tâm hồn anh có dành cho em chút nào không ? Hay ôm em vào lòng... mà anh cứ ngỡ ôm ai đó.

- Ngày trước, anh yêu người ta... nhưng bây giờ anh thuộc về em rồi... từ từ anh sẽ quên . Nếu em chịu đựng trong vai vợ hiền, anh cũng cố gắng đóng vai người chồng tốt.

Dung Nghi cương quyết :

- Em không cần một ông chồng tốt . Em cần một người yêu hiểu và yêu em trọn vẹn.

Đình Nghi ngồi lái xe . Chàng nhìn Dung Nghi bằng ánh mắt khó chịu :

- Nếu cần một người yêu như thế, chắc hẳn Vũ Nam không đáp ứng đủ những điều kiện đó bằng anh chàng Triệu Mỹ châu . Chị và hẳn nhảy đẹp và xứng đôi lắm . Người ta vỗ tay khen ngợi... chắc hẳn chị vui lắm ?

Dung Nghi cười gần :

- Triệu Mỹ xứng với ta trên sàn nhảy hay trong lòng đời, nhưng trong lòng ta hẳn không là gì cả . Mà thôi, hẳn có là gì của ta đâu ảnh hưởng gì đến mi, Đình Nghi ?

Đình Nghi cau có đáp :

- Ảnh hưởng chứ, vì tôi lỡ mang tên và họ giống chị . Chị quên điều đó thật sao ? Tôi có nên sung sướng hãnh diện khi có người chị là nhân vật chính trong khung cảnh này không ? Chị thích tự do bay nhảy bên Triệu Mỹ, vậy chị còn mang danh vợ Vũ Nam làm gì ?

Dung Nghi cười nhẹ :

- Mộng Nghi sai mi... làm việc ấy à . Ngày mai ta sẽ xóa tên mình trong cuộc đời Vũ Nam, để mi tùy tiện điền tên Mộng Nghi vào . Mi vui chứ ?

Đình Nghi trừng mắt :

- Khi chị tự ý rút chân ra khỏi trái tim Vũ Nam, anh ấy muốn điền tên, lấy ảnh ai vào là quyền của anh ấy . Đối với tôi điều ấy chẳng vui buồn . Tôi chỉ đau khi danh dự gia đình được chị trải theo từng bước trên sàn nhảy . Chị đừng vì tình cảm nhỏ của mình... mà quên đi danh dự to lớn của gia tộc.

Dung Nghi thở dài :

- Tình cảm cả cuộc đời ta, mi cho là nhỏ à . Vậy sao mi lại quan trọng tình yêu của Mộng Nghi ? Nỗi đau trong lòng ta không ai thêm lưu tâm... họ cho đó là chuyện của riêng ta . Còn Mộng Nghi, nàng là tất cả . Nụ cười của nàng là niềm vui của mẹ . Nước mắt nàng nhỏ giọt là nỗi buồn lắng của em . Tại sao vậy chứ ?... Nhưng thôi, đời ta là thế, ta đâu thể bắt mọi người lưu tâm đến mình khi người ta không bao giờ để ý đến.

Đình Nghi gắt giọng :

- Chị tưởng không ai theo dõi sự diễn biến trong đời chị ư ? Có những điều chị chưa hề thổ lộ hay nói cách khác chị tìm cách chôn vùi nó, thế mà tôi vẫn biết, biết tận tường là khác.

Dung Nghi nhón người hỏi :

- Chuyện gì ? Sao lại ấp úng ? Mi là kẻ thích vạch lưng ta lắm mà . Sự sát phạt đều dành riêng cho ta không thiếu một lời nào . Sao không nói đi để vui lòng hơn hử ?

Đình Nghi nhìn Vũ Nam để hỏi ý, nhưng ánh mắt đắm chiêu thờ dài theo bánh xe lăn ngoài khung cửa... Vũ Nam quay lại nhìn Đình Nghi, lắc đầu :

- Chuyện đó của tao, mày không được nói . Đình Nghi ! Hãy dành cho tao... tao sẽ hỏi khi nào có dịp thuận tiện.

- Tao không thể chịu đựng trước thái độ ngoan cố của Dung Nghi được . Vũ Nam ! Mày im mãi hay sao.

Dung Nghi thách thức :

- Sao lại âm thầm chịu đựng như thế ? Hẹp hòi cho anh lắm . Vũ Nam ! Tánh em rất sòng phẳng, anh đừng ngại gì cả . Em đủ sức chịu đựng nếu đó là nỗi đau khổ đến với em.

Dung Nghi nhìn nét căng thẳng hiện trên mặt Vũ Nam . Vũ Nam nhếch môi :

- Đình Nghi lái nhanh về nhà . Dung Nghi đừng nôn nóng ! Tất cả sự việc, anh sẽ cùng em giải tỏa đêm nay tại phòng mình.

- Đâu dám nôn nóng khi phạm nhân đang chờ giờ xử án... Anh phải bảo là : “Dung Nghi, mi phải chuẩn bị tinh thần để đối phó với tội trạng mà luật sư và chánh án đã định sẵn”.

Vũ Nam hừ :

- Em lúc nào cũng nghĩ xấu về người khác.
- Sao em không biết mình xấu phải không ?
- Chắc là vậy ! - Vũ Nam gật đầu đáp trả.

Dung Nghi đi thẳng vào phòng Vũ Nam ngay sau khi xe ngừng trước cổng . Thái độ ương ngạnh đó khiến Đình Nghi lắc đầu.

- Vũ Nam ! Mày đừng ngại . Tình cảm, hãy thẳng thắn đừng tội nghiệp... Khổ sở kéo dài mãi không biết đến bao giờ.

- Tùy Dung Nghi . Nàng chịu sửa chữa, tao sẽ có cách giúp nàng . Ngược lại, đành chịu Đình Nghi ạ.

Vũ Nam bước vào phòng . Chàng ngồi đối diện với nàng, giọng trầm trầm dịu dàng hỏi :

- Dung Nghi ! Em “có yêu” anh không ?

Nhướng mắt nhìn anh, nàng hỏi lại :

- Sao anh không hỏi “còn yêu” mà lại hỏi “có yêu” không ?
- Anh chỉ hỏi có hay không thôi . Còn hay hết đó là chuyện sau.
- Dĩ nhiên là có . Anh tin không ?
- Nếu có tại sao em gạt anh ?

Dung Nghi ngạc nhiên :

- Gạt anh ? Gạt anh chuyện gì ? Để làm chi ?

Vũ Nam nhìn nàng trân trối như muốn biết tận đáy mắt ấy có hiện lên sự giả dối không.

- Về con bé Đông Nghi, nó là con của ai ? Suy nghĩ kỹ trước khi trả lời . Sự thành thật cần phải có lúc này, vì anh không chấp nhận sự lừa dối lần thứ hai.

Dung Nghi gằn giọng :

- Anh dựa vào đâu mà đòi hỏi em câu đó ?
- Bây giờ anh không phải là người để em hỏi . Mà anh là kẻ đang bị thắc mắc về em, em hiểu không ?
- Anh nghĩ Đông Nghi không phải là con anh ?
- Không phải nghĩ, mà là chắc chắn.
- Chứng minh điều ấy đi chứ.
- Trước khi chứng minh, anh muốn em tự nguyện.

Dung Nghi cúi đầu buồn bã . Vũ Nam gợi chuyện cho nàng vì chàng biết nàng tự ái và rất ngoan cố:

- Ai đến với em trước ngày em gần gũi anh ?

Dung Nghi buông thõng:

- Triệu Mỹ.
- Sao, Triệu Mỹ à ? Em yêu hắn, cho hắn cả cuộc đời trong trắng, thế sao em không cùng hắn kết hôn ?

Dung Nghi trừng mắt vào mặt Vũ Nam:

- Ai nói với anh là tôi yêu hắn . Hắn là kẻ tôi thù nhất đời . Tôi có mù đâu để dâng đời con gái ngây thơ cho hắn hưởng thụ 1 cách điên rồ như thế . Anh biết tại sao không ? Anh muốn biết nguyên nhân đưa đến nỗi đau ấy, phải không ?

Vũ Nam thúc giục:

- Em nói đi . Nguyên nhân ấy thế nào ?

Dung Nghi đưa ánh mắt giận dữ hướng về Vũ Nam.

- Tôi yêu anh . Anh nghe rõ chưa, tôi cố đè nén cho tình cảm ấy bay đi nhưng càng muốn xóa thì hình ảnh anh càng rõ hơn . Tôi không đủ can đảm tranh đoạt anh trên tay Mộng Nghi . Vì mẹ và Đình Nghi là vòng đai kiên cố ngăn kín đường tiến về anh... Tôi đau khổ, bởi anh vô tình với tình yêu nồng đậm của tôi . Anh hờ hững vì Mộng Nghi trong mắt anh tươi đẹp, dịu dàng, cho đường vào tim anh khép kín . Tôi buồn chán! Triệu Mỹ sẵn sàng đưa tôi đi chơi để giải nỗi đau trong lòng . Hắn không biết tôi yêu anh . Đến khi tôi say bên ly rượu cuối cùng, hắn cưỡng bức tôi trên phòng trọ... tôi đau khổ, ngậm ngùi ình . Nhưng hối hận không đem lại mảnh đời trong trắng... đành câm lặng!

Vũ Nam thở dài . Chàng định an ủi nhưng gương mặt không giọt lệ đọng trên mi, ánh mắt nhìn chàng càng to hơn.

Vũ Nam dịu giọng:

- Rồi em tìm đến anh để chiếm đoạt, vừa được anh vừa trả thù Mộng Nghi, vì em nghĩ rằng nàng đã quyến rũ anh ?

- Tôi đến với anh không do 1 kẻ sách dạn sẵn (bà này xạo wá) . Tôi đến vì tôi muốn nằm trong tay anh để biết nụ hôn của 2 kẻ yêu nhau như thế nào thôi, bằng chứng là tôi mời anh ở lại hòa âm . Chứ toái đầu đề nghị anh đưa tôi đi phố hay về nhà anh ân ái . Tất cả diễn biến trong đêm đó đều do anh.

Vũ Nam gắt gỏng:

- Nếu anh biết em là Dung Nghi anh đâu dám sàm sỡ như thế . Em bảo rằng em muốn biết hôn như thế nào, thì lúc anh đưa em về nhà, em đã từ chối, nếu em thật sự là người em đứng đắn.

- Tình cảm như con suối làm sao ngăn được khi có kẻ đồng tình ? - Dung Nghi chống chế.

Vũ Nam buộc tội:

- Em có thai với Triệu Mỹ rồi em áp đặt cho anh . Tình yêu anh và Mộng Nghi tan vỡ là vì ai ? Thế mà anh buồn vì xa Mộng Nghi, em lại bắt bẻ . Em hạ nhục nàng không tiếc lời.

Dung Nghi ngượng ngập rồi hỏi:

- Tại sao anh biết Đông Nghi là con của Triệu Mỹ, khi em chưa hề biết điều ấy ?

- Chưa hề biết à ? Em không hổ thẹn khi thốt ra điều ấy chứ ?

- Tại sao hổ thẹn chứ ? Tôi bị hắn cưỡng bức, được 1 tuần tôi đến với anh . Tôi là con gái học văn làm sao tôi biết tôi thụ thai lúc nào mà áp đặt cho anh . Tôi đến với anh vì tình yêu, anh biết không ? - Dung Nghi sùng sộ lại.

Vũ Nam bước đến túm lấy bức thư nặc danh và tờ xét nghiệm đưa cho Dung Nghi, gằn giọng:

- 1 cái thư nặc danh gởi với ý muốn xác minh Đông Nghi . Hãy xem cho kỹ để thấy sức chịu đựng của anh như thế nào đối với em...

Dung Nghi hỏi giọng nhỏ lại:

- Anh nhận thư này bao giờ ?

- Hơn 3 tháng nay, em nghe rõ chưa ? 3 tháng . - Vũ Nam gằn mạnh.

Dung Nghi lướt nhanh cánh thư và phiếu xét nghiệm mắt nàng giận dữ mím môi:

- Xác minh xong, biết Đông Nghi không phải là con anh, giờ anh tính sao ?

- Tùy em.

Dung Nghi trầm ngâm rồi đáp:

- Thật ra, em cũng không biết nó là con anh hay con hắn . Em không gạt anh vì em không biết cách xác minh như anh và Đình Nghi đã thực hiện . Em xin lỗi vì đây là sự vô tình, dù em chiếm đoạt anh trên tay Mộng Nghi đó là sự cố ý . Từ đây, anh khỏi bận lòng vì em và Đông Nghi, em có bốn phận với con em .

Hắn đưa thư, cố tình giúp anh xa em vì có lý do chính đáng để anh thực hiện ý muốn đó . Em sẽ cho hắn toại ý, bằng cách em về với hắn . Vì hắn còn nợ em món nợ lớn phải trả thôi . Anh yên tâm đi, bắt đầu ngày mai, Dung Nghi không còn vướng víu trong cuộc đời của Vũ Nam nữa.

- Em muốn trở thành vợ chính thức của hắn à ? Làm gì có chuyện ấy! Hắn có hàng lỗ tình nhân . Nếu hắn chưa có ai và muốn lấy em làm vợ thật sự, và em cũng từ chối tình yêu chân thật của hắn nếu có.

Vũ Nam nhìn Dung Nghi như dò xét . Dung Nghi bật hỏi:

- Triệu Mỹ viết bức thư này, anh cho em giữ được hôn ? Hay anh giữ để lấy chứng từ nộp vào hồ sơ ly hôn co hợp lệ ?

Vũ Nam gằn giọng:

- Em lúc nào cũng châm chích anh . Sao em không nghĩ lại, nếu anh nóng nảy, em đã không yên với anh từ 3 tháng nay.

Dung Nghi cười buồn:

- Khi người ta yêu nhau thật sự, người chồng sẽ nắm đầu vợ đập 1 trận cho với sự căm tức, bởi vì họ quá yêu, họ tức giận vì sự lừa dối trắng trợn ấy . Nếu là người vợ, em rất mừng khi chồng em tái mặt giận run rẩy vì sợ mất em . Ngược lại, tình yêu không có, họ bình thản khi vợ mình ngoại tình hay có tình nhân trước khi về với mình, nếu không muốn nói là mừng để lấy cớ sự hèn hoi làm lý do chính đáng đáp ứng đúng điều kiện để chia tay . Anh xét lại 2 trường hợp đó đúng không ?

- Nếu em muốn, chúng ta sẽ làm lại từ đầu với sự cố gắng để chúng mình có tương lai tốt đẹp và Đông Nghi khỏi phải lẻ loi.

Dung Nghi nuốt buồn vào lòng:

- Đông Nghi sinh ra trong sự lạnh lùng giữa chúng mình . Bởi thế em mới lấy chữ Đông lót cho con em, để nó nhớ sự bất hạnh của đời nó.

- Nếu em biết nó bất hạnh lẻ loi, sao em không đem tình thương nồng ấm nhất của 1 người mẹ ấp ủ thương yêu chăm sóc cho tương lai của nó . Nếu em chịu thực hiện, anh sẽ đứng bên em, mình lo cho con.

Vũ Nam dịu giọng.

- Cảm ơn anh có nhã ý đó . Nhưng tình yêu của chúng mình khó hòa hợp . Vì trong anh chỉ có sự thương hại và chán nản xen lẫn . Còn em tuy 1 thời đã yêu anh tha thiết nhưng tình cảm tuyệt vọng ấy đã chết từ lâu . Dù bây giờ anh cố tình trở lại bước đầu, em cố gắng để hòa hợp xây dựng, đó chỉ là hình thức gượng ép không bao giờ tồn tại, rồi bị kịch lại tái diễn . Con đề vỡ sẽ gây nên tai họa . Kinh nghiệm ấy em đã đổi cả khoảng đời . Em không đủ nghị lực để tái diễn vai ấy . Em sẽ lui về hậu trường chờ vai diễn thích hợp hơn.

- Em nhất định à ? Anh không thể để em buông thả như thế mãi . Anh thương tương lai Đông Nghi ảnh hưởng về hiện tại của em.

Dung Nghi thở dài:

- Đời em không có gì đẹp thì em đâu bắt ai diễn đạt tốt về em . Anh xa em là đúng . Em không thể để yên cho Triệu Mỹ vì hắn đã phá hoại đời em và chà đạp lên danh dự của anh . Em không trở lại với anh vì hình ảnh Mộng Nghi làm em bức tức ghen hờn . Vũ Nam! Mình chia tay không có gì thiệt thòi cho anh và cũng không có gì hối hận cho em . Vậy là tốt . Chúc anh vui.

Nàng lặng lẽ trở về phòng, để lại trong lòng Vũ Nam tình cảm khó phân tích.

Vũ Nam công nhận Dung Nghi dám nhận khuyết điểm của mình . Nàng chấp nhận xa chàng, vì không chiếm được trái tim trong lòng Vũ Nam, thà xa nhau chứ không thêm tình cảm thương hại của chàng . Nàng can đảm và đáng phục!

16. Chương 16

Thành phố, ngày... tháng... năm...

Mộng Nghi thương mến,

Nhận được thư chị gửi về cũng mừng, người đầu tiên là Vũ Nam . Anh ấy đón cánh thư trong tay với ánh mắt reo vui, với nụ cười nở trên môi mà từ lâu lắm chưa lần đến.

Nhưng niềm vui đến với chị cùng anh Trung xa lạ nào đó, khiến nụ cười trên môi Vũ Nam chợt tắt và nỗi buồn in trợn trên màu mắt ấy.

Mộng Nghi ơi! Nếu Tấn Trung đem cho chị những ngày hạnh phúc nơi chân trời mới, em mừng cho chị, nếu lòng chị thật sự xóa được hình ảnh của Vũ Nam.

Ngược lại, nếu đây chỉ là ngày tháng rong chơi gương ép, thì em xin chị đừng quên thành phố này có người mãi mãi hoài vọng về chị . Và chiếc dương cầm cô đơn vẫn chờ đợi 10 ngón tay của chị dạo lên cung phím cũ.

Mộng Nghi ơi! Nhà mình bây giờ buồn lắm, không khí chộc phá ngày nào không còn nữa . Nếu không có sự hiện diện của bé Đông Nghi, mẹ sẽ buồn và cô đơn lắm.

Dung Nghi đã bước ra khỏi cuộc đời của Vũ Nam để cùng Triệu Mỹ nối lại mối tình ngày trước . Vì họ đã có sợi dây ràng buộc đó là bé Đông Nghi . Tác phẩm đầu tay của Triệu Mỹ gửi cho Dung Nghi nhờ Vũ Nam xuất bản.

Điều này khiến Vũ Nam đau khổ nhưng không tê tái bằng cánh thư chị bay về . Lòng em muốn bù đắp cho Vũ Nam sự thiệt thòi về Dung Nghi . Cho anh có nguồn vui sống khoảng đời còn lại . Nhưng em không có những điều ắt có và đủ trong vai người yêu, người vợ tâm đầu ý hợp như chị.

Vậy em phải làm gì để Vũ Nam có người vợ tốt và chị có người chồng gương mẫu như Vũ Nam hả chị ? Em mong sự góp ý của chị ?

Đình Nghi .

Mộng Nghi băng khuâng ngồi bên khung cửa, mắt đắm đắm nhìn ra khơi . Những chiếc tàu nhỏ xa xa trông thật đơn lẻ giữa biển mênh mông . Tình nàng cũng thế, cô đơn vẫn cô đơn, dù Trung 1 lòng yêu chiều, chàng cố tạo cho nàng nụ cười để xóa đi nét buồn nàng ôm kín trong trái tim muộn phiền của mình.

Nàng muốn đặt mình trong bốn phận làm vợ của Tấn Trung . Có người vợ nào không yêu chồng sau bao ngày chung sống đâu ? Ái ân nồng nàn, nghĩa tình sâu đậm sẽ bồi xóa tất cả những kỷ niệm thời con gái! Nàng tin thế và nghĩ rằng nàng nhận lời cầu hôn của Trung là hợp lý . Thư báo tin cho Đình Nghi biết đó là chuyện phải làm thôi.

Nhưng thư hồi âm của Đình Nghi cho biết Đông Nghi là giọt máu của Triệu Mỹ . Điều bất ngờ ấy khiến nàng chới với . Không ngờ cuộc đời Vũ Nam đau khổ đến nhường ấy . Mộng Nghi không biết viết gì cho Đình Nghi trong thư phúc đáp tới đây và lời nào cho Trung trong tâm trạng phân vân này.

Trung đến bên nàng cười:

- Em! Má vừa ẵm Bảo Nghi đi xem ngày ỉnh đó.

Mộng Nghi cười gượng:

- Xem ngày cho anh để làm lễ đính hôn với Ngọc Trâm phải không ?

Trung thở dài:

- Nếu không yêu em, anh đã làm chuyện ấy, không cần em vẽ sẵn đường đi lối về như thế . Em là vua ác, Mộng Nghi.

- Làm gì ác! Biết người ta ác yêu làm chi ?

Trung cười:

- Bao giờ em hết ác vậy ?

- Ai biết được . Tốt nhất là tìm những người nhân hậu . Đừng chờ đợi sự hồi âm của kẻ khác, phí mất tuổi xuân uống lắm.

Trung thở dài:

- Tình yêu rắc rối là ở chỗ đó . Khi người ta yêu mình, mình lại thờ ơ lạnh nhạt . Đến khi mình yêu say đắm, họ lại hắt hủi chẳng thêm yêu . Anh còn tức anh chứ đừng nói chi ai.

- Anh trách khéo em đó hả ? Em không thích lừa dối anh, nên đem những gì có trong tư tưởng em cho anh biết . Em không muốn đặt anh vào chuyện đã rồi . Nếu anh bảo rằng anh đau khổ vì yêu em thì anh cũng hiểu em khổ không ít khi từ chối cuộc hôn nhân từ anh . Em sợ...

Trung cướp lời:

- Em sợ anh không yêu em bằng Vũ Nam chứ gì ? Hay anh không đủ điều kiện đem lại cho em cuộc sống cao sang của 1 bà bác sĩ ? Hoặc em cho rằng anh không thành thật yêu em ?

Giọng êm ái, nàng bảo:

- Em không bao giờ nghĩ như anh viễn tưởng . Nếu anh thuộc những mẫu người đó, em đã rời nơi đây từ lâu . Nếu chọn hình thức, em sẽ chọn anh . Vì tình yêu anh cho em suôn sẻ bình yên quá . Còn người ấy chỉ đem lại cho em muộn phiền và nước mắt thôi . Anh đừng giận em, vì em không thể gian dối được với người yêu em chân thành như anh.

Trung nghiêng mình hôn lên má nàng, chàng khẽ bảo:

- Trong tình yêu có sự cao thượng thì cũng có sự ích kỷ xen lẫn . Bởi chúng ta không phải là thần thánh... lời chân thật của em cho anh vui, vì em không gian dối điều gì với anh . Nhưng chính nó làm tim anh buốt đau bởi nó tố cáo cho anh biết anh không là gì trong em cả.

- Em khổ tâm không ít . Kẻ có con với em không cho em được làm vợ . Người yêu em thiết tha em không thể nhận làm chồng! Em bằng lòng làm vợ anh là em mang đến cho anh nỗi đau khổ trọn đời không làm sao khác hơn được.

Trung than thở:

- Yêu là khổ . Em còn ngại gì khi anh chấp nhận khoảng thời gian đầu chung sống trong chịu đựng . Từ từ rồi đâu cũng vào đó cả.

Nàng cúi đầu phân vân, không biết nên nhận lời hay từ chối... Nàng sẽ ở Nha Trang trọn đời hay ngược về thành phố nối lại đường tơ cũ ? Trung nâng cằm nàng lên ặt đối mặt, để chàng nhìn trong ánh mắt ấy lóe lên niềm hy vọng cho chàng không . Đôi môi mang tất cả kinh nghiệm trong đời để áp mạnh lên môi nàng, hầu tạo lại cảm xúc tuyệt vời của yêu thương . Chàng mong cánh cửa tim nàng 1 lần nữa hé mở đón chân chàng vĩnh viễn lưu lại nơi ấy! (110)

o O o

Trong khi ấy tại thành phố, Dung Nghi vẫn đi bên Triệu Mỹ, hòa mình trong ánh đèn mờ nhạt ở những tụ điểm ăn chơi khét tiếng . Nàng cố nén nỗi đau vào lòng để nụ cười nở trên môi trọn vẹn cho vui lòng người tay trong tay.

Nàng thú thật cho Triệu Mỹ biết Đông Nghi là con gái của chàng . Triệu Mỹ đặt vấn đề chung sống cùng nàng, bởi những kẻ từng qua tay chàng không 1 ai ở trong giới trí thức sang trọng như Dung Nghi . Qua bao cuộc tình, bấy nhiêu cuộc hôn nhân tạm bợ, Triệu Mỹ chán ngán, chàng muốn dừng chân bên nàng để xây dựng tương lai cho con gái của 2 người.

Triệu Mỹ là con cáo già trong lãnh vực thương mại, chàng cũng từng đem sở trường để giảng bày chiếm đoạt tình yêu, nhưng chàng muốn Dung Nghi làm vợ chàng vĩnh viễn . Dung Nghi cho chàng cuộc đời con gái không xin chàng 1 khoảng nhỏ bù đắp sự thua thiệt ấy . Nàng lặng lẽ nuôi con bên Vũ Nam vì Dung Nghi không thể kết hôn với 1 kẻ mua bán ngoài pháp luật như chàng.

Chính vì điều này chàng tin Dung Nghi muốn xây dựng vĩnh viễn bên chàng bên đứa con gái, sợi dây thắt chặt tình yêu 2 người khi Vũ Nam phát hiện được điều bí mật ấy.

Triệu Mỹ nhìn điều thuốc trên tay Dung Nghi sắp tàn, thế mà nàng vẫn yên lặng nhìn 3 điều thuốc lần lượt qua tay mình . Thái độ buồn bã, im lặng, thần thờ rất hiếm có từ lúc 2 người quen nhau.

Chàng nóng ruột hỏi:

- Từ chiều đến giờ em lặng lẽ bên anh, em có điều gì buồn phiền, cứ nói cho anh biết để mình chia sẻ . Đừng im lặng ôm ấp 1 mình, anh không chịu nổi, Dung Nghi ạ.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt buồn lắng như nổi u uất chưa giải bày cùng ai vậy:

- Anh không nghe người ta bảo: “Im lặng là nói rất nhiều” sao ?
- Em muốn nói với anh vấn đề gì ?
- Về chuyện chúng ta . Anh cứ để em đi sớm về khuya... 1 cách âm thầm như thế này mãi sao ?
- Anh chờ ý kiến em và Vũ Nam ?

Dung Nghi nạt ngang:

- Không có gì liên quan đến Vũ Nam, đừng nhắc đến hắn, chuyện này chỉ có anh, em và Đông Nghi, con của chúng ta thôi.

Triệu Mỹ dịu dàng hỏi:

- Ý em muốn gì ?
- Liệu anh có đáp ứng những gì em nêu ra không chứ.
- Từ nào giờ có bao giờ anh để em buồn hay thất vọng điều gì không ?

Dung Nghi cười buồn:

- Đâu có để buồn nhớ . Để tuyệt vọng chứ thất vọng làm chi . Anh quên mau hay không muốn nhớ ?

Triệu Mỹ lúng túng:

- Cái đó... là vì anh quá yêu em, chủ yếu là vậy.

Dung Nghi cười:

- Anh yêu em, em biết . Vậy mà anh chứng minh điều đó bằng hành động ngay bây giờ được không ?
- Dĩ nhiên là được . Em phát biểu ý em đi.

Dung Nghi thở dài nhẹ nhàng bày tỏ:

- Em muốn mình chính thức sống chung với nhau . Anh đồng ý không ?

Triệu Mỹ tỏ vẻ vui mừng:

- Thật không ? Em không gạt anh chứ ?
- Chưa bao giờ em gạt anh . Chỉ có anh lập thế để lừa em thôi . Có đúng như vậy không ? Kiểm mình lại đi.

Triệu Mỹ nhăn mặt:

- Chuyện đã cũ em nhắc hoài . Bỏ qua cho anh đi . Anh vẫn yêu em mà . Tha anh 1 lần nghe Dung Nghi.
- Có chuyện cũ mới có đề tài mới chứ ?
- Dung Nghi, bao giờ em thực sự về với anh ?

- Tùy anh, em xin anh 1 căn nhà tùy túi tiền của anh . Em không có đòi hỏi vì em không muốn anh cho đó là điều kiện đền bù . Anh thương em thế nào, em nhận thế ấy . Bởi trái tim và vòng tay anh bao dung quá nhiều đàn bà... em biết có còn chỗ nào cho em không nữa mà đòi!

Triệu Mỹ nhìn Dung Nghi cười lắc đầu:

- Mọi em mặn như muối, đắng như vỏ so đũa.

Dung Nghi cười:

- Cây so đũa anh đem lại trần trước cửa nhà em, anh quên sao ?

- Dung Nghi về với anh ngay . Anh đón em.

Dung Nghi lắc đầu:

- Em không thích sự chung đụng và tranh giành, em muốn nhà em là thế giới của riêng em, khi anh đến anh là vua, em là hoàng hậu . Em không thích ánh mắt nào nhìn em khi em hôn anh, chăm sóc và phục vụ cho anh . Hay là anh sợ tốn tiền vì em ?

Triệu Mỹ lắc đầu:

- Anh không nghĩ thế, ngay lúc này anh phải có bổn phận với em và con . Anh muốn thực hiện ngay những điều em vừa đề nghị, vì anh sợ em đổi ý, khi anh chưa mua kịp nhà cho em.

- Em mừng cho Đông Nghi có người cha biết nghĩ như anh . Em không đến nỗi thất vọng.

Triệu Mỹ hớn hở:

- Em biết Đông Nghi là con gái anh từ bao giờ.

Cổ nén nổi đau vào lòng, nàng dịu bảo:

- Từ lúc cần thai . Còn anh ?

- Ngay lúc Vũ Nam rời phòng xét nghiệm máu . - Triệu Mỹ cười nắm lấy tay nàng, đáp.

Nàng khen lấy lòng:

- Anh cũng “đa mưu túc trí” thật, không hổ danh bạn bè anh khen tặng . Anh khỏi phải lặn lội tìm nhà, em có sẵn địa chỉ nè . Anh lại xem và trả giá . Em rất vừa ý căn nhà này . Nếu anh cho em mừng lắm . Anh hứa là phải giữ lời đừng để người ta cười ông Triệu Mỹ giàu có mà thất hứa với vợ nhé.

Triệu Mỹ hôn lên má nàng bảo:

- Anh hứa gì em rào đón kỹ quá làm anh có cảm tưởng mình là người hay quên lắm vậy.

- Sao không quên! Hơn 2 năm nay, có bao giờ anh nhớ rằng, anh có 1 người vợ khổ sầu, 1 đứa con bơ vơ không ? - Nàng trách.

Triệu Mỹ cười:

- Từ đây anh sẽ nhớ . Trong 3 ngày anh sẽ cho em biết kết quả . Còn vấn đề Đông Nghi, em tính sao ?

- Thì mình về nhà mới đem nó theo . Vũ Nam đâu giữ nó làm gì khi biết nó không phải là giọt máu của mình . Em sợ cạnh bên anh thôi . Mấy bà vợ anh “quậy” em, anh tính sao ?

Triệu Mỹ cười:

- Không dám đâu... anh cúp lương là đối đãi dài dài... làm sao dám cãi anh . Chỉ có mình em làm khổ, chống đối anh thôi.

- Tại sao em không sợ đám đệ tử rần rỉ của anh . Phải ý anh muốn hỏi thế không ?

Triệu Mỹ cười, chàng giả lả:

- Vũ Nam có phản ứng gì khi biết chuyện đôi mình, Dung Nghi ?

- Bình thường . Vả lại, em lên tiếng chia tay từ lúc biết Đông Nghi là con của anh . Anh đừng lo chuyện gia đình em, em chỉ sợ anh đem buồn đến cho em thôi.

Triệu Mỹ dịu dàng bảo:

- Đời em ngày nay do anh 1 phần lớn . Từ nay, anh sẽ lo cho em . Dung Nghi hãy yên tâm . Anh làm mọi cách để em vui.

- Cám ơn anh đã tạo niềm tin trong em . Mình chia tay nhá, em về chờ tin vui từ anh . Triệu Mỹ! Đừng để em thất vọng lần nữa nhé.

Ngồi trước máy điện thoại trong phòng trực công ty, Dung Nghi mỉm cười với Mai Đào qua máy:

- Sáng nay Triệu Mỹ đến dàn giá với mày về căn nhà . Mày cố gắng giúp tao lần đầu cũng như lần cuối nghe Mai Đào.

- Yên tâm đi . Tao sẽ hết lòng giúp mày . Vả lại, giúp mày thành công tao đâu tốn đồng bạc nào, ngoài ba tấc lưỡi uốn cong . Dung Nghi! Mày đừng ngại . Ý mày muốn bao nhiêu ?

- Càng nhiều càng tốt . 30 cây được hông . Nhà mặt tiền vị trí tốt nói ít quá sợ lộ.

- Ủ, mọi kế hoạch y như cũ hả ?

- Đúng vậy, mày ráng khéo léo nghe Đào . Triệu Mỹ tinh khôn lắm đó à.

- Yên tâm đi, tao đủ sức đóng trọn vẹn vai tuồng mà đạo diễn Dung Nghi chỉ đạo, không vỡ kế hoạch đâu mày sợ.

- Dù ở nơi đâu tao vẫn nhớ đến mày Mai Đào à . Chỉ có mày hiểu tao buồn gì, nhớ gì và muốn gì . Mai Đào! Nhiều khi tao bực tính bướng bỉnh của tao ghê . Vì nó là bức bình phong che kín tình cảm chân thực của tao.

- Thôi, đừng buồn . Sao mày không lại nhà mà gọi điện thoại cho tao vậy ?

- Tao sợ Triệu Mỹ đến bắt tử gấp tao ở nhà mày khó bảo quản dự định của tao . Thôi, tao gác máy nha có khách đến.

Dung Nghi ngồi mỉm cười khi nghĩ đến kết quả tốt đẹp sắp đến với nàng . Và đứa con gái bất hạnh của nàng có được chút đền bù trong ngày mai.

Với Vũ Nam, thực tế cho nàng biết tình yêu không bao giờ nở trong tim lần thứ hai cùng 1 đối tượng nào đó . Vũ Nam chỉ tội nghiệp khi thấy nàng thật sự đau buồn chán nản.

Nàng sẽ tái tạo tình yêu với người khác . Lần này nàng tin nàng sẽ có hạnh phúc . Nhưng trong lòng nàng chắc chắn 1 điều không bao giờ trở lại nằm trong tay Triệu Mỹ.

Đối với hắn, Dung Nghi là con nai vàng ngơ ngác trước con cáo già... Nhưng con nai vàng đôi khi cũng biết lợi dụng sự ngơ ngác khờ khạo của mình để thủ lợi... 1 lần... 1 lần thôi...

17. Chương 17

Sự bất đồng ý kiến trong vấn đề giá cả nhà ở . Dung Nghi nhất định không gặp Triệu Mỹ, dù chàng nhiều lần đến công ty đợi chờ.

3 ngày ngày liên tiếp như thế . Triệu Mỹ không dần được sự bực tức, chàng vào thẳng công ty gặp nàng... Dung Nghi theo chàng ra xe... đến nơi hẹn thường nhật của 2 người.

Triệu Mỹ hầm hầm hỏi:

- Tại sao 3 ngày nay em lánh mặt anh ?

Dung Nghi nhìn chàng lạnh lùng:

- Tại em thấy em không xứng đáng với anh.

- Em đừng nghĩ bậy bạ! Tại sao không xứng đáng chứ ? Em đừng giận anh, anh thấy nhà ấy kêu giá quá cao, để từ từ anh mua nhà khác cho em.

Dung Nghi cau có:

- Bao giờ ? Năm nay hay 10 năm . Anh bình thản để em đi sớm về khuya coi được không . Anh muốn kéo thời gian dài để thử lòng em hay anh ngại số tiền bỏ ra cho em, vì em ? Em cho anh 1 cuộc đời, 1 đứa con... bù đắp ngôi nhà ấy không đủ sao ? Hay anh muốn dùng số tiền ấy để hưởng thụ trên bao nhiêu người con gái khác đẹp đẽ và sang trọng hơn em ?

Triệu Mỹ bực mình:

- Ai mới cho em giọng điệu ấy vậy ? Em không hiểu gì chuyện làm ăn của anh hết, cứ trách thế này thế nọ gây cho anh sự bực mình.

Dung Nghi sừng sộ:

- Ai mới cung hả ? Anh chứ ai! Anh bắt buộc em suy tưởng, em chán nản, bởi anh đối với em có đàng hoàng đâu.

- Hồi đó anh hỏi cưới em sao em không chịu ?

- Anh mấy chục nhân tình ai dám tin.

- Nhưng anh thương em, anh sẽ cưới em.

Dung Nghi bĩu môi:

- Thương em, để chiếm đoạt em rồi viết thư tố cáo chuyện tồi tệ ấy cho chồng người ta . Anh tốt với em như thế sao ?

Triệu Mỹ sượng sùng:

- Nếu không có chiêu bài ấy thì làm sao anh được em hôm nay . Tại hoàn cảnh éo le bắt buộc anh phải sử dụng kế sách ấy thôi.

- Vậy sao không lo nơi ăn chốn ở cho em, còn chần chờ gì nữa ? Hay là anh muốn có em để trang điểm cuộc đời... không cần tính chuyện lâu dài, tội gì xuất số tiền lớn ấy phải không ?

Triệu Mỹ nhăn mặt:

- Em chuyên môn nói cay đắng với anh . Em không cần biết nỗi khổ tâm của anh.

Dung Nghi cau có:

- Câu nói đó để em sử dụng mới đúng . Mà thôi, anh gặp em có chuyện gì nói đi . Em không thích cà kê . Em muốn dứt khoát: 1 là em của anh, anh chịu không.

- Sao lại không ?

- Vậy là anh lo nhà cho em . 2 là em trở về làm vợ trong nhục nhã của Vũ Nam . Còn hơn là nhân tình hờ của anh đêm qua đêm.

Triệu Mỹ thở dài:

- Số vàng ấy không lớn đối với anh, nhưng lúc này anh đang kẹt.

Dung Nghi cười gằn:

- Kẹt! Nếu có lợi vào thì vàng bao nhiêu anh chẳng tung ra, vì số tiền này đưa ra cho em, ngoài thân xác này anh đâu còn điều lợi nào nữa . Anh tiếc cũng phải thôi . Dân buôn bán lớn như anh 30 cây mà nhiều sao ? Anh đừng tưởng em khùng, điếc đui nha.

Triệu Mỹ cười giả lả:

- Đồng ý là không nhiều, nhưng em bảo bà Đào 1 tuần mới đủ chung . “Hàng” anh đang bị động chưa “tải” đi được làm sao thu vốn lo cho em.

Dung Nghi dịu giọng:

- Anh đặt cọc 1 số để làm tin để cho em mừng căn nhà ấy sẽ là của em.

- Em định đặt trước bao nhiêu ?

Dung Nghi mỉm cười:

- Em làm sao biết được anh có bao nhiêu mà định liệu . Việc này hoàn toàn tùy ở lòng anh chứ.

Triệu Mỹ cười:

- Bây giờ mới thấy trên mặt em có mùa xuân đó . Em dữ quá Dung Nghi à.

- Dữ nên anh đâu cho phép em làm vợ, hạng như em chỉ được phép làm người tình thôi.

Triệu Mỹ nhăn mặt:

- Nếu xem là người tình, ai bỏ vàng ra mua nhà cho em làm cửa.

- Làm chủ cho vui chứ quyền hành điều ở trong tay anh . Em may mắn dữ lắm là được đứng chủ quyền căn nhà thôi.

- Anh cho em toàn quyền, mỗi tháng anh cho em tiền để lo cho con Đông Nghi.

Dung Nghi cười:

- Em xin dứt căn nhà thôi . Còn nuôi Đông Nghi tiền lương em cũng đủ, anh khỏi phải lo cho em.

- Thật vậy à! Em lo cho con 1 mình không cần anh sao ?

- Sao lại không cần . Nhưng việc buôn bán lời lỗ vô chừng . Anh thì quá đông vợ con, anh lo cho các bà ấy... em không muốn bận rộn anh thêm.

Triệu Mỹ nhìn Dung Nghi cảm động:

- Anh sẽ lo cho em . Chờ anh thu mấy mối lớn anh sẽ chung cho Mai Đào...

Dung Nghi cười buồn:

- Bao giờ vàng trong tay em, giấy tờ xong, em mới nghĩ đó là của em.

- Hãy tin anh, anh sẽ không để em buồn.

- Để em phục thôi phải không ?

Triệu Mỹ cười giả lả:

- Anh đưa em về nha, đừng cay đắng nữa.

- Dạ.

Trong ánh mắt của Dung Nghi lóe lên niềm hi vọng... Triệu Mỹ nắm tay nàng siết nhẹ như thăm nhủ: 2 người từ đây là của nhau mãi mãi . Nhưng chàng có biết đâu lòng Dung Nghi nghĩ khác... 1 điều chàng không hề ngờ.

Thành phố, ngày... tháng... năm...

Mộng Nghi yêu dấu!

Anh biết mình không đủ tư cách để gọi lại những vắn thân thương đó... Nhưng niềm yêu, nỗi nhớ về em vẫn đọng đây trong tim anh . Anh không thể bôi xóa trên trang giấy gởi về em, Mộng Nghi ạ.

Em yêu!

Bây giờ, em đã hoàn toàn thay đổi từ tư tưởng đến ý niệm trong tình yêu và cuộc sống... Anh mừng cho em dù sự thay đổi ấy đem lại cho anh niềm tuyệt vọng.

Nhưng anh vẫn yêu em, dù sau này em là vợ của riêng ai đi nữa . Em vẫn là Mộng Nghi của anh trong suốt quãng đời cô đơn còn lại.

Mộng Nghi ơi!

Tấn Trung, 1 thanh niên có đầy đủ yếu tố để có được người vợ dịu hiền tể nhị mà suốt đời anh mơ ước mong đợi.

Anh không dám trách em, vì người đáng nguyên rủa chính là anh . Anh đem đau khổ đến cho em, để giờ đây anh ném vụn nỗi đắng cay chua xót.

Nhưng thôi, âu cũng là số phận của anh... Chắc em thỏa lòng khi nhìn anh sống với tháng ngày cô đơn còn lại ?

Anh mong em trở về thành phố không phải vì anh, hay cùng anh nói lại cung âm cũ, mà là vì mẹ . Mẹ cô đơn buồn thảm vì xa con, đau khổ vì con... Mẹ ngã bệnh hơn 1 tuần nay . Anh đưa mẹ vào bệnh viện Chợ Rẫy để điều trị... nhưng bệnh chưa thuyên giảm mấy . Nhà mình đơn chiếc, bé Đông Nghi, anh đưa về Huệ Hương giữ hộ từ lúc mẹ nhuốm bệnh.

Đình Nghi săn sóc mẹ không chu đáo bằng em, và anh chuẩn bị cơm nước ẹ không vừa ý bằng bàn tay khéo léo của em.

Em có thể đưa Trung về ra mắt mẹ trong khoảng thời gian em ở lại nhà . Dù thương em, sợ mất em hơn cả bản thân anh... nhưng anh vẫn mừng khi nghe em tìm được hạnh phúc bên Trung . Em cùng Trung về thăm mẹ, anh về tạm ở bên nhà... Bao giờ em về Nha Trang, anh sẽ ở cạnh săn sóc an ủi mẹ lúc buồn bã, cô đơn ở tuổi xế chiều.

Mộng Nghi, đã hết nghi ngờ anh chưa... Anh đủ can đảm thực hiện những gì mình tuyên hứa... Anh chờ mong em về với mẹ từng phút từng giây này . Anh có được hôn em trên trang giấy này không, Mộng Nghi ?

Anh

Vũ Nam

Mộng Nghi khóc thật nhiều sau khi đọc dòng thư ấy... Vũ Nam em sẽ về với mẹ và anh . Em vẫn yêu anh, dù môi em không còn thuộc về anh như ngày nào... cũng như anh thuộc về Dung Nghi nhưng vẫn nhớ về em vậy.

Trời ơi! Yêu nhau mà phải chia cắt người 1 nơi kẻ 1 nẻo, phải chọn inh 1 người chồng, người vợ không cần biết mình có yêu họ trong ngày mai hay không.

Tấn Trung buồn nhiều khi nghe tin mẹ Mộng Nghi đau, dù muốn hay không nàng cũng phải về thành phố . Sự gặp gỡ của 2 kẻ đã 1 thời yêu thương sâu lắng, và đứa con kết quả của mối tình nồng nàn ấy sẽ giúp cho phím xưa dần cũ gấn bó . Chàng là kẻ đứng bên đường nhìn bước chung đôi của họ mà đau cho thân phận kẻ đến sau.

Mộng Nghi xếp cho con từng chiếc áo, nàng gói ghém đồ đạc vào valy chuẩn bị cho 1 chuyến đi xa... Trung ngồi bên nàng im lặng với điều thuốc trên tay . nàng buồn nhưng biết sao hơn...

Ngày mai, nàng mang con về, mọi người sẽ ngỡ ngàng biết mấy . Ánh mắt tội nghiệp, thương hại hay yêu thương sẽ dành cho nàng ? Nhưng có thể nào, nàng cũng chấp nhận, vì nàng không làm sao bỏ mẹ bỏ vợ, buồn tủi trong không khí bệnh viện được.

Nàng phải về, dù Bảo Nghi ra đi là ngôi nhà này vắng tiếng vui đùa . Nỗi vui mừng của má má chìm lắng, nụ cười trên môi Trung theo chân nàng bay đi . Chàng sẽ buồn biết bao khi chàng cho nàng cả trái tim nồng nhiệt để nhận lại lời già từ không ước hẹn.

Lòng nàng chua xót làm sao khi má má vẫy tay chào mẹ con nàng nơi sân ga, điểm cuối cùng để chia tay... Nàng không thể đem lại á má nụ cười khi mẹ nàng đan cô đơn và khắc khoải mong nàng từng phút.

Trung tựa mình vào tường để gặm nhấm nỗi buồn, Mộng Nghi hỏi nhỏ:

- Anh đi về mẹ con em chứ ?

Trung nhìn nàng buồn bã... điều thuốc trên môi liên tục như che giấu nỗi đau về nàng.

Mộng Nghi nắm tay anh lắc mạnh:

- Anh... sao anh im lặng hoài vậy ?

Trung khẽ đáp giọng buồn buồn:

- Anh không can đảm đưa em về nơi ấy, để trở về đây 1 mình buồn và cô đơn lắm . Nếu đêm nay trời mưa... có lẽ ông ấy khóc thương ỏi tình của anh, Mộng Nghi.

- Sao anh lại nghĩ quẩn như vậy . Về thăm mẹ rồi lại ra đây với anh luôn mà.

Trung nhìn sâu vào đôi mắt nàng:

- Anh có linh cảm chúng mình không bao giờ gặp lại... Mộng Nghi! Em về thành phố, xem như tình yêu của chúng mình... à không, tình yêu của anh cho em đúng hơn... đã đến hồi kết thúc.

Mộng Nghi dò dẫm:

- Sao lại kết thúc... và nếu kết thúc thì vui hay buồn theo sự suy đoán của anh ?

- Nếu đoạn kết thúc bằng vòng hoa cưới từ anh trao cho em... thì điều thuốc trên tay anh bị quăng ra biển tự lúc nào . Mộng Nghi! Em thông minh... anh nghĩ rằng em thừa khả năng để biết thân phận tình yêu của anh ngày mai trong em ra sao rồi.

Mộng Nghi đáp giọng cứng rắn:

- Em tin ngày mai em sẽ trở lại bên anh, và cuộc đời em ấm êm trong căn nhà này.

Trung cười buồn:

- Căn phòng này... chỉ là nơi tạm trú của những con chim mang đầy chứng tích đau thương . Cho dù lâu cao gác tía cũng không thể là nơi chim ẩn náu miên viễn... Chỉ có trời cao, mây bao la với không gian cao rộng, mới đủ cho chim tung cánh lượn mình bởi chim mãi mãi yêu khoảng trời Nam tươi mát ấy, phải không Mộng Nghi ?

Mộng Nghi buồn bã đáp:

- Chim bay lượn bởi yêu khoảng thênh thang nắng gió . Nay chim rã rời vì lòng người thay đổi hiểm sâu ? Giờ chim muốn nằm yên trong chiếc tổ nhỏ nhưng ấm êm.

Trung ôm nàng vào lòng:

- Mai này em về nơi ấy, nếu có hạnh phúc... anh mừng cho em... vì em được gần người mình yêu dấu . Nếu người ấy và em không tái hợp được, em hãy về bên anh nghe Mộng Nghi... Anh lúc nào cũng chờ em.

Nàng khóc nghẹn ngào trong lòng anh thật lâu, nước mắt thương cho lời chịu đựng dễ thương ấy . Lệ buồn cho tình yêu muộn màng đến trong đời nàng.

- Đừng nói với em những lời ấy . Tấn Trung! Anh làm em đau khổ quá.

Trung vuốt má nàng bảo:

- Đừng quên anh nghe Mộng Nghi . Anh chưa bao giờ yêu ai như yêu em . Nếu em cho người ấy nửa cuộc đời còn lại, hãy nghĩ về anh như 1 người bạn.

Mộng Nghi nuốt từng giọng nói ấy vào lòng, nàng im lặng như chia sẻ nỗi đau rồi cương quyết bảo:

- Tấn Trung! Em ở lại bên anh . Em không về thành phố nếu anh không cùng về.

Trung ngạc nhiên . Chàng ngẫm nghĩ rồi bảo:

- Sao không lại về ? Em phải can đảm trở về để xác minh lòng mình thật sự yêu ai . Ngược lại, nếu em ở lại... tình cảm của em sẽ bị chao đảo không biết phải ngã về đâu: Thành phố hay Nha Trang . Thà anh mất em còn hơn chiếm lấy thể xác em, trong khi tâm tư em nhớ thương về người ấy trọn vẹn.

Mộng Nghi bực tức hỏi:

- Anh không tin là em cố tình gắn bó với anh sao ? Vậy em về thành phố, anh vừa ý lắm phải không ?

Tấn Trung vuốt má nàng:

- Anh yêu em, dù sau này em là vợ của Vũ Nam hay của ai cũng thế . Xin em nhớ cho điều này . Anh bằng lòng tiễn em đi, để em có dịp ngấm lại lòng mình kỹ hơn, và anh chờ ngày em trở lại . Anh nghĩ rằng ngày ấy không bao giờ có, Mộng Nghi à.

Mộng Nghi mấp má:

- Sao vậy anh ? Anh nghĩ ngờ em à ?

Trung cười buồn:

- Vũ Nam không phải là kẻ ngu muội để vợ con ra đi lần nữa, em ạ . Nhất là cô vợ đẹp như em và 1 đứa con là bản sao của anh ấy . Nếu là anh, không bao giờ để em ra đi dễ dàng như em đã hứa với anh.

- Anh có giận khi em không trở lại nơi này không ? Sao anh không chiếm đoạt em đi ?

Trung lắc đầu:

- Anh không giận vì anh từng đặt mình vào hoàn cảnh của em . Anh vui vẻ chờ, nếu ngày nào em trở lại, em mới thật là Mộng Nghi của anh . Anh không chiếm đoạt em trong khi anh có đủ điều kiện để thực hiện điều đó . Không phải anh khờ khạo trong việc gởi chẵn hoặc em nghĩ rằng anh cao thượng . Không phải thế... anh muốn chúng ta tự nguyện và sự thương yêu đó lâu bền . Còn bây giờ, anh đặt em vào chuyện đã rồi là anh mất tất cả khi em làm vợ anh bằng linh hồn trống rỗng . Đó là anh thương anh chứ không phải anh thương em như em từng ca tụng mỗi khi chúng mình bên nhau!

- Anh không nghĩ rằng có những lúc em yêu anh thật lòng sao ? - Mộng Nghi khẽ đáp.

- Có chứ, nhưng đó là phút giây bốc đồng xuất hiện lúc em cô đơn, muốn an phận . Nhưng nó sẽ tan nhanh nếu em có dịp nhớ lại Vũ Nam . Nửa linh hồn em cho Nam, nửa hồn kia còn lại thỉnh thoảng nhớ anh . Anh biết hồn khờ khạo cho anh ẩn náu rất mong manh . Nhưng Mộng Nghi ơi! Ác thay cho anh là anh đã yêu nửa mảnh tim tan nát của em 1 cách say đắm và ngu xuẩn.

Mộng Nghi ở lại Nha Trang thêm 1 ngày, vì không chịu nổi sự lưu luyến của má má và Tấn Trung . Má má cứ ôm Bảo Nghi vào lòng hôn rồi khóc mãi . Mộng Nghi không ngăn được nước mắt khi nhìn cảnh đau lòng đó.

Trung ngồi bên cửa sổ với điều thuốc trên tay, thỉnh thoảng thở dài mắt hướng về nàng tha thiết . Mộng Nghi dài mắt hướng về chàng tha thiết . Mộng Nghi an ủi anh đủ lời, nàng tạo trong chàng niềm tin, dù lòng nàng không biết rằng nàng sẽ như thế nào trong ngày mai... Xa Trung, nàng buồn, không về thành phố, nàng nhớ Vũ Nam lo lắng và thương yêu mẹ về bệnh tình của bà.

Con người nàng mang tâm hồn phân vân, lưỡng lự . Nửa muốn để Bảo Nghi ở lại làm con tin, nửa muốn đem con về thành phố để trình diện sự có mặt của nó với gia đình . Mộng Nghi thần thờ trong sinh hoạt hằng ngày... Nàng hôn lên má má . Nàng lả mình trong lòng Trung . Nàng muốn Trung định đoạt cuộc đời nàng, vì chính nàng đã hỏi mình nhiều lần nàng ở đâu ? Thuộc về ai trong khoảng đời còn lại . Trung sợ trách nhiệm hay chàng không muốn dự trong sự quyết định cuộc đời nàng bên chàng lặng lẽ chờ đợi, trầm ngâm bên điều thuốc tiếp nối...

Tiếng má má vang ngoài hành lang khiến Trung và nàng giật mình . Nàng nhanh nhẹn nhảy xuống giường mở cửa:

- Có chuyện gì má má gọi con ?

Bà với gương mặt khác lạ đáp:

- Có cậu nào ở thành phố ra tìm con, bảo là người nhà của con, đang ngồi dưới phòng khách chờ con đó . Xuống mau để người ta đợi.

Mộng Nghi đáp nhanh:

- Dạ dạ, con xuống ngay.

Má quay lưng đi, nàng nhìn Trung, bởi đôi mắt chàng thoáng lên nét hờn ghen trong đó . Mộng Nghi chải tóc lại cho suôn sẻ như chuẩn bị cuộc đối mặt . Vì nàng nghĩ rằng chỉ có Vũ Nam mới nóng lòng gặp nàng nơi đây . Trước là báo cáo cho Trung biết tình cảm của chàng trong tim Mộng Nghi . 2 là tìm cách kéo nàng lại khi tình cảm chàng và Dung Nghi rạn nứt . Mộng Nghi muốn bay xuống phòng khách để gặp chàng . Nhưng ánh mắt đăm đăm của Trung khiến nàng ngập ngừng bước . Trung như cảm nhận điều ấy, chàng mồi điều thuốc rồi bảo:

- Sao không đi đi, còn đứng đó . Đừng để người ta lặn lội đường xa, giờ phải ngồi chờ đợi thêm nữa, tội nghiệp lắm...

Mộng Nghi nghe lời nói trống không của Trung, nàng biết sự dao động trong lòng chàng mãnh liệt . Nàng ấp úng đáp:

- Anh đi với em.

- Người ấy không tìm anh... anh xuống ấy hơi thừa, nếu không muốn nói sự có mặt của anh trở trên không chịu được.

- Anh giận em ?

Trung lắc đầu nhìn ra biển:

- Anh mừng cho em, vì em vẫn còn là hình ảnh đáng nhớ trong lòng người ta.

Mộng Nghi giận dỗi:

- Em không tiếp người ấy.

Trung lạnh lùng đáp:

- Không thích à... lịch sự phương Đông không cho phép em nằm trong phòng với anh khi có người chờ đợi em nơi phòng khách . Vả lại, em nằm chôn này nhưng hồn em bay xuống ấy tự lúc nào . Nó không có giá trị gì với anh, khi em có quyết định nhất thời ấy.

Mộng Nghi đứng dậy nhìn anh trân trối:

- Vậy em phải xuống phòng khách ôm người ấy và hôn thật nhiều, để tỏ mình là người thông hiểu lịch sự Đông Phương, anh vui chứ ?

Nàng thật sự bỏ đi, để lại sau lưng nỗi ray rứt cho Trung trong không khí ngột ngạt khó chịu.

Mộng Nghi bước xuống bậc thang nhìn chiếc đầu nghiêng nghiêng ôm lấy Bảo Nghi trước ánh mắt của má cạnh đó, nàng đưa tay đề lên ngực bởi hình ảnh thân thiết ấy ấp trợn trong vòng mắt nàng, gây cho nàng nỗi xúc động khó ngăn . Mộng Nghi đứng sững thật lâu, nhìn người đó hôn con nàng thật lâu tỏ vẻ thương mến lắm . Chắc má má bảo cho người ta biết thân thế của Bảo Nghi, nên tình cảm kia bộc phát như thế.

Má má nhìn nàng bảo:

- Mộng Nghi! Ông này tìm con nè.

Người đàn ông buông Bảo Nghi ra, ngược nhìn nàng... Ôi! Đình Nghi em trai nàng, thế mà nàng cứ hồi hộp, tưởng rằng Vũ Nam nên... thời gian chờ đợi kéo dài thật lãng phí . Mộng Nghi chạy thật nhanh và Đình Nghi bước đến nàng thật vội . 2 chị em ôm nhau trước cái nhìn cảm động của má má.

- Em Đình Nghi!

- Ôi! Chị Mộng Nghi...

Má má bắt đầu vui vẻ:

- Sao cháu không nói . Tên cháu bác biết từ lâu rồi đấy, chị em ngồi chơi . Bác đi chợ lo cơm, chiều rồi.
- Dạ, cảm ơn bác . - Đình Nghi cười bảo.

Chàng đến bên Bảo Nghi, mắt hướng về chị:

- Bảo Nghi nó là con chị ?

Mộng Nghi thở dài:

- Với Vũ Nam, điều này chị chưa hề tiết lộ với ai.
- Kể cả em ? Chị giấu kín quá, thật can đảm.
- Chị không muốn Bảo Nghi là 1 vấn đề quan trọng trong tình cảm của Vũ Nam . Em hiểu ý chị không Đình Nghi ?

Chàng gật đầu:

- Em hiểu . Chị muốn rút chân khỏi đấu trường, dù chị có đủ điều kiện để thủ thắng, phải không ?

Mộng Nghi cười:

- Chị muốn yên thân thôi . Em ra chị có chuyện gì ? Mẹ bệnh ra sao ? Khỏe chưa ?

Đình Nghi thở dài:

- Mẹ bệnh nhiều, em muốn nhờ chị về chăm sóc phụ với em . Có chị, mẹ sẽ vui, tình trạng sức khỏe có thể khả quan hơn.
- Hay chị đem Bảo Nghi về, mẹ sẽ đau thêm vì nhọc nhằn chất chồng mỗi ngày 1 cao trên vai mẹ trước mặt gia tộc mình.

Đình Nghi buồn bã đáp:

- Dù muốn dù không chuyện ấy cũng xảy ra rồi . Thực tại không phải chuyện danh dự, mà là sức khỏe của mẹ cần bàn tay chị . Có Bảo Nghi nhà mình sẽ thêm vui.
- Vui thêm hay bận rộn thêm vì sự phá phách của nó . Bảo Nghi nó phá lắm, nhà này không có chỗ nào cậu ta để yên, lục lạo tối ngày, má má cực với nó từ ngày mới lọt lòng . Tội nghiệp và buồn biết bao nếu vắng Bảo Nghi.
- Chị sửa soạn chưa ?
- Xong rồi, chị định đi khuya.
- Nhưng đi nổi không ? Nghe bác nói anh Trung buồn lắm phải không ?

Mộng Nghi thở dài:

- Buồn vui cũng vậy thôi . Chị phải về thăm mẹ, chăm sóc bà đó là chuyện phải làm, còn vấn đề tình cảm phó thác cho trời.

Đình Nghi cười:

- Phó thác cho em là tốt nhất . Trời xa và bận rộn làm sao lo cho chị bằng em . Em sẽ có cách giải quyết êm đẹp.
- Em ra trường chưa ?
- Còn 1 năm nữa.
- Vậy à . Em thích làm “mai dong” nên không chịu nhận bằng bác sĩ, phải không ?
- Chắc vậy . Sao không thấy anh Trung ra chào em ?

Mộng Nghi cười:

- Ảnh tướng Vũ Nam ra đây nên ngồi buồn trên phòng . Chắc má má báo tin về em rồi, chút ảnh ra chứ gì ?
- Ảnh đẹp trai bằng Vũ Nam không ?
- Ai biết, mỗi người có cái nhìn khác nhau . Chị cho đẹp, em lại chê không bằng bạn em thì sao ?

Đình Nghi cười:

- Bạn em đẹp và xứng với chị không ai bằng.
- Chị biết rồi . Khỏi giới thiệu.
- Chị không hỏi thăm gì về Vũ Nam hết sao ? Hắn nhớ chị ghê lắm . Hắn đòi theo em nhưng em không cho...
- Vì em biết chắc rằng chị sẽ nghe lời em về thăm mẹ phải không ?
- Chị cũng thông minh quá chứ.

Đình Nghi cười hỏi tiếp:

- Chị soạn đồ về... có định trở lại không ?
- Chị định theo em về, để Bảo Nghi ở lại đây, chị chăm sóc mẹ tiện hơn . Bao giờ mẹ khỏe, chị về đây . Đường xa Bảo Nghi mệt lắm... Vả lại, đem nó về6 cũng không có ích lợi gì.

Đình Nghi sùng sộ:

- Sao lại để Bảo Nghi ở lại đây... Có nó có rất nhiều tiện lợi.
- Lợi cho việc sắp đặt của em phải không ? Chị để Bảo Nghi ở lại cũng có mục đích của chị.
- Mục đích của chị, hay đó là ý đồ của anh Trung ?
- Cả 2, vì tuy 2 mà 1 . Em không biết sao ? - Mộng Nghi cười đáp.

Đình Nghi cười đáp lại:

- Thành thật chia buồn cùng Vũ Nam rồi còn gì.

Mộng Nghi cười phụ họa... Thế là đêm ấy Mộng Nghi và Trung cả 2 không tìm được 1 chút yên nghỉ . Trung đốt thuốc liên tục trên 2 ngón tay vàng vì khói thuốc . Nàng yên lặng thở dài cạnh bên...

Trung tiếp Đình Nghi với đôi môi cười ngượng ngáp, bởi chàng biết Đình Nghi là đồng minh đắc lực của Vũ Nam . 1 thoáng ghen hờn ẩn sâu trong ánh mắt hướng về nhau, rồi chàng cười thật vui vẻ để Đình Nghi đừng thấy nổi thất vọng trong lòng chàng... Mâu thuẫn cay xé trong từng giây phút căng thẳng đi qua, bây giờ chàng muốn đoạt Mộng Nghi để nàng không còn đường nào trở lại với Vũ Nam . Vì đường về Vũ Nam có Bảo Nghi, Đình Nghi bảo trợ... Còn chàng, 1 tình yêu cũng chưa được trọn vẹn làm sao có được 1 đồng minh!

Chàng hôn lên môi Mộng Nghi hỏi nhỏ:

- mai anh theo em cùng về với, em bằng lòng chứ ?
- Anh về với em ? Sao hồi sáng em hỏi anh, anh nói không đi ? - Mộng Nghi ngạc nhiên hỏi.
- Hồi sáng khác bây giờ khác . Em cho biết ý em để anh định liệu.
- Tùy anh... Có anh về, em dễ quyết định.
- Có anh, em không nỡ để anh buồn . Không có anh... anh buồn, em không chứng kiến để nhận lời Vũ Nam hơn phải không ?

Mộng Nghi chưa tìm được ý để đáp cho Trung vui lòng, chàng ôm siết nàng vào lòng hôn thật nồng, chàng muốn đạt được ý tưởng trong đầu mình . Mộng Nghi thật sự bối rối trước thái độ bất ngờ của Trung... Nàng đưa tay đẩy chàng ra khẽ gọi:

- Trung... anh Trung... đừng nên thế...

Trung bàng hoàng... Sau phút giao động mạnh, chàng thở dài nhìn thái độ chống trả ấy.

- Xin lỗi, anh không tự chủ được lòng anh . Ý anh muốn... em là của anh ngay lúc này . Mộng Nghi! Anh không muốn mất em . Nếu cơ hội này lỡ mất đi, em xa anh mãi mãi . Mộng Nghi! Anh yêu em.

Mộng Nghi lắc đầu:

- Em sẽ trở lại, anh đừng buồn như thế . Rồi em sẽ trở lại bên anh, mình sẽ là của nhau.

- Anh có nên hy vọng không Mộng Nghi ? Sao em không là của anh ngay lúc này.

- Đâu cần sự liên kết đó mình mới là của nhau hả anh ?

Trung ngồi dậy nhìn vào khoảng không gian mịt mù trước mắt chàng bảo:

- Mấy giờ xe khởi hành, Mộng Nghi ?

- 2 giờ khuya nay em đi . Anh đưa em nhé ?

- Còn 1 giờ nữa là mình xa nhau rồi . Anh không đưa em, anh sợ nhất là giờ chia biệt . Mộng Nghi! Em về ấy vui nha.

Cổ nuốt nghẹn ngào vào lòng, nàng bảo:

- Anh ở lại ráng giữ sức khỏe . Nhất là đừng hút thuốc có hại sức khỏe nha anh.

- Yêu em, nhớ em và trông ngóng mòn mỏi có hại sức khỏe không Mộng Nghi ?

Mộng Nghi nghe lệ ẩm chảy xuống môi mình, nàng bảo:

- Em sẽ buồn biết bao nếu tin ấy đến với em...

Trung cười như không có chuyện chia tay:

- Nói thế chứ anh sẽ tìm em trong ấy . Bây giờ chuẩn bị đồ, anh đưa em ra cổng.

Mộng Nghi cũng cười che đậy nỗi buồn trong lòng:

- Đưa ra cổng thôi sao ?

- Anh không chịu nổi khói tài khi xe bắt đầu chuyển bánh . Mộng Nghi! Trước sau gì mình cũng thế thôi...

Thế là nụ hôn cuối cùng tiễn nhau.

Đình Nghi đưa chị mình về thành phố trước những ánh mắt thân thương mờ lệ trong phút cuối chia tay . Mộng Nghi đi cõng lòng tê tái, nàng có linh cảm rằng Nha Trang vĩnh viễn không bao giờ nàng trở lại, nhưng ý nàng bằng mọi giá phải về với Trung . Tình chàng đối với nàng sâu đậm, nàng không thể để chàng buồn với điều thuốc trên tay, đêm đêm tựa mình trên khung cửa... mắt nhìn ra biển mênh mông để tìm chiếc thuyền con của nàng . Phải trở lại, nhất định như thế! Nhưng ai biết được con thuyền ấy sẽ neo bến nào trong ngày mai ?

18. Chương 18

- Anh không giận vì anh từng đặt mình vào hoàn cảnh của em . Anh vui vẻ chờ, nếu ngày nào em trở lại, em mới thật là Mộng Nghi của anh . Anh không chiếm đoạt em trong khi anh có đủ điều kiện để thực hiện điều đó . Không phải anh khờ khạo trong việc gồng chần hoặc em nghĩ rằng anh cao thượng . Không phải thế... anh muốn chúng ta tự nguyện và sự thương yêu đó lâu bền . Còn bây giờ, anh đặt em vào chuyện đã rồi là anh mất tất cả khi em làm vợ anh bằng linh hồn trống rỗng . Đó là anh thương anh chứ không phải anh thương em như em từng ca tụng mỗi khi chúng mình bên nhau!

- Anh không nghĩ rằng có những lúc em yêu anh thật lòng sao ? - Mộng Nghi khẽ đáp.

- Có chứ, nhưng đó là phút giây bốc đồng xuất hiện lúc em cô đơn, muốn an phận . Nhưng nó sẽ tan nhanh nếu em có dịp nhớ lại Vũ Nam . Nửa linh hồn em cho Nam, nửa hồn kia còn lại thỉnh thoảng nhớ anh . Anh biết hồn khờ khạo cho anh ẩn náu rất mong manh . Nhưng Mộng Nghi ơi! Ác thay cho anh là anh đã yêu nửa mảnh tim tan nát của em 1 cách say đắm và ngu xuẩn.

Mộng Nghi ở lại Nha Trang thêm 1 ngày, vì không chịu nổi sự lưu luyến của má má và Tấn Trung . Má má cứ ôm Bảo Nghi vào lòng hôn rồi khóc mãi . Mộng Nghi không ngăn được nước mắt khi nhìn cảnh đau lòng đó.

Trung ngồi bên cửa sổ với điều thuốc trên tay, thỉnh thoảng thở dài mắt hướng về nàng tha thiết . Mộng Nghi dài mắt hướng về chàng tha thiết . Mộng Nghi an ủi anh đủ lời, nàng tạo trong chàng niềm tin, dù lòng nàng không biết rằng nàng sẽ như thế nào trong ngày mai... Xa Trung, nàng buồn, không về thành phố, nàng nhớ Vũ Nam lo lắng và thương yêu mẹ về bệnh tình của bà.

Con người nàng mang tâm hồn phân vân, lưỡng lự . Nửa muốn để Bảo Nghi ở lại làm con tin, nửa muốn đem con về thành phố để trình diện sự có mặt của nó với gia đình . Mộng Nghi thần thờ trong sinh hoạt hằng ngày... Nàng hôn lên má má . Nàng lẻ mình trong lòng Trung . Nàng muốn Trung định đoạt cuộc đời nàng, vì chính nàng đã hỏi mình nhiều lần nàng ở đâu ? Thuộc về ai trong khoảng đời còn lại . Trung sợ trách nhiệm hay chàng không muốn dự trong sự quyết định cuộc đời nàng bên chàng lặng lẽ chờ đợi, trầm ngâm bên điều thuốc tiếp nối...

Tiếng má má vang ngoài hành lang khiến Trung và nàng giật mình . Nàng nhanh nhẹn nhảy xuống giường mở cửa:

- Có chuyện gì má má gọi con ?

Bà với gương mặt khác lạ đáp:

- Có cậu nào ở thành phố ra tìm con, bảo là người nhà của con, đang ngồi dưới phòng khách chờ con đó . Xuống mau để người ta đợi.

Mộng Nghi đáp nhanh:

- Dạ dạ, con xuống ngay.

Má quay lưng đi, nàng nhìn Trung, bởi đôi mắt chàng thoáng lên nét hờn ghen trong đó . Mộng Nghi chải tóc lại cho suôn sẻ như chuẩn bị cuộc đối mặt . Vì nàng nghĩ rằng chỉ có Vũ Nam mới nóng lòng gặp nàng nơi đây . Trước là báo cáo cho Trung biết tình cảm của chàng trong tim Mộng Nghi . 2 là tìm cách kéo nàng lại khi tình cảm chàng và Dung Nghi rạn nứt . Mộng Nghi muốn bay xuống phòng khách để gặp chàng . Nhưng ánh mắt đăm đăm của Trung khiến nàng ngập ngừng bước . Trung như cảm nhận điều ấy, chàng mời điều thuốc rồi bảo:

- Sao không đi đi, còn đứng đó . Đừng để người ta lặn lội đường xa, giờ phải ngồi chờ đợi thêm nữa, tội nghiệp lắm...

Mộng Nghi nghe lời nói trống không của Trung, nàng biết sự dao động trong lòng chàng mãnh liệt . Nàng ấp úng đáp:

- Anh đi với em.

- Người ấy không tìm anh... anh xuống ấy hơi thừa, nếu không muốn nói sự có mặt của anh trở trên không chịu được.

- Anh giận em ?

Trung lắc đầu nhìn ra biển:

- Anh mừng cho em, vì em vẫn còn là hình ảnh đáng nhớ trong lòng người ta.

Mộng Nghi giận dỗi:

- Em không tiếp người ấy.

Trung lạnh lùng đáp:

- Không thích à... lịch sự phương Đông không cho phép em nằm trong phòng với anh khi có người chờ đợi em nơi phòng khách . Vả lại, em nằm chôn này nhưng hồn em bay xuống ấy tự lúc nào . Nó không có giá trị gì với anh, khi em có quyết định nhất thời ấy.

Mộng Nghi đứng dậy nhìn anh trần trối:

- Vậy em phải xuống phòng khách ôm người ấy và hôn thật nhiều, để tỏ mình là người thông hiểu lịch sự Đông Phương, anh vui chứ ?

Nàng thật sự bỏ đi, để lại sau lưng nỗi ray rứt cho Trung trong không khí ngột ngạt khó chịu.

Mộng Nghi bước xuống bậc thang nhìn chiếc đầu nghiêng nghiêng ôm lấy Bảo Nghi trước ánh mắt của má cạnh đó, nàng đưa tay dè lên ngực bởi hình ảnh thân thiết ấy áp trọn trong vòng mắt nàng, gây cho nàng nỗi xúc động khó ngăn . Mộng Nghi đứng sững thật lâu, nhìn người đó hôn con nàng thật lâu tỏ vẻ thương mến lắm . Chắc má má bảo cho người ta biết thân thế của Bảo Nghi, nên tình cảm kia bộc phát như thế.

Má má nhìn nàng bảo:

- Mộng Nghi! Ông này tìm con nè.

Người đàn ông buông Bảo Nghi ra, ngược nhìn nàng... Ôi! Đình Nghi em trai nàng, thế mà nàng cứ hồi hộp, tưởng rằng Vũ Nam nên... thời gian chờ đợi kéo dài thật lãng phí . Mộng Nghi chạy thật nhanh và Đình Nghi bước đến nàng thật vội . 2 chị em ôm nhau trước cái nhìn cảm động của má má.

- Em Đình Nghi!

- Ôi! Chị Mộng Nghi...

Má má bắt đầu vui vẻ:

- Sao cháu không nói . Tên cháu bác biết từ lâu rồi đấy, chị em ngồi chơi . Bác đi chợ lo cơm, chiều rồi.

- Dạ, cảm ơn bác . - Đình Nghi cười bảo.

Chàng đến bên Bảo Nghi, mắt hướng về chị:

- Bảo Nghi nó là con chị ?

Mộng Nghi thở dài:

- Với Vũ Nam, điều này chị chưa hề tiết lộ với ai.

- Kể cả em ? Chị giấu kín quá, thật can đảm.

- Chị không muốn Bảo Nghi là 1 vấn đề quan trọng trong tình cảm của Vũ Nam . Em hiểu ý chị không Đình Nghi ?

Chàng gật đầu:

- Em hiểu . Chị muốn rút chân khỏi đấu trường, dù chị có đủ điều kiện để thủ thắng, phải không ?

Mộng Nghi cười:

- Chị muốn yên thân thôi . Em ra chị có chuyện gì ? Mẹ bệnh ra sao ? Khỏe chưa ?

Đình Nghi thở dài:

- Mẹ bệnh nhiều, em muốn nhờ chị về chăm sóc phụ với em . Có chị, mẹ sẽ vui, tình trạng sức khỏe có thể khả quan hơn.

- Hay chị đem Bảo Nghi về, mẹ sẽ đau thêm vì nhọc nhằn chất chồng mỗi ngày 1 cao trên vai mẹ trước mặt gia tộc mình.

Đình Nghi buồn bã đáp:

- Dù muốn dù không chuyện ấy cũng xảy ra rồi . Thực tại không phải chuyện danh dự, mà là sức khỏe của mẹ cần bàn tay chị . Có Bảo Nghi nhà mình sẽ thêm vui.

- Vui thêm hay bận rộn thêm vì sự phá phách của nó . Bảo Nghi nó phá lắm, nhà này không có chỗ nào cậu ta để yên, lục lạo tối ngày, má má cực với nó từ ngày mới lọt lòng . Tội nghiệp và buồn biết bao nếu vắng Bảo Nghi.

- Chị sửa soạn chưa ?

- Xong rồi, chị định đi khuya.

- Nhưng đi nổi không ? Nghe bác nói anh Trung buồn lắm phải không ?

Mộng Nghi thở dài:

- Buồn vui cũng vậy thôi . Chị phải về thăm mẹ, chăm sóc bà đó là chuyện phải làm, còn vấn đề tình cảm phó thác cho trời.

Đình Nghi cười:

- Phó thác cho em là tốt nhất . Trời xa và bận rộn làm sao lo cho chị bằng em . Em sẽ có cách giải quyết êm đẹp.

- Em ra trường chưa ?

- Còn 1 năm nữa.

- Vậy à . Em thích làm “mai dong” nên không chịu nhận bằng bác sĩ, phải không ?

- Chắc vậy . Sao không thấy anh Trung ra chào em ?

Mộng Nghi cười:

- Ảnh tướng Vũ Nam ra đây nên ngồi buồn trên phòng . Chắc má má báo tin về em rồi, chút ảnh ra chứ gì ?

- Ảnh đẹp trai bằng Vũ Nam không ?

- Ai biết, mỗi người có cái nhìn khác nhau . Chị cho đẹp, em lại chê không bằng bạn em thì sao ?

Đình Nghi cười:

- Bạn em đẹp và xứng với chị không ai bằng.

- Chị biết rồi . Khởi giới thiệu.

- Chị không hỏi thăm gì về Vũ Nam hết sao ? Hấn nhớ chị ghê lắm . Hấn đòi theo em nhưng em không cho...

- Vì em biết chắc rằng chị sẽ nghe lời em về thăm mẹ phải không ?

- Chị cũng thông minh quá chứ.

Đình Nghi cười hỏi tiếp:

- Chị soạn đồ về... có định trở lại không ?

- Chị định theo em về, để Bảo Nghi ở lại đây, chị chăm sóc mẹ tiện hơn . Bao giờ mẹ khỏe, chị về đây . Đường xa Bảo Nghi mệt lắm... Vả lại, đem nó về 6' cũng không có ích lợi gì.

Đình Nghi sùng sộ:

- Sao lại để Bảo Nghi ở lại đây... Có nó có rất nhiều tiện lợi.

- Lợi cho việc sắp đặt của em phải không ? Chị để Bảo Nghi ở lại cũng có mục đích của chị.

- Mục đích của chị, hay đó là ý đồ của anh Trung ?

- Cả 2, vì tuy 2 mà 1 . Em không biết sao ? - Mộng Nghi cười đáp.

Đình Nghi cười đáp lại:

- Thành thật chia buồn cùng Vũ Nam rồi còn gì.

Mộng Nghi cười phụ họa... Thế là đêm ấy Mộng Nghi và Trung cả 2 không tìm được 1 chút yên nghỉ . Trung đốt thuốc liên tục trên 2 ngón tay vàng vì khói thuốc . Nàng yên lặng thở dài cạnh bên...

Trung tiếp Đình Nghi với đôi môi cười ngược ngập, bởi chàng biết Đình Nghi là đồng minh đắc lực của Vũ Nam . 1 thoáng ghen hờn ẩn sâu trong ánh mắt hướng về nhau, rồi chàng cười thật vui vẻ để Đình Nghi đừng thấy nổi thất vọng trong lòng chàng... Mâu thuẫn cay xé trong từng giây phút căng thẳng đi qua, bây giờ chàng muốn đoạt Mộng Nghi để nàng không còn đường nào trở lại với Vũ Nam . Vì đường về Vũ Nam có Bảo Nghi, Đình Nghi bảo trợ... Còn chàng, 1 tình yêu cũng chưa được trọn vẹn làm sao có được 1 đồng minh!

Chàng hôn lên môi Mộng Nghi hỏi nhỏ:

- mai anh theo em cùng về với, em bằng lòng chứ ?

- Anh về với em ? Sao hồi sáng em hỏi anh, anh nói không đi ? - Mộng Nghi ngạc nhiên hỏi.

- Hồi sáng khác bây giờ khác . Em cho biết ý em để anh định liệu.

- Tùy anh... Có anh về, em dễ quyết định.

- Có anh, em không nỡ để anh buồn . Không có anh... anh buồn, em không chứng kiến để nhận lời Vũ Nam hơn phải không ?

Mộng Nghi chưa tìm được ý để đáp cho Trung vui lòng, chàng ôm siết nàng vào lòng hôn thật nồng, chàng muốn đạt được ý tưởng trong đầu mình . Mộng Nghi thật sự bối rối trước thái độ bất ngờ của Trung... Nàng đưa tay đẩy chàng ra khẽ gọi:

- Trung... anh Trung... đừng nên thế...

Trung bàng hoàng... Sau phút giao động mạnh, chàng thở dài nhìn thái độ chống trả ấy.

- Xin lỗi, anh không tự chủ được lòng anh . Ý anh muốn... em là của anh ngay lúc này . Mộng Nghi! Anh không muốn mất em . Nếu cơ hội này lỡ mất đi, em xa anh mãi mãi . Mộng Nghi! Anh yêu em.

Mộng Nghi lắc đầu:

- Em sẽ trở lại, anh đừng buồn như thế . Rồi em sẽ trở lại bên anh, mình sẽ là của nhau.

- Anh có nên hy vọng không Mộng Nghi ? Sao em không là của anh ngay lúc này.

- Đâu cần sự liên kết đó mình mới là của nhau hả anh ?

Trung ngồi dậy nhìn vào khoảng không gian mịt mù trước mắt chàng bảo:

- Mấy giờ xe khởi hành, Mộng Nghi ?

- 2 giờ khuya nay em đi . Anh đưa em nhé ?

- Còn 1 giờ nữa là mình xa nhau rồi . Anh không đưa em, anh sợ nhất là giờ chia biệt . Mộng Nghi! Em về ấy vui nha.

Cổ nuốt nghẹn ngào vào lòng, nàng bảo:

- Anh ở lại ráng giữ sức khỏe . Nhất là đừng hút thuốc có hại sức khỏe nha anh.

- Yêu em, nhớ em và trông ngóng mòn mỏi có hại sức khỏe không Mộng Nghi ?

Mộng Nghi nghe lệ ẩm chảy xuống môi mình, nàng bảo:

- Em sẽ buồn biết bao nếu tin ấy đến với em...

Trung cười như không có chuyện chia tay:

- Nói thế chứ anh sẽ tìm em trong ấy . Bây giờ chuẩn bị đồ, anh đưa em ra cổng.

Mộng Nghi cũng cười che đậy nỗi buồn trong lòng:

- Đưa ra cổng thôi sao ?

- Anh không chịu nổi khói tài khi xe bắt đầu chuyển bánh . Mộng Nghi! Trước sau gì mình cũng thể thôi...

Thế là nụ hôn cuối cùng tiễn nhau.

Đình Nghi đưa chị mình về thành phố trước những ánh mắt thân thương mờ lệ trong phút cuối chia tay . Mộng Nghi đi cõng lòng tê tái, nàng có linh cảm rằng Nha Trang vĩnh viễn không bao giờ nàng trở lại, nhưng ý nàng bằng mọi giá phải về với Trung . Tình chàng đối với nàng sâu đậm, nàng không thể để chàng buồn với điều thuốc trên tay, đêm đêm tựa mình trên khung cửa... mắt nhìn ra biển mênh mông để tìm chiếc thuyền con của nàng . Phải trở lại, nhất định như thế! Nhưng ai biết được con thuyền ấy sẽ neo bến nào trong ngày mai ?

19. Chương 19

Triệu Mỹ nắm tay Dung Nghi bước vào phòng mình và khóa lại . Chàng nhìn nàng ánh mắt đỏ ngầu vì giận dữ . Giọng chàng cộc cằn, cổ gẳng lăm lăm mới không quát nạt Dung Nghi:

- Em nói cho anh biết về tình trạng căn nhà đó . Hãy thành thật, bằng không, em chết với anh đó.

Dung Nghi đưa giận lên mặt:

- Anh làm gì mà hùng hổ quá vậy ? Chuyện đâu đến nước anh phải xử sự em như thế chứ ? Thô lỗ không chịu được!

- Nói ngay vào đề, đừng kéo dài thời gian, anh không chịu nổi . Cái nhà đó giờ sao ?

Dung Nghi sùng sộ:

- Cái nhà bà Mai Đào kêu bán vì muốn theo chồng lên Đà Lạt sống nên nhận cọc mình . Bà ấy làm giấy tờ sang nhượng cho em xong, có phường chứng đăng hoàng . Em chung vàng cho bà ta đầy đủ . Bà hẹn 1 tuần giao nhà để bà có thời gian di chuyển đồ đạc.

Triệu Mỹ hỏi thúc cộc cằn:

- Rồi sao nữa kể tiếp, mau lên!

- Em không thèm kể nếu anh đối xử cộc cằn với em . Em đâu phải là đám đệ tử của anh, phục tùng sợ sệt khi báo cáo cho anh về việc tải hàng theo lệnh của anh đâu.

Triệu Mỹ sùng sộ:

- Anh không có thì giờ chiều chuộng em, em biết chưa.

Dung Nghi trả đũa:

- Em cũng không đủ dạn dàng để đáp ứng sự đòi hỏi của anh . Anh muốn làm gì thì làm đi!

Triệu Mỹ dịu giọng:

- Thôi, em nói từ từ việc xảy ra cho anh nghe, được chưa ?

- Em chuẩn bị đồ đạc để mẹ con em về trú ngụ nơi đó . Nhưng 4 ngày sau bà ấy đến tìm em khóc lóc xin lại giấy tờ và hoàn lại số vàng . Vì bà lên Đà Lạt mới hay chồng bà theo gái phá gần hết sản nghiệp, nợ nần vây phủ, nên quyết định bà bán nhà để có khoảng tiền chi trả cho số nợ nần ấy . Bà không đồng ý về trên Đà Lạt nên bà mới năn nỉ em, xin em thương bà mà hoàn trả lại giấy tờ chủ quyền để bà an phận nơi này.

- Rồi em đồng ý trả ?

- Vậy chứ đàn bà với nhau, em thương thân phận bà như của em vậy . Người chồng có mèo mỡ ai không giận buồn . Bà khóc lóc quá, em mới đưa bà ra phường nhờ bên ủy ban xét hộ . Ủy ban bảo tùy em . Nên em cho bà hoàn vàng lại em để bà toàn quyền sử dụng căn nhà ấy . Và em với bà kết bạn với nhau.

- Đồ ngu! Em biết căn nhà ấy bán lại lời bao nhiêu không . 10 cây là giá chót.

- Em đâu biết vụ mua bán . Em thấy mình không lời lỗ, vàng anh đưa còn nguyên đó . Thấy bà tội nghiệp quá . Anh gặp bà ấy chưa ?

Triệu Mỹ đáp dặt một:

- Rồi, mới hay có sự như thế, bà vui lắm . Em ngu quá đi, dịp may đưa đến không biết nhận . Chưa thấy ai như em.

- Đừng mắng em hoài nha . Ngu nên không biết nhận cái may mắn . Như ngày nào anh đòi cưới không ưng, để bây giờ ngủ khách sạn lén lút với anh nè . Không thấy cái ngu của em sao ? Nếu khôn chiều Nam để được người ta gọi bằng bà bác sĩ chứ đâu làm bé 1 tên trùm buôn lậu như anh.

Triệu Mỹ cau có:

- Đừng bắt quàng kiếm chuyện mắng mỏ . Người có quyền hạch sách là anh nè . Buôn lậu có gì xấu . Nhờ buôn lậu nên mới có vàng đưa cho em . Chứ thằng bác sĩ, kỹ sư nghèo rớt mồng tơi làm gì có vàng như thế chứ . Mà 30 cây đó đâu, đưa đây ?

Dung Nghi liếc xéo gần giọng:

- Bộ anh định thu lại sao ?

Triệu Mỹ nhìn Dung Nghi:

- Anh muốn dùng nó để thu lại số hàng . Bao giờ em mua nhà anh sẽ đưa lại.

- Hừ! Anh sợ mất hả ? Bộ hết vốn sao lấy lại ? Đó đâu phải là số vàng cuối cùng của anh.

Triệu Mỹ sùng sộ:

- Nhưng đó cũng không phải của để em tiện dụng . Nó đâu đưa đây ?

Dung Nghi gần giọng:

- Thẻ xác của em sao anh tiện dụng được . Còn tài sản của anh, em không có quyền xài ? Công bình chỗ nào, luật giang hồ của anh để đâu ?

- Nếu căng luật giang hồ là em không có 1 đồng . Giữa anh và em là 1 sự trao đổi sòng phẳng đã chi trả cho nhau khi vừa ra khỏi khách sạn.

Dung Nghi cười gần:

- Tiền của trong túi ai là của người đó . Anh lấy gì làm bằng chứng bảo vàng đó là của anh ?

Triệu Mỹ nổi nóng lên:

- Cái mạng của em chẳng lẽ em bán rẻ cuộc đời của em như thế sao ?

- 30 lượng cũng vừa phải rồi . Tôi tin anh không dám làm điều đó ở đây.

- Dân buôn lậu không có gì chẳng dám làm, nếu cần . Vàng đâu đưa đây, không nói nhiều.

Dung Nghi trừng mắt:

- Làm gì có chuyện đưa cho anh . Anh trả đời con gái cho tôi đi, tôi hoàn lại ngay số vàng ấy.

Triệu Mỹ cười mỉa mai:

- Hạn gái như em, 1 cây tôi chưa mua đừng nói 30 cây . Em đừng chọc nóng tôi nhé . Đệ tử tôi rất đông, coi chừng em phải phục dịch tụi nó để đền bù số vàng ấy.

- Anh dám làm à ? Anh nên nhớ tôi biết rất rõ đường nào anh nhập hàng, đường dây tụ điểm anh bỏ hàng, ai liên lạc, ai nhận thuốc . Anh không yên với tôi khi tôi chịu phá những đường dây đó của anh.

Triệu Mỹ đứng dậy tiến đến nàng, mắt lờng lờng vì tức giận, giọng rít lên:

- Đừng trách tại sao tôi phải giết em để diệt khẩu nhé! 30 cây không đáng chết bằng cái đầu thông minh và cái miệng không kín của em đây, con vợ hờ ạ.

Gương mặt ửng đỏ và chiếc miệng mím chặt, trông Triệu Mỹ dễ sợ lắm . Dung Nghi sững sốt vì thái độ hung dữ của Triệu Mỹ khi tiến lại gần nàng . Cổ lấy bình tĩnh, nàng gần giọng: (161)

- Anh không dám giết tôi, đừng phùng mang vô ích . Tôi không phải hạng gái yếu tim, đừng có hù.

Triệu Mỹ siết vai Dung Nghi hét:

- Cái mạng cô nằm trong tay tôi, đừng lối . Đưa vàng đây, bằng không chết đừng trách.

- Đưa à ? Làm gì có chuyện đó . Vàng anh kiếm được . Còn đời con gái, danh dự, hạnh phúc tôi, anh trả lại nguyên vẹn cho tôi không ?

Triệu Mỹ tát tai, má Dung Nghi đỏ lên . Nàng rít giọng:

- Anh giết tôi là anh tự tố cáo mình, không lý do nào bào chữa được . Bởi tôi biết trước được thái độ của anh, nên trước lúc tôi đến đây tôi đã viết tất cả sự việc giữa tôi và anh, cùng mọi hình thức mua bán của anh mà tôi biết được . Nếu anh thanh toán tôi, 2 người bạn của tôi sẽ giao thư ấy cho cảnh sát . Anh không yên thân đâu, sự nghiệp của anh tan nát như đời tôi . Rồi cha mẹ, vợ con anh sẽ khổ, nếu anh cố tình giết chết tôi.

- Mày tố cáo tao à ? Mày dám làm sao ?

- Đó là điều bất đắc dĩ thôi . 30 cây mất anh tiếc, còn hơn vào tù trắng tay, vợ con khổ . Anh giết tôi là anh tàn đời như tôi vậy.

Triệu Mỹ khựng lại vì chàng bị Dung Nghi đoán đúng tâm lý . Chàng sẽ khổ thôi . Dung Nghi tiếp:

- Đối với anh 30 cây không có gì, nhưng đối với Đông Nghi con của tôi nó rất cần, vì tương lai nó còn dài mà con đường anh đi nó rất ngắn . Tôi gửi ngân hàng cho con, để sau này nó không tủi thân vì nghèo . Anh giết tôi thì số tiền đó cũng không hoàn lại anh được đâu.

Triệu Mỹ gần giọng:

- Em gửi cho Đông Nghi à . Tại sao không hỏi ý kiến tôi chứ ?

- Anh sẽ không bao giờ chấp thuận ý đó, vì anh quý vàng hơn con, hơn mạng của con Dung Nghi này . Không đúng sao ?

- Anh không tin em gửi cho Đông Nghi.

Dung Nghi cười buồn:

- Đời tôi anh phá tan nát . Hạnh phúc tôi hưởng tạm bợ anh cũng phá tan tành . Ở với anh nay điểm này mai điểm kia . Sống với 1 tên trùm buôn lậu như anh tiền bạc xài thoải mái nhưng tình không thọ, tuổi đời cũng mau tàn . Tôi còn gì để sống vui vẻ lo tương lai cho con . Tôi chỉ xin số vàng ấy để gửi lại cho con . Xem như đây là quà cuối cùng của 1 người mẹ hư hỏng như tôi . Anh cũng không tin nữa sao ? Làm chúa trùm mang tính “Tào Tháo” như anh mấy ai chịu đầu quân lâu bền được . Đây là bản sao của sổ tiết kiệm của Đông Nghi, anh xem đi để thắc mắc.

Triệu Mỹ xem xong nét hằn học vẫn còn nằm nguyên trên gương mặt ấy:

- Sao giám hộ lại là Lưu Mộng Nghi, sao không là em chứ ?

Dung Nghi mím môi gắt gỏng:

- Tôi không muốn con tôi biết mẹ nó là con Dung Nghi bị thằng Triệu Mỹ cưỡng bức để nó ra đời trong đêm lạnh lùng ấy . Nó phải là con của bác sĩ Nam và Lưu Mộng Nghi để tương lai nó êm êm như bản tính của

2 người đó . Hiểu chưa ? Nó không thể có 1 người cha là tên buôn lậu và mẹ là con đàn bà hư hỏng như tôi . Được không ?

Triệu Mỹ đập bàn:

- Tôi sẽ lo cho con như 1 bà hoang..

- Để khi cần, bán đứng nó phải không ? - Dung Nghi cướp lời.

Triệu Mỹ nổi quạu:

- Mấy thằng buôn lậu không có quyền làm cha à ?

- Được, nhưng với ai kìa . Còn Đông Nghi, dứt khoát tôi không chấp nhận . Tôi muốn cuộc đời nó bình yên trong vòng tay của 2 người đầy đủ tư cách làm bậc cha mẹ.

- Còn em ?

- Em dùng để cho bọn đệ tử anh tìm vui bù đắp lại số vàng quý báu của anh đã mất . Bao giờ đủ... em sẽ làm lại cuộc đời . - Dung Nghi cay nghiệt.

- Bỏ lối nói chuyện đó đi . Bây giờ em tính sao ?

- Tôi muốn hỏi anh như thế đó ?

- Tôi muốn em tìm Mộng Nghi, giao số vàng ấy cho tôi để tôi xoay vốn.

- Chuyện đó chỉ có trong mơ thôi . Tôi bằng lòng chết vì đời tôi không còn thích sống . Chết để tài sản nhỏ ấy cho con, còn hơn sống làm thân chùm gỏi bên anh.

- Em hối hận à ? Hơi muộn đấy, bà bác sĩ ạ.

- Hối hận từ lúc bị anh chiếm đoạt chứ không phải lúc này . Muộn vẫn còn hơn không.

- Em nhất định giữ số vàng ấy, đừng trách tôi độc ác . Tôi nhốt em ở đây luôn, đừng hòng thoát ra mắt công.

- 2 tiếng đồng hồ tôi không về, điện thoại sẽ thông báo và anh cũng phải trốn chui trốn nhủi như đám tù nhân vượt ngục, thế thôi.

Triệu Mỹ nắm vai Dung Nghi trừng mắt:

- Dung Nghi! Em ác thế à ?

- Anh bảo rằng tôi thông minh, thì tôi phải sử dụng những gì tôi có để bảo vệ mạng sống của mình chứ . Như anh thôi, anh phải điều luyện mới gạt được tôi và nắm cả đường dây nguy hiểm ấy chứ . Giữa chúng ta chỉ có sự trao đổi sòng phẳng . Nếu anh lịch sự, tôi im lặng . Anh quậy thì tôi phá . Bằng mọi cách, tôi chống trả đến cùng.

- Bây giờ em muốn gì ?

- Nếu có khùng mới muốn chết thôi . Nếu anh đồng ý chúng ta trả tự do bình yên cho nhau . Tôi tôn trọng sự nghiệp của anh, vì tôi đã có 30 lượng trong đó . Anh trả giá cuộc đời tôi bấy nhiêu đó vừa đủ mình chia tay, không ai xâm phạm vào đời ai . Mỗi người tạo ình tình cảm tốt đẹp khác . Anh nghĩ sao ?

Nhìn trần trời vào khuôn mặt bình thản của Dung Nghi thật lâu như muốn biết tư tưởng ấy thật hay nguy biệ để giải vây . Dung Nghi cảm nhận điều ấy nên đánh 1 đòn tâm lý kế tiếp:

- Tôi như con kiến nằm trong chén anh muốn giết lúc nào chả được... cần gì phải đắn đo dò xét xem hư thực . Nếu tôi phạm vào những điều kiện trên, anh sẽ ra tay đâu có muộn màng gì . Đệ tử anh toàn dân dao búa có sợ gì mà không thực được ý anh.

Triệu Mỹ gằn giọng:

- Em thật sự muốn bình yên ?

- Dĩ nhiên, vì tôi còn Đông Nghi, nó là động cơ thúc đẩy tôi tìm sự sống.

Triệu Mỹ xuống giọng sau 1 lúc im lặng:

- Còn anh ?

- Anh ư ? - Nàng bật cười - Anh là nguồn sống của nhiều người, nhưng trong đó không có tôi . Bây giờ tôi có quyền ra về chứ ?

Triệu Mỹ trăn trối nhìn nàng . Dung Nghi khích bác:

- Anh sợ tôi à... - Nàng cười tiếp - 1 con bé hư hỏng cũng có kẻ sợ nó sao ? Anh thật sự lo sợ à ?

Triệu Mỹ trợn mắt:

- Đi ra đi... đừng để tôi đổi ý! Cô không thể đem lại mùa xuân khi cô chỉ là con én nhỏ...

Dung Nghi cười, bước ra trước cái nhìn đổ kỵ của Triệu Mỹ.

Nàng thật sự yên tâm khi ngồi cạnh Mai Đào trong nhà của nàng . Dung Nghi bảo:

- Lúc hần định bóp cổ, tao run thật sự vì hần dữ quá... may nhờ tao sắp đặt sẵn, chứ thôi tao chết mất vì sợ.

Mai Đào cười:

- Mà có nghĩ rằng hần biết vở kịch này không ?

- Làm gì biết, mà cứ theo kế hoạch tao đưa, mọi việc sẽ qua thôi... Cảm ơn mà, nếu không có sự giúp đỡ tận tình của mà, tao chẳng làm sao có số tiền ấy để lại cho Đông Nghi.

- Mà định bao giờ đi ?

- Giấy thông hành đã có, còn chờ ông Tăng ký hợp đồng với công ty tao xong là khởi hành.

- Mà suy nghĩ kỹ chưa, Dung Nghi... Coi chừng ân hận lần nữa.

Dung Nghi buồn bã:

- Hi vọng tao sẽ có cuộc sống bình yên nơi quê ông Tăng . Đài Loan cũng đẹp và có tập quán cũng gần giống quê mình, rồi tất cả đâu cũng vào đấy . Chứ tao ở lại Việt Nam có ích gì... ngoài đứa con ấy ?

Mai Đào an ủi:

- Tao nghĩ mà sẽ có hạnh phúc bên ông Tăng . Ông ấy biết gì về mà ?

- Đại khái là tao và Vũ Nam chia tay . Con Vũ Nam nuôi, tao theo ông ấy về nước tái tạo những gì tao đã mất.

Mai Đào đứng dậy . Dung Nghi bảo nhỏ:

- Mà gửi mấy cánh thư này sau khi tao đi 2 tháng nhớ chưa ?

- Nhớ rồi... Nhưng ác lắm đó Dung Nghi.

Nàng cười buồn:

- Hần ác với tao, tao không giết hần đó là tốt rồi . Tao chỉ phá tài sản hần thôi... Tao đổi cả cuộc đời và hạnh phúc chỉ bấy nhiêu thôi, Mai Đào à.

- Đây là mấy tụ điểm của hần giao hàng.

- Ủ . Tao cho tụi “Sơn tứ quái” biết để nó đến mấy chỗ này bỏ hàng hạ 1 vài phen hần sẽ khổ điên đảo vì thua lỗ . Tao hận hần, mà biết không ? Tao phải trả thù thôi.

- Tao biết rồi . Thôi, tao về . Bao giờ đi ghé cho tao hay tao đưa mà đi.

- Ủ, tao sẽ ghé để còn có dịp khóc lần cuối trước khi từ giã Việt Nam chứ, khóc với mỗi mình mà.

Mai Đào buồn bã:

- Hay là mà ở lại thành phố này, biết bao kẻ yêu mà... đi xa buồn quá.

Dung Nghi cười:

- Ở lại sẽ buồn hơn, nhọc hơn.
 - Tao về nhé Dung Nghi . Ráng giữ sức khỏe nhé.
 - Lâu lắm không nghe ai nhắc đến sức khỏe của tao, chỉ có mày... Cảm ơn nhé, cô bạn tốt bụng.
- Dung Nghi đưa bạn với nụ cười buồn . Nàng tự hỏi lòng: Ta nên đi hay ở lại ?

20. Chương 20: Chương Kết

Đình Nghi đưa mẹ con nàng về đến cổng nhà . Chàng đặt valy xuống đưa tay nhấn chuông và quay sang Mộng Nghi, chàng cười:

- Vũ Nam thấy chị về chắc hẳn xui quá.
- Thôi, đừng giận nữa! Em không thay đổi chút nào cả . Chị về vài hôm chị đi, đừng có chọc chị không thích.
- Trái tim của chị thật sự chứa hình ảnh của Trung thật sao ? Có khi nào đó là sự ngộ nhận cố ý không, bà chị yêu dấu ?

Mộng Nghi cười:

- Nếu ngộ nhận ai thông báo quyết định chi ắt công.
- Thông báo cũng là 1 cách kiểm tra khéo léo đó thôi.

Đình Nghi nhìn vào nhà, thấy Vũ Nam trong dáng thần thờ bước ra, chàng la lên:

- Vũ Nam! Ra đón Mộng Nghi nè.

Vũ Nam mắt sáng lên, chàng vội bước nhanh đưa tay mở khóa . Đình Nghi nắm chặt valy đi vào trong, chàng cười:

- 2 người chào nhau đi, tôi vào trong nhé . Vũ Nam! Bảo Nghi, con mày đấy.

Vũ Nam nhìn trần trời hết nàng đến Bảo Nghi . Mộng Nghi lặng lẽ đi vào nhà . Vũ Nam như tỉnh mộng bước theo lấp lập hỏi:

- Mộng Nghi... Bảo Nghi... có thật như thế không ?

Mộng Nghi lặng yên đưa con vào phòng Đình Nghi để chăm sóc, vì qua tuyến đường dài Bảo Nghi mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi.

Vũ Nam nhìn con nằm ngủ trên giường Đình Nghi, lòng chàng lâng lâng, cảm xúc như chất chứa trong lòng . Vũ Nam ngồi như thế thật lâu, mặc cho Mộng Nghi sắp xếp đồ đạc 1 mình.

Vũ Nam quay lại nhìn nàng và đến kề bên hỏi nhỏ:

- Mộng Nghi! Anh đã dọn sẵn phòng, em đem con qua bên ấy... để phòng lại cho Đình Nghi, nhanh!

Nàng đáp nhưng mắt quay đi:

- Em ở phòng Đình Nghi tạm vài hôm... anh khỏi dọn... vài ngày em đi rồi.

Vũ Nam thấp giọng:

- Anh biết... rồi em sẽ đi thôi . Mộng Nghi! Có thật Bảo Nghi là con anh không ?

Nàng cười buồn:

- Làm gì có chuyện đó . Bảo Nghi có cha có mẹ đằng hoàng . Chẳng lẽ nó vô phước đến nỗi cha nó không hề biết sự có mặt của nó trên đời này sao ?

Vũ Nam thở dài:

- Em cứ trút hết những gì em chưa có dịp nói với anh đi, Mộng Nghi . Anh đang mong em.

- Vì em không xứng đáng nên chưa có dịp . 1 người không đủ tiêu chuẩn như em có lời nào hay để anh nghe đâu . Hạng như em chỉ... Mà thôi, mình không có gì để nói cả.

Vũ Nam im lặng trở lại ngồi bên Bảo Nghi, anh nâng bàn tay lên môi hôn...

Mộng Nghi bảo:

- Anh để nó ngủ . Cha nó cưng lắm, làm mất giấc ngủ, cha nó buồn đó.

Vũ Nam đứng dậy bảo:

- Xin lỗi... Em sửa soạn, bao giờ Bảo Nghi thức anh đưa em thăm mẹ . Đình Nghi hẳn đi rồi.

Vũ Nam về phòng, lòng buồn bực . Với Dung Nghi, chàng không yêu, chỉ tội nghiệp thôi . Với Mộng Nghi, chàng yêu nhưng đường tái hợp khó khăn quá . Thái độ lạnh lùng cứng rắn của nàng đã báo cho chàng biết trong nàng có sự đổi mới rạch ròi.

Vũ Nam đưa mẹ con Bảo Nghi đến bệnh viện thăm mẹ . Chàng nhìn con lòng hớn hởi, mỉm cười mỗi lần thằng bé đùa giỡn với Mộng Nghi trên xe, nhưng gương mặt và ánh mắt lạnh lùng của nàng khiến chàng lặng lẽ suốt thời gian trên quãng đường dài . Đến bệnh viện, chàng bảo:

- Em lên phòng số... lâu... thăm mẹ . Chút anh lên sau.

- Sao không đi cùng 1 lượt cho tiện ? Em chưa quen với phòng ốc ở đây . Anh không thích đi chung hay sợ bạn anh cười vì em không đáng đi bên anh ?

Vũ Nam buông thông:

- Xứng hay không xứng, tự em cũng suy đoán, cần gì phải hỏi anh ?

- Anh giận à ?

- Anh đâu xứng đáng để được giận.

- Cho em xin miếng đường được không ?

Vũ Nam cười buồn:

- Anh cho cả cuộc đời, thế mà có ai thèm nhận đâu ?

Mộng Nghi vừa đi vừa giận dỗi:

- Câu ấy để hạng có chữa hoang như em nói hợp hơn 1 ông bác sĩ như anh . Nhưng thôi, bỏ qua... những gì không nên nhớ đừng nhắc lại.

Vũ Nam cười buồn:

- Với em bây giờ chỉ có hiện tại và tương lai, còn dĩ vãng là những điều không nên nhớ, phải không ?

Mộng Nghi giận:

- Nhắc để nhục hay muốn khơi lại nỗi đau đã từng ôm ấp 1 mình trên đất người à.

Nàng im lặng bên chàng với thái độ giận dỗi . Vũ Nam biết nên tìm cách nựng con để gợi chuyện, nhưng Mộng Nghi vẫn im lặng, dù nàng để chàng ôm con đi bên cạnh nàng.

Tiếng khóc 2 mẹ con Mộng Nghi làm thằng bé méo máo... Mộng Nghi ẵm con dỗ dành trên giường mẹ . Bà Vũ Nghi khóc ôm cháu vào lòng.

- Mộng Nghi! Nó tên gì vậy ?

- Dạ, con đặt nó là Bảo Nghi . Mẹ nghe có được không mẹ ?

- Đẹp lắm . Nó giống Vũ Nam nhiều quá . Vũ Nam... con thương nó không ?

Vũ Nam ngồi ghé cạnh bà đáp:

- Dạ, thương mẹ à . Nếu biết có Bảo Nghi, con đã ra Nha Trang từ lâu rồi . Tội nghiệp con của con biết bao nhiêu... Nó giống con như khuôn mẹ ha ? Ôi! Thật không ngờ . Mong Nghi! Em sinh dễ không ?

Nàng lạnh lùng đáp:

- Bình thường.

Mẹ nàng cười âu yếm:

- Mong Nghi! Sao con không nói gì về Bảo Nghi hết vậy ? Làm sao mẹ biết con sinh mà thăm con.

- Dạ, con thấy mẹ già đi xe cực nhọc . Vả lại, thấy cũng không cần thiết lắm... con xoay trở 1 mình mãi cũng quen thôi, khỏi bận lòng mẹ.

Vũ Nam tìm cách gợi chuyện:

- Mong Nghi! Em giận anh lắm, phải không ? Anh vô tình để khổ cho em, tha lỗi cho anh ghen Mong Nghi.

Mẹ nàng hỏi khê:

- Con định lập gia đình với Tấn Trung nào đó, phải không ?

Nàng cúi đầu vuốt ve bàn tay gân guốc của mẹ im lặng . Vũ Nam nghe tim mình nhói đau, chàng ẵm Bảo Nghi ra hành lang để tránh ình sự ngỡ ngàng.

Chàng vẫn lắng ta nghe câu chuyện quan trọng... quyết định đời chàng.

- Dạ, tụi con định xin mẹ cho con đám cưới ngoài ấy luôn . Sau đó, tụi con về thăm mẹ... rồi ra Nha Trang ở luôn, cho con tiện đi làm cùng anh ấy.

- Con ạ! Con xét lòng mình lại cho chính xác rồi hãy kết hôn với Tấn Trung . Con đã có Bảo Nghi với Vũ Nam . Mong Nghi! Vũ Nam là người tốt, mẹ biết Vũ Nam còn yêu con lắm . Con quên nó hẳn rồi sao ?

- Con không thể bỏ anh Trung được, mẹ à . Bảo Nghi được mẹ anh Trung nhận làm cháu nội... bà đã chăm sóc lo lắng cho con từ lúc con mới đến Nha Trang . Con không phụ người đã yêu thương con chân thật.

- Vũ Nam yêu con và chung thủy nên tình nó và Dung Nghi mới đi đến tan vỡ . Con tự ái với Dung Nghi không đúng chỗ . Con sẽ khổ vì sự hôn nhân vội vàng này, Mong Nghi à.

- Con yêu Trung, con làm vợ 1 người yêu con chân thành con có khổ cũng không lấy gì làm buồn . Mẹ đừng lo cho con . Sau nỗi nhục nhằn ấy, con có kinh nghiệm hơn.

- Con không còn yêu Vũ Nam nữa à ?

Mong Nghi biết Vũ Nam lắng ta nghe, nàng đáp:

- Con yêu anh Trung như ngày xưa con đã yêu lắm Vũ Nam vậy, nhưng vấn đề thiết yếu là sức khỏe của mẹ . Còn tình yêu của con có hay không cũng vậy thôi . Mẹ thấy khỏe không ? Con ở lại ngủ với mẹ nhé ?

Bà vuốt tóc con gái giọng ngọt ngào:

- Thôi, con về đi . Hôm nay mẹ khá hơn nhiều . Mấy hôm bệnh nhiều, Vũ Nam ở cạnh mẹ suốt đêm . Tội nghiệp nó lắm, Mong Nghi à.

- Con đau hay . Phải biết sớm, con đã về . Lúc con về đây, anh Trung bảo để thằng bé ở lại vì sợ mẹ bệnh nhiều con lo cho nó, thì giờ đâu mà lo ẹ được, phiền lắm.

- Con thăm mẹ chút được rồi . Về đi, kéo khuya không tốt cho thằng bé.

- Dạ... thưa mẹ, con về . Mai, con vào sớm.

Nàng đưa Bảo Nghi vào chào mẹ và theo Vũ Nam ra về.

Vũ Nam đưa Mộng Nghi về trong lòng lạnh lùng . Nàng ôm Bảo Nghi vào lòng, thằng bé ngủ thật ngon . Gió lọt vào lạnh làm nàng rùng mình . Vũ Nam đưa áo gió mình cho nàng . Mộng Nghi đắp cho con trong lặng lẽ... Không khí ngọt ngào kéo dài đến lúc ai về phòng nấy.

Mộng Nghi nằm bên con, nước mắt chảy dài mỗi lần nhớ lại quãng đời đi qua . Vũ Nam cắt đứt tư tưởng nàng bằng tiếng gõ cửa gọi nàng:

- Em sang phòng anh... bàn chút việc, Mộng Nghi...

... Nhìn cảnh cũ, mắt nàng buồn . Trên tường chiếc ảnh nàng và Vũ Nam được rọi lớn . Vũ Nam đứng cạnh nàng với đôi mắt mơ màng . Hạnh phúc biết bao nếu người nào đó nhìn vào khung ảnh tình tứ.

- Đây là phòng của em, anh trả lại cho em . Trong thời gian em đi, anh có sửa đổi phần nào theo sở thích của mình... Nếu những chi tiết ấy không vừa ý, em hoàn toàn xóa hẳn giùm anh . Còn tấm ảnh này anh không tiện mang theo... em cho anh giữ lại . Bao giờ anh sắp xếp được, anh sẽ mang đi.

Mộng Nghi nhìn Vũ Nam xếp hành trang, lòng nàng quặn thắt . Ánh mắt về chàng chan chứa nỗi xót xa . Vũ Nam cúi thấp xếp lại quần áo, bàn tay chàng run run như kiềm chế nỗi đau vào lòng.

Mộng Nghi ngập ngừng hỏi:

- Sao anh lại đi ? Em ở tạm bên phòng Đình Nghi có sao đâu . Vài hôm em đã đi rồi.

Vũ Nam trầm giọng:

- Anh phải đi... trước sau gì cũng đi thôi...

- Vì anh không muốn nhìn em lảng vảng trong nhà này ? Sự có mặt của em làm anh khó chịu phải không ? Vậy thì em sẽ đi cho anh vui, ý anh muốn vậy à ?

Mộng Nghi đứng dậy định quay đi.

Vũ Nam chặn lại, giọng chàng chùng xuống:

- Tại sao em phải đi khi đây là nhà em . Còn anh không là gì nữa, anh đi đúng hơn chứ ?

- Anh thích đi à ? Vậy thì anh cứ đi.

Nàng ngồi đó, nhìn chàng ánh mắt giận dữ.

Vũ Nam ngồi cạnh nàng, giọng trầm ấm:

- Mộng Nghi đừng giận anh . Anh thật lòng không muốn đi, vì anh thương Bảo Nghi . Nó là đứa con anh không bao giờ ngờ tới . Anh có lỗi đối với em, với con, anh muốn chuộc lại lỗi lầm ấy . Nhưng không biết ý em có cho anh cơ hội ấy không . Bây giờ, em muốn thì anh phải đi vậy chứ thật ra, lòng anh đau xót lắm.

Mộng Nghi nói lấy:

- Thì anh cứ đi, em có nói gì đâu.

Vũ Nam thở dài:

- Em giận anh phải không ?

- Em đâu dám giận anh . Vả lại, em có người để giận rồi...

- Bởi thế... anh mới đi... vì ở lại anh không làm sao chịu nổi khi gần bên em và con như xa lạ... Không khí ngọt ngào quá . Anh khổ sở lắm, Mộng Nghi à.

Mộng Nghi hỏi:

- Dung Nghi có về thường không ?

- Nàng ít về . Vì cơ quan có cư xá dành cho nhân viên . Em muốn gặp Dung Nghi ?

- Em muốn gặp và thăm bé Đông Nghi luôn.

Vũ Nam đáp:

- Đông Nghi dễ thương không kém gì Bảo Nghi . Mộng Nghi! Em nuôi Đông Nghi hộ anh được không ?
- Em sợ anh Trung buồn... Để em hỏi ý anh ấy xem sao, rồi em trả lời cho anh sau.

Vũ Nam lắc đầu:

- Thôi, cảm ơn . Anh tự nuôi được rồi.

Mộng Nghi cười nét giận trên mặt chàng:

- Anh thấy Bảo Nghi có dễ thương không ?
- Đẹp, con đẹp và dễ thương lắm.
- À! Dễ thương đến nỗi không hết để người khác thương giùm phải không ?

Vũ Nam thở dài:

- Anh thương em, khổ vì em, em nào biết . Giờ em chính thức nhận lời cầu hôn của Trung, anh đi là đúng... Em còn cần làm gì ?
- Nghĩa là em bằng lòng kết hợp tình cảm cũ thì anh ở lại chăm sóc mẹ . Còn ngược lại anh ra đi chẳng có gì lưu luyến ?
- Sao em biết! Không thương, không lưu luyến treo ảnh lên làm chi ?
- Sao hồi xưa không treo bây giờ treo . Hình thức ấy có muộn màng lắm không ?

Vũ Nam cười:

- Tại kẹt...
- Chứ không phải muốn bắn mũi tên trúng 2 mục tiêu sao ?
- Bây giờ nếu em muốn thì anh ở lại, em khó chịu thì anh đi.
- Sao hồi đó anh không chiều em như vậy ?

Vũ Nam nheo mắt:

- Từ đây anh sẽ chiều em, sợ em cho cơ hội để anh thực hiện ý mình.
- Nếu anh biết chiều chuộng, tế nhị trong cách xử thế thì Dung Nghi đâu bỏ nhà đi . Chắc chắn anh cộc cằn, gút mắt nên Dung Nghi đau khổ không tìm được... Tại anh không hiểu tâm lý phụ nữ nên đời nàng bung khỏi vậy đó.

Vũ Nam thở dài:

- Em hỏi Đình Nghi... hẳn trung thực . Còn anh phân bày, em sẽ cho rằng anh biện hộ.
- Em đâu thèm hỏi hạng mai dong ấy . Hẳn muốn thành công hiển nhiên hẳn sẽ nói tốt về anh rồi.
- Anh lúc nào mà không xấu trong mắt em . Để anh gặp Đình Nghi sinh hoạt lại cho em vui.

Mộng Nghi mỉm cười khi nhìn đôi mắt giận hờn đang hướng về nàng trên trời... Nàng im lặng chờ đợi sự phản ứng tiếp theo.

Đình Nghi vọt vào phòng với nét mặt nghiêm trang . Vẻ bơ phờ của chàng khiến Mộng Nghi lo sợ . Nàng nắm tay Đình Nghi lay nhẹ.

- Chuyện gì quan trọng mà em có vẻ sững sờ như thế ? Mẹ có gì không ? Bộ mẹ trở bệnh à ?

Vũ Nam mau lẹ.

- Mộng Nghi! Chúng ta đi thăm mẹ ngay.

Đình Nghi lắc đầu, đưa tay vào túi và lấy 1 phong thư trao cho Vũ Nam . Với giọng uể oải, chàng bảo:

- Dung Nghi đã đi rồi ?

- Đi đâu ? - Mộng Nghi hấp tấp hỏi.

Đình Nghi bảo:

- Theo chồng về Đài Loan mất rồi.

- Em nhận được thư hồi nào vậy, Đình Nghi ?

- Ban nãy . Thằng bạn em đem lại.

Mộng Nghi nhìn Vũ Nam bất động nơi ấy, nàng khẽ gọi:

- Anh giở thư xem Dung Nghi viết gì trong ấy.

Vũ Nam thẩn thờ đáp:

- Em đọc cho anh nghe... Anh bối rối quá.

Mộng Nghi mở thư với đôi tay run run, như nén sự xúc động vào lòng.

Thành phố, ngày... tháng... năm...

Vũ Nam yêu thương!

Em viết cho anh những dòng cuối cùng trước khi cuộc tình mình đi vào đoạn kết . Em vẫn tự hào rằng em vẫn yêu anh... dù anh không chấp nhận, hay anh còn tưởng nhớ đến tình yêu của em đi nữa.

Vũ Nam!

Em yêu anh nhiều lắm, chính vì sự thương yêu nồng nàn ấy em đã mù quáng đi vào tội lỗi... giờ đành rời quê hương để nhớ thời gian xóa tan tội của em trong lòng anh và hình ảnh anh trong lòng em.

Em ra đi để tạo nên nếp sống mới... 1 tình yêu mới . Em xin trả lại anh con đường tự do ngày ấy để anh có dịp nối tiếp đoạn tình xưa cũ... cùng người con gái dịu dàng có thể đem đến cho anh 1 đời hạnh phúc.

Trên đời không có gì vĩnh cửu ngoài tình yêu mà trái tim mình rung động thật sự... Em sắp đặt Mộng Nghi, em ép chế tình cảm của anh, để em được 1 Vũ Nam thẩn thờ trong đêm, lạnh lùng trên gối chăn . Em chán nản bởi nghị lực không đủ để em xoay chuyển tình cảm của anh theo ý em, như ngày nào em đã từng tin tưởng tự hào về khả năng linh hoạt của mình.

Em thất vọng ê chề trong cuộc săn đuổi tình yêu, giờ em đau thương trĩu nặng trên đường tìm đất sống.

Vũ Nam ơi!

Em xin anh tha thứ cho em . Anh hãy vì chút tình cảm còn sót lại mà thương tưởng bé Đông Nghi, đứa con mà em từng hãnh diện khi có nó . Nó là chiến thắng đầu tiên của em trên đường chinh phục anh . Nhưng tình em không được anh cảm xúc tiếp nhận nó, nên em đành gửi gió theo đêm.

Vũ Nam! Mai này, anh gặp Mộng Nghi, người con gái nắm trọn niềm vui và nỗi buồn của anh, anh hãy nói rằng:

"Trên pháp lý, trong lòng đời Vũ Nam thuộc về Dung Nghi với hình hài ấy . Nhưng trong tận đáy tâm tư của chồng Dung Nghi, Mộng Nghi là kẻ chiến thắng hoàn toàn trong mắt tình cảm . Nụ cười sau cùng bao giờ cũng dành cho người mà trái tim nồng nàn ân cần ấp ủ...

Mộng Nghi! Hãy bao dung cho đứa em háo thắng, ỷ lại ngoại hình khá hoàn mỹ của mình . Chị hãy cùng Vũ Nam đàn lại cung âm dang dở ấy . Chỉ có Vũ Nam mới đủ bản lĩnh hòa âm cùng chị . Chỉ có chị mới hiểu giá trị nụ hôn từ anh ấy.

Trái tim có nhịp tuần hoàn riêng của nó mà lý trí không có mãnh lực nào điều khiển khi nó bất động trước cung âm . Chị hãy xóa buồn vui về em để trở lại với Vũ Nam.

Chàng vẫn chờ chị, dù tóc có phai đi vì mưa nắng, nhưng tình yêu cho chị vẫn nguyên thủy như xưa . Em gửi lại Đông Nghi nhờ chị chăm sóc và dạy dỗ nó nên người . Tuy nó mang huyết thống của Triệu Mỹ, nhưng

dù sao đi nữa nó vẫn là cháu của chị . Sổ tiết kiệm em nhờ chị giữ đó là 1 phần nhỏ em phụ chị lo cho con em để nó có 1 tương lai tốt đẹp . Chị không có quyền giao sổ ấy lại cho Triệu Mỹ . Mọi vấn đề nếu có xảy ra, chị cứ đến nhờ Mai Đào bạn em giải quyết.

Chị hãy xin mẹ tha thứ cho em . Mai này, trên đất khách, đêm đêm em vẫn cầu nguyện ẹ và các anh chị được hạnh phúc an khang . Em mang tất cả hình ảnh thân thương đến cuối cuộc đời . Chúc chị và Vũ Nam hạnh phúc.

Em

Dung Nghi .

Mộng Nghi khóc nức nở, bên cạnh Vũ Nam trong tư thế bất động . Đình Nghi rút lui về phòng mình, nhường cho 2 tâm hồn đau khổ đang tìm về con đường hạnh phúc . (195)

Vũ Nam choàng vai Mộng Nghi an ủi:

- Nín đi em! Mọi việc đã qua rồi, có buồn cũng không xoay chuyển được gì, Mộng Nghi à.

Mộng Nghi giận dữ gạt tay chàng ra, mắt nhìn đăm đăm Vũ Nam:

- Cũng tại anh nè! Anh hắt hủi nàng, nàng đau khổ mới xảy ra chuyện này . Tội nghiệp Dung Nghi biết bao nhiêu... Rồi đây xứ lạ 1 mình buồn vui ai đâu chia sẻ.

Vũ Nam ngồi cạnh nàng khuyên:

- Đừng buồn Mộng Nghi... biết đâu nàng sẽ tìm được hạnh phúc lâu dài bên mối tình ấy.

Mộng Nghi nạt ngang:

- Anh biết nỗi khổ của kẻ xa nhà như thế nào không ? Nhất là trong lòng mang mối tình đau khổ chứ . Trời ơi! Bơ vơ buồn lắm, anh biết không ?

Vũ Nam biết nàng thấm thía nỗi lạc lõng ấy qua bao năm lưu lạc xứ người . Vũ Nam xuống giọng:

- Mộng Nghi! Em trách anh... nhưng em không hiểu cho anh . 2 tâm hồn khác biệt làm sao hòa hợp được, hả Mộng Nghi ? Anh đã chiều chuộng hết mình nhưng làm sao anh đáp ứng được sự đòi hỏi của Dung Nghi chứ.

Mộng Nghi đẩy chàng ra xa:

- Đã là vợ chồng phải thương yêu nhau, xây dựng êm ái để hòa khí có trong gia đình . Anh lạnh lùng, phản đối trong im lặng . Dung Nghi thì tự ái, làm sao nàng không đi giải trí được . Dung Nghi khổ là lỗi tại anh . Anh có trách nhiệm hoàn toàn trong cuộc đời nó, anh biết không ?

Vũ Nam nắm tay nàng, dịu dàng đáp:

- Em trách anh... ghép tội anh, tại sao em không chịu hiểu nỗi chán chường của 1 ông chồng, 1 thằng đàn ông trước người vợ ngang bướng . Nàng không bao giờ khép mình trong bốn phận làm vợ, làm dâu . Nàng bất cần lời khuyên của mẹ và Đình Nghi... Nàng muốn anh theo nàng hòa nhập trong cuộc vui nơi vũ trường . Em có thái độ gì, nếu em là chồng nàng ?

Mộng Nghi mím môi:

- Trước khi cưới vợ, anh phải biết thái độ của anh đối với người vợ ấy ra sao rồi ?

Vũ Nam nâng bàn tay nàng lên áp vào má mình, Mộng Nghi rút mạnh lại . Chàng đáp:

- Mộng Nghi! Em biết trong việc anh cưới Dung Nghi vì sao rồi . Bởi nàng trong lót áo của em nên anh lắm lần . Cuộc đời anh khổ như thế nào, em thừa biết mà.

Mộng Nghi khóc thật lâu trong tay anh.

Vũ Nam hôn nhẹ lên má nàng . Mộng Nghi sừng sộ:

- Nhưng bây giờ em không yêu anh . Em yêu Trung, anh sẽ sống làm sao bên em được chứ . Anh chịu nổi trong bốn phận như Dung Nghi không ?

Vũ Nam nhìn nàng với ánh mắt chan chứa yêu thương.

- Em không còn yêu anh nữa à ? Em thực sự yêu Trung sao ? Anh vừa thoát khỏi cảnh ngang trái với Dung Nghi... em bắt đầu...

- Bắt đầu gây cuộc sóng gió đau khổ khác phải không ? - Mộng Nghi cướp lời.

- Dĩ nhiên là quên . Em đang yêu và sẽ nhận lời cầu hôn của Trung kia mà.

Vũ Nam đứng dậy và đến bên tủ soạn đồ mình lại gọn gàng . Mộng Nghi nhìn dáng thiếu nào ấy, nàng nghe lòng mình xúc động . Vũ Nam là người nàng yêu và sẽ yêu mãi mãi . Còn bé Đông Nghi, nàng phải có trách nhiệm về cuộc đời nó . Nếu nàng về với Trung và nuôi thêm Đông Nghi, liệu chàng vui không ?

Còn để Đông Nghi lại cho Vũ Nam rồi chàng sẽ có vợ, người đàn bà ấy liệu có thương yêu con bé ấy không ? Vũ Nam với Đông Nghi không có sự liên hệ huyết thống . Nàng đâu thể bỏ nó sống với số phận hẩm hiu như thế được.

Nếu nàng trở lại tình yêu cùng Vũ Nam, Đông Nghi sống trong sự chăm sóc của nàng và uốn nắn tận tình của Vũ Nam, nó sẽ vui vẻ hạnh phúc không kém Bảo Nghi.

Nhưng nụ hôn nồng nàn đưa nàng rời miền gió cát... mùi hương ấy còn đọng trên môi, làm sao nàng thôi xao động khi nghĩ đến Trung ? Tấn Trung! Em không phụ anh, nhất định như thế.

Vũ Nam vội vã thu dọn đồ đạc của mình để rời đây thật mau, càng sớm càng tốt . Mộng Nghi nắm chắc valy, giọng nàng rắn lại:

- Anh suy nghĩ kỹ chưa khi quyết định rời nơi đây ? (200)

Vũ Nam điềm tĩnh đáp nhưng không quay mặt lại:

- Quyết định rời nơi đây không phát xuất từ anh . Anh bị đi chứ không tự đi... Anh không hề muốn bước chân xa nơi mà lòng anh thiết tha yêu mến.

Mộng Nghi cười nhẹ, nàng gằn giọng:

- Chỉ 1 câu đáp thật nhẹ mà anh tự ái... Trong khi anh rời em bằng 1 đám cưới rực rỡ mà cô dâu không phải là em . Sao anh không nghĩ nỗi đau của 1 đứa con gái có thai hoang phải đóng vai phụ dâu bên chú rể, người đàn ông đã để lại trong lòng cô ta 1 bào thai hơn 2 tháng . Nỗi đau hôm nay của anh có bằng chừng ấy không ?

Mộng Nghi giằng chiếc valy rơi xuống đất . Vũ Nam nhìn đôi mắt giận dữ của nàng, chàng hạ giọng:

- Anh biết anh làm khổ em, em tự ái, buồn giận là đúng, không thể chối cãi được . Nhưng lòng anh lúc nào cũng nhớ em, yêu em nên tình vợ chồng lạnh lùng . Anh làm khổ Dung Nghi lẫn anh, bởi anh tự dày vò mình vì sự thiệt thòi của em từ anh . Nay em không chấp nhận sự tái hợp thì anh đi để em vui bên Trung . Chứ em muốn anh làm gì đây ? Ai cũng có danh dự và sự tự trọng . Anh không thể quỳ dưới chân em để van nài tình cảm.

Mộng Nghi nắm 2 vai anh đầy mạnh.

- Ai cũng có tự trọng, tại sao bắt em yêu anh trong thừa thãi chứ . Em kết hôn với người con trai yêu em chân thật, dù em là kẻ đã bị anh vất đi không cần thương tiếc, anh giận là sao ? Anh kết hôn với Dung Nghi, ai giận chứ hả ?

Vũ Nam nhấn nhọc phân bua:

- Tình yêu không có dư thừa . Yêu là yêu trọn vẹn, không yêu dù chung sống vẫn không yêu . Chứ tình yêu đâu phải là món hàng mà thừa thãi, tồn đọng . Còn em yêu Trung chân tình thì em kết hôn . Nếu vì hờn anh, hay làm lợi gan, cho thỏa dạ tức giận về anh... em bằng lòng làm vợ Trung, em sẽ khổ như anh thôi . Chứ anh đâu đủ tư cách giận.

- Vậy thì đi đi . Anh không giận là được rồi . Anh đi vui vẻ, em về phòng.

Mộng Nghi đứng lên định bước đi.

Vũ Nam cản lời:

- Em không cho anh đi, anh sẽ ở lại...

Mộng Nghi gạt tay anh bảo:

- Tùy anh... Em không đâu có quyền . Giờ em chỉ có quyền với Tấn Trung của em thôi.

Vũ Nam nhìn gương mặt nghiêng nghiêng hướng về anh với đôi môi kiêu hãnh.

Chàng khẽ giọng nhỏ nhưng thật cứng rắn:

- Mộng Nghi...

Nàng nhượng mắt:

- Anh muốn nói gì ?

Chàng nhanh nhẹn ôm lấy gương mặt thân yêu ấy, áp đôi môi vào 2 cánh hoa mềm mại đang ngỡ ngàng... Sự áp đặt đó đem lại cho Mộng Nghi 1 thoáng ngỡ ngàng và cho chàng 1 cảm giác êm đềm từ lâu chưa lần đến . Mộng Nghi đẩy gương mặt chàng ra gây cho chàng nỗi khát khao thèm muốn.

Vũ Nam cố tình gợi lại mọi cảm xúc có trong nàng . Nàng là người trong vòng tay đam mê ấy... Nụ hôn đêm nay khởi điểm àu hồng hạnh phúc ở con đường phía trước . Chàng tin thế.

- Mộng Nghi! Em vẫn còn yêu anh tha thiết như ngày nào, anh cảm ơn em.

Nhưng qua cơn bàng hoàng ngây ngất, nàng lấy lại bình tĩnh . Nàng lắc đầu:

- Em không hề yêu anh, đừng ngộ nhận... Những giây phút vừa qua bất ngờ quá . Vả lại, em cũng đang nhớ Trung... Em đã xa anh ấy cả ngày còn gì.

Vũ Nam kề sát mặt nàng gần giọng:

- Em nói dối!

Chàng lại hôn nàng như mưa trút xuống mảnh đất khô cằn từ lâu lắm . Mộng Nghi rúc đầu vào ngực chàng, cười nhỏ:

- Vũ Nam! Anh tham quá.

Chàng cười âu yếm:

- Ai bảo em chối... Mộng Nghi lâu lắm anh không được hưởng hương vị nồng nàn như hôm nay . Cảm ơn em vô cùng, Mộng Nghi.

Nàng ngồi dậy vuốt tóc . Nhìn chàng, nàng trách:

- Tại anh làm rối tóc em nè, thấy không . Anh cho em giấy viết để em viết thư cho anh Trung, được không ?

- Chi vậy ? Bộ tính gì nữa sao ?

- Em gọi anh ấy vào liền... Nếu không, em đổi ý khổ lắm.

Vũ Nam kéo tay, xoay mặt nàng ắt nằm trong nhau:

- Em yêu Trung thật sao ?

- Vậy chứ không yêu sao được.

Vũ Nam buông tay gay gắt:

- Vậy em cho anh hôn là nghĩa gì ?

Mộng Nghi cười:

- Không có anh Trung, em cho anh hôn đỡ vậy, không được sao ?

Vũ Nam cười cười nheo mắt:

- Vậy anh đóng vai Trung nữa nha... Anh hôn nhé!

Chàng ôm nàng . Mộng Nghi lẩn tránh:

- Thôi... thôi, em không giỡn nữa . Em giận, anh không sợ sao ?

Vũ Nam vừa lấy giấy viết thư cho nàng, vừa cười:

- Anh biết cách làm cho em thôi giận, anh đâu sợ . Em định viết gì cho Trung ?

- Nghĩ đến anh ấy... em không can đảm viết thư.

Vũ Nam trấn an:

- Trong quyết định hôn nhân... làm sao tránh khỏi nỗi buồn... Niềm vui của người này là nỗi buồn cho kẻ khác . Anh mong Tấn Trung sẽ vui đi theo thời gian, em ạ.

Mộng Nghi nhỏ giọng:

- Anh ấy rất tốt đối với em... em không muốn xa anh ấy chút nào . Vũ Nam! Em khó xử quá.

- Thì nửa mảnh tim gửi về đó, nửa ở lại với anh cho vẹn câu thề...

Mộng Nghi nheo anh:

- Ở đó mà chọc, người ta buồn thấy mồ hà.

- Anh nói chơi thôi . Em muốn viết gì viết, anh xếp ba quần áo lại cho ngăn nắp.

Ngồi vào bàn viết, Mộng Nghi quay lại bảo:

- Ủa! Sao không đem đi mà lại sắp vào ?

Vũ Nam nheo mắt:

- Ai ngu sao đi, hử em gái ?

Mộng Nghi nhìn ngoài khung cửa ánh mắt buồn bã, trời khuya, ánh trăng tỏa xuống màu vàng nhạt, lung linh trong gió như cánh vạc lả mình dưới sương khuya.

Nàng cúi xuống buồn bã ghi vội vào trang giấy trải rộng đang chờ quyết định của nàng.

Thành phố, ngày... tháng... năm...

Tấn Trung thương mến.

Suốt thời gian chúng ta quen nhau và ước hẹn, thật đẹp phải không anh ? Giờ đây, em viết cho anh mấy dòng từ tạ, anh có buồn, có giận em không ?

Trung ơi!

Anh yêu em hơn em suy tưởng về tình yêu ấy... nhưng lòng em đã trót trao cho Vũ Nam từ lúc chưa gặp anh... Em cố gắng ép mình trong vai người yêu của anh để đáp tạ tình cảm nồng nàn mà anh đã ân cần trao gửi nơi em . Em nhập vai để mong tình yêu nẩy nở trong em từ ấy.

Nhưng anh ơi! Anh đẹp, anh sang và má má cho em cả tấm lòng 1 người mẹ, thế mà em phải từ chối tấm chân tình ấy, lòng em chưa xót biết bao.

Mai này, em về với Vũ Nam để làm tròn chức trách mà Dung Nghi đã từ chối . Em không biết Vũ Nam có yêu em như anh đã từng yêu không ? Và mẹ của Vũ Nam có dành cho em tình thương như má má không ?

Trung thương mến!

Em muốn trở lại Nha Trang yêu dấu, để sống bên má và vòng tay thương của anh bao dung che chở... Nhưng em không thể gian dối với người đã hết dạ yêu em như anh... Em chưa quên Vũ Nam thì làm sao em thôi nhớ anh ấy khi chăn gối cùng anh.

Sự tan vỡ ở ngày mai của đôi ta sẽ xóa đi những kỷ niệm trong nhau... Nên em chấp nhận sự chia biệt của 2 ta ngay từ khởi điểm, để mình còn nhớ về nhau.

Trung ơi! Em biết anh buồn cho tình cảm muộn màng của mình không ít . Với điều thuốc trên tay, anh trầm ngâm bên khung cửa sổ như đêm cuối mình chia tay . Nhưng sau cơn đau ấy, em mong anh hãy quên đứa con gái không xứng đáng được lòng anh lưu giữ hình ảnh đẹp về nó.

Em không thể giả dối sống bên cạnh anh mà hồn nhớ về Vũ Nam... để đôi mắt lạnh nhạt chiếm cả vùng mệnh môn trước mặt 2 đứa mình . Hãy tha thứ cho em, bởi em không thể về miền gió cát để cùng anh hòa chung khúc nhạc tình.

Em nhận lời Vũ Nam là em chấp nhận sự cách biệt với anh trong ngày mai . Em ước mong sau này, anh có người vợ hoàn mỹ hơn em, sẽ đem đến cho anh 1 tình yêu trọn vẹn, vĩnh cửu.

Thương mến và kính trọng mãi mãi nằm trong em khi nhớ về anh về má má suốt quãng đời còn lại.

Em

Mộng Nghi .

Mộng Nghi đứng tựa mình bên khung cửa khi trao bức thư ấy cho Vũ Nam . Chàng để nhẹ bức thư lên bàn... và ôm Mộng Nghi vào lòng.

Lau nhẹ giọt lệ ẩm đông đầy trên khóe mắt yêu thương, chàng hôn nhẹ lên má nàng, giọng thật ấm:

- Mộng Nghi! Anh yêu em . Anh cố gắng bù đắp những thiệt thòi của em trong tình yêu của anh . Đừng buồn nữa, Mộng Nghi . Lúc xưa, anh cũng có những giây phút đau buồn đến nỗi chết đi được, nhưng thời gian làm phai nhạt tất cả, em ạ . Anh hy vọng Trung sẽ hiểu hoàn cảnh của chúng mình, anh ấy sẽ không giận mình đâu . Mộng Nghi! Hay em buồn và hối tiếc khi chọn anh ?

Mộng Nghi nhìn anh bằng đôi mắt hồn dỗi . Nàng đưa tay đẩy ngực chàng ra bước nhẹ lại gần cánh cửa . Vũ Nam đóng cửa thật nhanh . Chàng mỉm cười đưa tay nâng nhẹ chiếc cằm xinh xắn ấy về mình . Đôi mắt long lanh lệ ẩm . Vũ Nam áp đầu nàng vào ngực mình vỗ về:

- Đừng giận anh! Anh yêu em hơn tất cả mọi thứ trên đời . Mỗi lần em giận là trái tim anh như có ai bóp mạnh . Mộng Nghi... xóa lỗi nếu anh làm điều gì đó khiến em buồn.

Mộng Nghi cười buồn:

- Vũ Nam! Em yêu anh dù anh đã có 1 thời xóa bỏ tình em . Em chấp nhận tình anh và em tin rằng anh yêu em lắm... Nhưng không thể nào em quên được hình ảnh và nỗi đau của Trung . Thật khổ sở cho em... về Nha Trang, em nhớ anh không chịu nổi . Về bên anh, em xót xa cho Trung, lòng buồn mỗi lần nhớ đến anh ấy . Em không biết em phải như thế nào.

Vũ Nam hôn lên má nàng an ủi:

- Ai đứng trong hoàn cảnh em cũng thế . Rồi em sẽ quên đi theo thời gian à/m êm bên anh, bởi tình yêu của anh sẽ xóa tẩy tất cả những tình cảm không liên hệ đến mình . Mộng Nghi, hãy tin anh!

Vũ Nam đem hơi ấm trong trái tim chàng gửi qua vành môi nồng nàn của mình trao đến Mộng Nghi những vui buồn ấm lạnh kể từ đây.

Mộng Nghi đón nhận trong tự nguyện . Những lời thơ đêm nào Tấn Trung ngâm cho nàng nghe vẫn còn văng vẳng bên tai...

"Biển về đêm rì rào cơn gió nhẹ.

Vắng em rồi, sóng vỗ gọi tên em

Bãi cát buồn tìm dấu chân quen

Môi anh nhớ nụ hôn trên biển vắng

Em đi rồi, lòng anh buồn sâu lắng

Nhớ về em, từng ánh mắt môi mềm

Có bao giờ em nhớ biển về đêm

Trên bãi cát có 1 người cô độc... ”

Vũ Nam buột nhẹ bờ lưng người vợ lòng chàng từng ước mơ mong đợi.

- Mộng Nghi... em nghĩ gì đó ?

Nàng buồn bã:

- Em đang nhớ đến nỗi cô đơn của Tấn Trung và Dung Nghi... Vũ Nam! Giá mà 2 người ấy tìm được hạnh phúc, em bớt khổ biết bao!

- Thời gian là liều thuốc thần tiên giúp người ta dần quên những đau khổ khoảng đời qua, để ôm lấy niềm vui hiện tại và ngày mai em ạ.

Mộng Nghi khẽ gật đầu:

- Em cũng mong như thế.

Vũ Nam nhìn nàng âu yếm gọi.

- Mộng Nghi!

Giọng ấm áp, thương yêu từ khuôn mặt, đôi môi đàn ông ấy kêu gọi nàng ngược mặt chờ đợi . Vũ Nam cúi xuống . 2 tâm hồn sau bao nhiêu năm đau khổ giờ tìm nhau trong nụ hôn ấm êm hạnh phúc.

—Hết—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-mon-reu-phu>